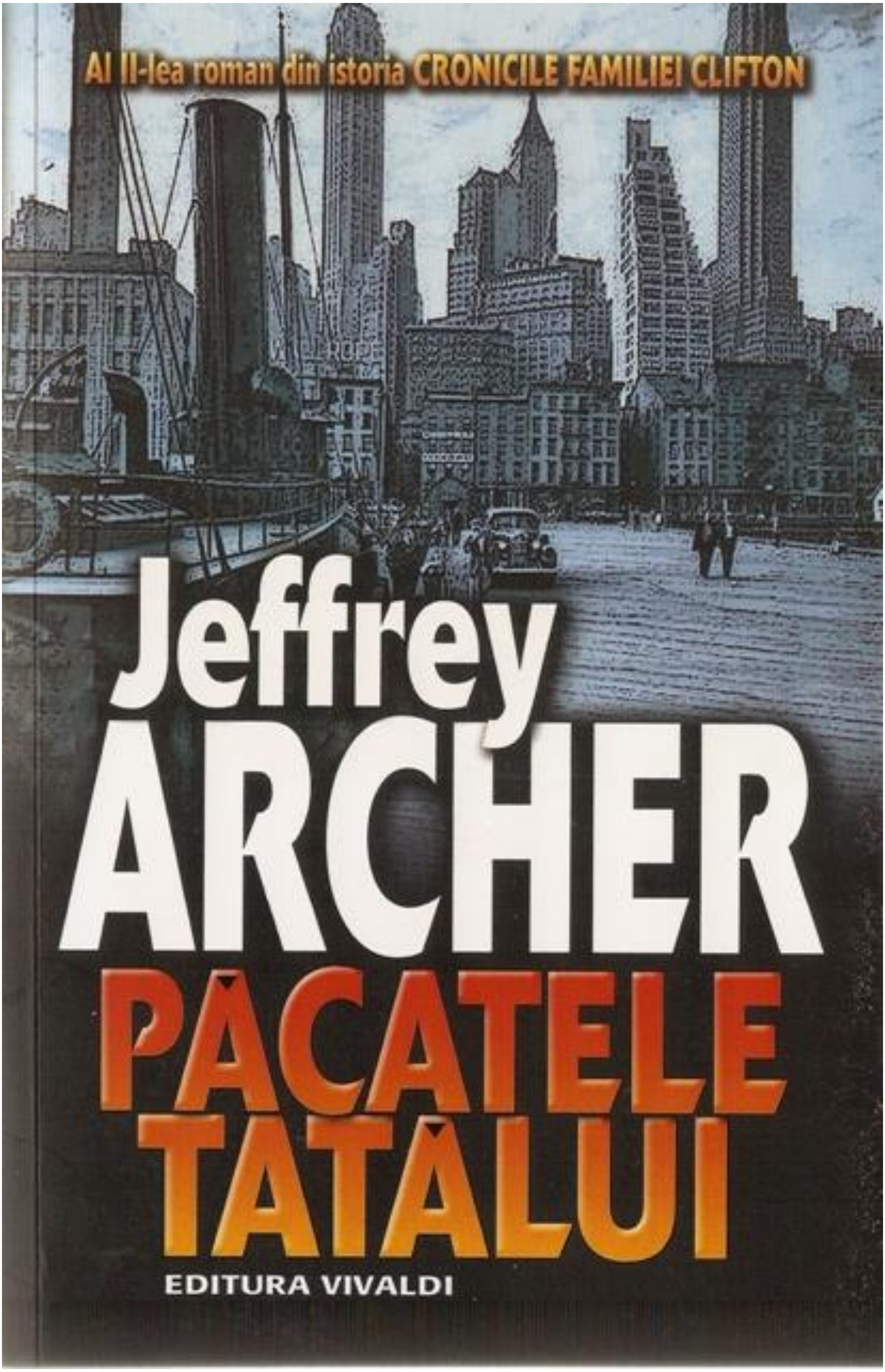

Al II-lea roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
Jeffrey
ARCHER
PĂCATELE
TATĂLUI
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL II

PĂCATELE TATĂLUI

Titlul original: The Sins of the Father
În româneşte de: TANIA MOCHI

Cuprins

SIR TOMMY MACPHERSON

CBE, MC**, TD, DL

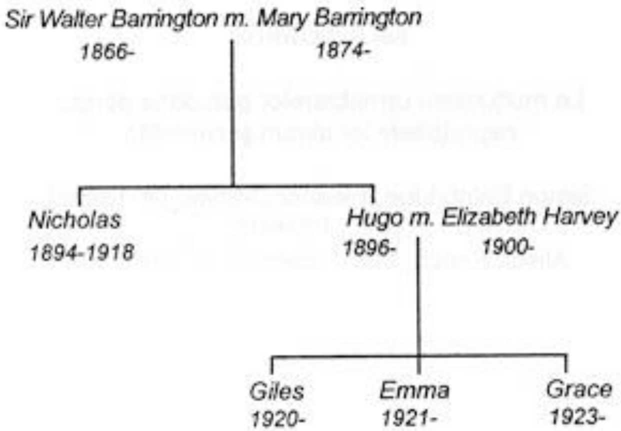
Cavaler al Legiunii de Onoare,
Crucea de Război cu doi Palmieri şi o Stea
Medalia de Argint şi Medalia Rezistenţei, Italia
Cavaler al Ordinului Sfânta Maria din Bethlehem

MULŢUMIRI

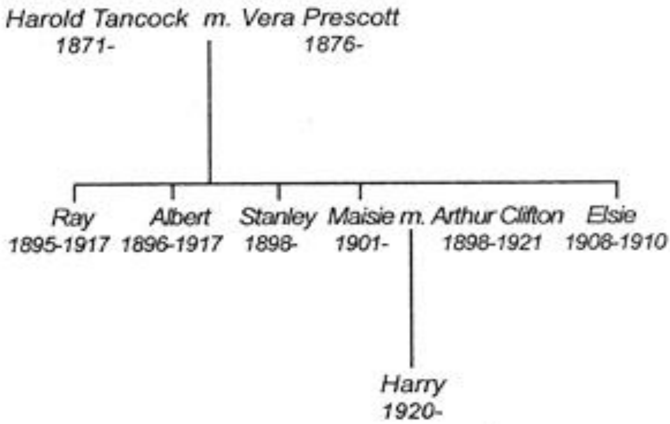
Le mulţumesc următoarelor persoane pentru nepreţuitele lor sfaturi şi cercetări:

Simon Bainbridge, Eleanor Dryden, Dr. Robert Lyman FRHistS, Alison Prince, Mari Roberts şi Susan Watt

THE BARRINGTONS

THE CLIFTONS

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, un Dumnezeu zelos, care pedepseşte pe copii pentru păcatele părinților până la al treilea şi al patrulea neam…

Biblia, Vechiul Testament, Deuteronomul

HARRY CLIFTON
1939-1941

1

— Numele meu este HARRY CLIFTON.

— Da, sigur, şi eu sunt Babe Ruth, a spus detectivul Kolowski în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Nu, a zis Harry, nu înţelegeţi, a fost o greşeală groaznică. Sunt Harry Clifton, un englez din Bristol. Am fost pe acelaşi vas cu Tom Bradshaw.

— Păstreaz-o pentru avocatul tău, a spus detectivul, suflând adânc şi umplând mica celulă cu un nor de fum.

— Nu am niciun avocat, a protestat Harry.

— Dacă aş fi în locul tău, fiule, m-aş gândi că dacă l-aş avea de partea mea pe Sefton Jelks ar fi singura mea speranţă.

— Cine este Sefton Jelks?

— Poate n-ai auzit de cel mai grozav avocat din New York, a spus detectivul, suflând alt norişor de fum, dar are întâlnire cu tine mâine-dimineaţă, la ora nouă şi Jelks nu iese din biroul lui dacă nu a fost plătit în avans.

— Dar… a început Harry, în timp ce Kolowski bătea cu palma în uşa celulei.

— Deci, când Jelks apare mâine-dimineaţă, a continuat Kolowski, ignorând întreruperea lui Harry, ar fi bine să te prezinţi cu o poveste mai convingătoare decât cea că au arestat pe cine nu trebuia. I-ai spus ofiţerului de la Imigrări că eşti Tom Bradshaw şi, dacă asta a fost suficient de bine pentru el, va fi suficient şi pentru judecător.

Uşa celulei s-a deschis, dar nu înainte ca detectivul să mai scoată un nor de fum care l-a făcut pe Harry să tuşească. Kolowski a ieşit pe coridor fără să mai spună nimic şi a trântit uşa după el. Harry s-a prăbuşit pe priciul fixat de zid şi şi-a rezemat capul pe o pernă tare ca piatra. S-a uitat la tavan şi a început să se gândească cum de ajunsese într-o celulă de închisoare în cealaltă parte a lumii, acuzat de crimă.

***

Uşa s-a deschis înainte ca lumina dimineții să-şi croiască drum printre zăbrelele închisorii în celulă. În ciuda orei matinale, Harry era treaz.

Un gardian a intrat cu o tavă cu mâncare pe care Armata Salvării n-ar fi dat-o nici măcar unui vagabond lipsit de un sfanț. După ce a pus tava pe măsuța din lemn, a plecat fără să spună o vorbă.

Harry a luat o înghițitură de mâncare înainte de a începe să se învârtă prin celulă. Cu fiecare pas, era din ce în ce mai încrezător că, de îndată ce-i va explica domnului Jelks motivul pentru care îşi schimbase numele cu cel al lui Tom Bradshaw, problema va fi rezolvată. Desigur că îl aştepta deportarea în cel mai rău caz, dar cum dorise de la început să se întoarcă în Anglia şi să intre în marină, asta nu-i deranja cu nimic planul inițial.

La ora 8:55 a.m., Harry s-a aşezat pe marginea priciului, aşteptând cu nerăbdare să apară Jelks. Uşa masivă din metal nu s-a deschis până la nouă fără douăsprezece minute. Harry a sărit în sus când un gardian al închisorii s-a dat deoparte ca să-i permită unui bărbat înalt, elegant, cu părul argintiu să intre. Harry s-a gândit că avea cam aceeaşi vârstă cu bunicul lui. Domnul Jelks purta un costum cu vestă dungat, albastru-închis, o cămaşă albă şi o cravată în dungi. Privirea obosită de pe fața lui dădea de înțeles că nu-l mai mira nimic.

— Bună dimineața, a zis el, zâmbindu-i uşor lui Harry. Mă cheamă Sefton Jelks. Sunt partener în firma Jelks, Myers şi Abernathy, iar clienții mei, domnul şi doamna Bradshaw, m-au rugat să vă reprezint la proces.

Harry i-a oferit lui Jelks singurul scaun din celulă, de parcă ar fi fost un vechi prieten care venise în vizită la Oxford să bea un ceai cu el. S-a aplecat pe prici şi l-a urmărit pe avocat cum şi-a deschis servieta, şi-a scos o agendă galbenă şi a pus-o pe masă.

— Poate ar fi bine pentru început să-mi spuneți cine sunteți, pentru că amândoi ştim că nu sunteți locotenentul Bradshaw.

Chiar dacă avocatul a fost surprins de povestea lui Harry, nu a arătat-o. Ținându-şi capul aplecat, scria întruna în carnet în timp ce Harry îi explica cum ajunsese să-şi petreacă noaptea în închisoare. După ce a terminat, Harry a presupus că problema era rezolvată, pentru că avea un avocat vestit de partea lui – asta până ce a auzit prima întrebare a lui Jelks.

— Ați spus că i-ați scris mamei dumneavoastră în timp ce erați la bordul navei Kansas Star şi i-ați explicat de ce ați luat identitatea lui Bradshaw?

— Da, domnule. Nu vreau ca mama să sufere fără motiv şi să înțeleagă de ce am luat o astfel de hotărâre drastică.

— Da, înțeleg de ce v-ați gândit că schimbarea identității ar putea rezolva toate problemele dumneavoastră actuale, fără să vă dați seama că veți fi implicat în altele, mai grave, a spus Jelks. Următoarea lui întrebare l-a surprins pe Harry şi mai mult. Vă amintiți conținutul scrisorii?

— Desigur. Am scris-o şi am rescris-o de atâtea ori, încât aş putea s-o reproduc aproape cuvânt cu cuvânt.

— Atunci permiteți-mi să vă testez memoria, a spus Jelks şi, fără un alt cuvânt, a rupt o foaie din agendă şi i-a dat-o, împreună cu un stilou, lui Harry.

Harry a stat o vreme până ce şi-a amintit cuvintele exact, înainte de a începe să redea scrisoarea:

Draga mea mamă,

Am făcut tot posibilul să primeşti această scrisoare înainte că cineva să-ți spună că am murit pe mare.

După cum se vede din data scrisorii, nu am murit când s-a scufundat Devonian, pe 4 septembrie. De fapt, am fost cules de pe mare de o navă americană şi sunt cât se poate de viu. Totuşi, s-a ivit o ocazie să-mi asum identitatea altcuiva şi am

făcut-o sperând că te va elibera şi pe tine şi familia Barrington de multele probleme pe care le-am cauzat fără să vreau de-a lungul anilor.

Este important să-ți dai seama că dragostea mea pentru Emma nu a scăzut deloc, departe de asta. Dar nu am dreptul să mă aştept ca ea să-şi petreacă restul vieții agățându-se de speranța vană că în viitor voi fi capabil să dovedesc că Arthur Clifton şi nu Hugo Barrington a fost tatăl meu. Aşa, ea cel puțin va putea contempla un viitor în care să se lege de un alt bărbat. Îl invidiez pe acel om.

Am intenția să mă întorc în Anglia curând. Dacă vei primi scrisori de la un Tom Bradshaw, să ştii că vor fi de fapt de la mine.

Vom lua legătura de îndată ce voi ajunge în Anglia, dar, între timp, trebuie să te rog să păstrezi acest secret la fel de bine cum l-ai păstrat şi pe al tău atâția ani.

Fiul tău iubitor,
Harry

După ce Jelks a terminat de citit scrisoarea, l-a mai surprins încă o dată pe Harry.

— Ați pus chiar dumneavoastră scrisoarea la poştă, domnule Clifton, a întrebat el, sau i-ați dat-o altcuiva?

Pentru prima oară, Harry a devenit bănuitor şi s-a decis să nu spună că-l rugase pe dr. Wallace să-i dea scrisoarea mamei lui când va ajunge în Bristol, după două săptămâni. S-a temut că Jelks ar putea să-l convingă pe dr. Wallace să-i dea scrisoarea şi atunci mama lui nu va şti că el trăieşte.

— Am pus scrisoarea la poştă când am debarcat, a spus el.

Avocatul bătrâior a tăcut o vreme înainte de a răspunde.

— Aveți vreo dovadă că sunteți Harry Clifton şi nu Thomas Bradshaw?

— Nu, domnule, nu am, a zis Harry fără să ezite, dureros de sigur că nimeni de la bordul navei Kansas Star nu avea niciun motiv să creadă că nu era Tom Bradshaw şi că

singurii oameni care i-ar putea atesta istoria erau de cealaltă parte a oceanului, la mai mult de trei mii de mile depărtare şi nu va dura mult până ce aceştia vor afla că Harry Clifton fusese înmormântat în mare.

— Atunci aş putea să vă ajut, domnule Clifton. Asta presupunând că încă mai doriți ca domnişoara Emma Barrington să creadă că sunteți mort. În acest caz, a spus Jelks, cu un zâmbet nesincer pe față, aş putea să vă ofer o soluție.

— O soluție? a spus Harry, uitându-se pentru prima oară plin de speranță.

— Însă doar dacă vă simțiți în stare să mai fiți Thomas Bradshaw.

Harry a tăcut.

— Biroul procurorului a acceptat că acuzația împotriva lui Bradshaw este circumstanțială şi singura dovadă de care se agață este că acesta a părăsit țara în ziua în care a fost comisă. Conştienți de slăbiciunile cazului, au aprobat să renunțe la acuzația de crimă dacă veți pleda vinovat în cazul mai puțin grav de dezertare din forțele armate.

— De ce aş accepta aşa ceva? a întrebat Harry.

— Păi din trei motive, a replicat Jelks. Mai întâi, dacă nu vreți, vă veți petrece următorii şase ani în închisoare pentru că ați intrat ilegal în Satele Unite. Apoi, vă veți păstra anonimatul, deci familia Barrington nu ar avea motive să creadă că mai trăiți. Al treilea motiv, familia Bradshaw vă va plăti zece mii de dolari dacă veți lua locul fiului lor.

Harry şi-a dat seama imediat că aşa îşi va putea recompensa mama pentru toate sacrificiile pe care le făcuse pentru el în decursul vremii. O astfel de sumă de bani îi va transforma viața, permițându-i să scape din Still House Lane şi de bătăile săptămânale la uşă ale proprietarului. Ar putea chiar să renunțe la slujba ei de chelneriță la Grand Hotel şi să înceapă să trăiască mai uşor, deşi Harry nu credea că acest lucru va fi posibil. Dar înainte de a accepta planul lui Jelks, avea câteva întrebări de pus.

— De ce ar vrea familia Bradshaw să accepte această înşelăciune când ştiu că fiul lor a murit pe mare?

— Doamna Bradshaw doreşte cu disperare ca numele fiului ei să fie curat. Nu va accepta niciodată că unul dintre fiii ei l-a ucis pe celălalt.

— Deci de asta este acuzat Tom – de uciderea fratelui lui?

— Da, dar precum am spus, dovezile sunt slabe şi circumstanțiale şi desigur nu vor rezista în fața tribunalului, de aceea procurorul este dornic să renunțe la caz, însă doar dacă acceptăm acuzația de dezertare.

— Şi cât de lungă este sentința dacă sunt de acord?

— Procuratura a acceptat să-i ceară judecătorului o pedeapsă de un an, aşa că, dacă vă veți comporta bine, veți fi liber după şase luni, ceea ce este o îmbunătățire față de cei şase ani care vă aşteaptă dacă mai insistați că sunteți Harry Clifton.

— Dar când voi intra în tribunal, cineva desigur îşi va da seama că nu sunt Tom Bradshaw.

— Puțin probabil, a spus Jelks. Familia Bradshaw e din Seattle, pe Coasta de Vest şi, cu toate că nu sunt aşa de departe, rareori vizitează New-York-ul. Thomas a intrat în Marină când avea şaptesprezece ani şi, după cum ştii, nu a mai fost în America în ultimii patru ani. Dacă pledezi vinovat, vei sta în tribunal doar douăzeci de minute.

— Dar când voi deschide gura, nu-şi vor da toți seama că nu sunt american?

— De aceea nu veți deschide gura, domnule Clifton.

Avocatul monden părea să aibă răspunsuri pentru orice. Harry a încercat altceva.

— În Anglia, procesele de crimă sunt întotdeauna asistate de ziarişti şi publicul stă la coadă în fața tribunalului de la primele ore, sperând să-l vadă pe acuzat.

— Domnule Clifton, în prezent sunt paisprezece procese de crimă în New York, inclusiv celebrul „spintecător cu foarfecă”. Cred că nici măcar un reporter începător nu va fi trimis la acest caz.

— Trebuie să mă gândesc puțin.

Jelks s-a uitat la ceas.

— Trebuie să apărem în fața judecătorului Atkins la prânz, deci aveți o oră să vă hotărâți, domnule Clifton. A chemat un gardian să-i deschidă uşa celulei. Dacă vă decideți să renunțați la serviciile mele, vă urez noroc, pentru că nu ne vom mai întâlni, a mai spus el, înainte de a ieşi din celulă.

Harry s-a aşezat pe prici şi s-a gândit la oferta lui Sefton Jelks. Deşi nu se îndoia că avocatul cu părul grizonant îşi avea programul propriu, şase luni păreau mai rezonabile decât şase ani şi cu cine ar putea vorbi dacă ar fi renunțat la acest consilier? Harry şi-ar fi dorit să meargă în biroul lui sir Walter Barrington doar pentru câteva minute şi să-i ceară sfatul.

***

După o oră, Harry, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu o cămaşă crem cu gulerul apretat şi o cravată cu dungi, a fost încătuşat, scos din celulă şi dus cu o maşină a închisorii la tribunal, însoțit de gardieni înarmați.

— Nimeni nu trebuie să creadă că eşti capabil de crimă, spusese Jelks, după ce un croitor intrase în celula lui Harry cu o duzină de costume, cămăşi şi mai multe cravate din care să aleagă.

— Nu sunt, i-a amintit Harry.

Harry s-a reunit cu Jelks pe coridor. Avocatul i-a oferit acelaşi zâmbet înainte de a trece prin uşile batante şi a înainta pe spațiul dintre bănci, oprindu-se doar când a ajuns la cele două scaune libere de la masa avocatului.

De îndată ce Harry s-a aşezat la locul lui şi i-au fost scoase cătuşele, s-a uitat la sala de tribunal, aproape goală. Jelks avusese dreptate în privința asta. Foarte puțin public, şi, cu siguranță, nimeni de la ziare, părea interesat de acest caz. Pentru ei, părea să fie o altă crimă casnică în care acuzatul urma probabil să fie eliberat; fără titluri gen „Cain şi Abel”

pentru că nu exista posibilitatea execuției pe scaunul electric în sala de judecată numărul patru.

Când a sunat primul clopot care anunța miezul zilei, în partea cea mai îndepărtată a sălii s-a deschis o uşă şi a apărut judecătorul Atkins. A mers încet prin sală, a urcat treptele şi s-a aşezat la locul lui pe un scaun în spatele biroului de pe platformă. A încuviințat înspre procuror, de parcă ştia exact ce avea de gând să spună acesta.

Un avocat tânăr s-a ridicat de la biroul procurorului şi a explicat că statul urma să renunțe la acuzația de crimă, dar îl va acuza pe Thomas Bradshaw de dezertare din Marina Statelor Unite. Judecătorul a aprobat şi şi-a îndreptat atenția către domnul Jelks, care s-a ridicat imediat.

— Şi referitor la această acuzație, cum pledează clientul dumneavoastră?

— Vinovat, a spus Jelks. Sper că veți fi milos față de clientul meu cu această ocazie pentru că nu am nevoie să amintesc că aceasta este prima oară când este acuzat şi, înainte de aceasta, avea un cazier fără pată.

Judecătorul Atkins s-a îmbufnat.

— Domnule Jelks, a spus el, unii oameni pot considera că un ofițer care dezertează de la postul său în timp ce-şi serveşte patria este un lucru la fel de grav ca un asasinat. Sunt sigur că nu trebuie să vă amintesc că, până de curând, o acuzație de acest tip ducea la execuția prin împuşcare.

Lui Harry i s-a făcut greață când s-a uitat la Jelks, care nu-şi întorcea privirea de la judecător.

— Gândindu-ne la acest fapt, a continuat Atkins, îl condamn pe locotenentul Thomas Bradshaw la şase ani de închisoare. A lovit cu ciocănelul şi a spus: Următorul caz, înainte ca Harry să aibă ocazia să protesteze.

— Mi-ați spus... a început Harry, dar Jelks îi întorsese deja spatele şi se îndepărta.

Harry era gata să fugă după el, când cei doi gardieni l-au înşfăcat de mâini, i le-au tras în spate şi l-au încătuşat

repede pe condamnat, înainte de a-l conduce către o uşă pe care Harry nu o observase mai înainte.

S-a uitat înapoi şi l-a văzut pe Sefton Jelks strângându-i mâna unui bărbat de vârstă mijlocie care evident îl felicita pentru un lucru bine făcut. Unde mai văzuse Harry acea figură? Şi apoi şi-a dat seama – trebuia să fie tatăl lui Tom Bradshaw.

2

Harry a fost condus neceremonios pe un coridor lung, slab luminat şi a fost scos pe o uşă neînsemnată într-o curte goală.

În mijlocul curţii era un autobuz galben, fără număr sau vreun semn al destinaţiei. Un şofer musculos cu o puşcă stătea lângă portieră şi i-a făcut semn lui Harry să se urce. Gardienii l-au ajutat, în caz că se răzgândea.

Harry s-a aşezat şi s-a uitat posomorât pe fereastră la un şir de condamnaţi care erau conduşi spre autobuz, unii ţinându-şi capetele aplecate, în timp ce alţii, care evident mai făcuseră acest drum, ţopăiau veseli. A presupus că nu va mai dura mult până ce autobuzul va pleca spre destinaţie, dar urma să înveţe prima lecţie dureroasă ca puşcăriaş: de îndată ce ai fost condamnat, nimeni nu se mai grăbeşte.

Harry s-a gândit să-l întrebe pe unul dintre gardieni unde mergeau, dar niciunul nu semăna cu un ghid turistic. S-a întors speriat când cineva s-a trântit pe scaunul de lângă el. Nu voia să se uite fix la noul camarad, dar cum omul s-a prezentat imediat, Harry l-a privit mai atent.

— Mă cheamă Pat Quinn, a spus omul, cu un uşor accent irlandez.

— Tom Bradshaw, a zis Harry, care ar fi dat mâna cu noul său camarad dacă n-ar fi fost încătuşaţi amândoi.

Quinn nu arăta ca un criminal. Picioarele lui abia atingeau pământul, aşa că, probabil, nu avea mai mult de un metru şaizeci şi, în timp ce alţi prizonieri din autobuz erau fie musculoşi, fie doar prea graşi, Quinn părea că putea fi zburat de o pală de vânt. Părul lui roşu, subţire, începuse să încărunţească, cu toate că nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani,

— Eşti prima oară la puşcărie? a întrebat Quinn, sigur pe el.

— Este aşa de evident? i-a spus Harry.

— Scrie pe faţa ta.

— Ce scrie pe fața mea?

— Că habar n-ai ce se va întâmpla în continuare.

— Deci *tu* clar, nu eşti prima oară aici.

— Este a unsprezecea oară când mă aflu în acest autobuz, sau poate a douăsprezecea oară.

Harry a râs pentru prima oară după mai multe zile.

— De ce eşti aici? I-a întrebat Quinn.

— Dezertare, a replicat Harry, fără să mai spună şi altceva.

— Pe asta n-am mai auzit-o, a zis Quinn. Eu mi-am dezertat trei neveste, dar nu m-au băgat la puşcărie pentru asta.

— Nu mi-am părăsit nevasta, a spus Harry, gândindu-se la Emma. Am dezertat din Marina Regală – vreau să zic din marină.

— Şi cât ai primit pentru asta?

— Şase ani.

Quinn a fluierat printre cei doi dinți pe care-i mai avea.

— Pare cam mult. Cine a fost judecătorul?

— Atkins, a spus Harry, supărat.

— Arnie Atkins? Te-ai pomenit cu judecătorul cel rău. Dacă mai ajungi vreodată la proces, ai grijă să-ți alegi un judecător mai bun.

— Nu ştiam că poți să-ți alegi judecătorul.

— Nu poți, a replicat Quinn, dar există căi de a-i evita pe cei răi. Harry s-a uitat mai atent la tovarăşul lui, dar nu l-a întrerupt. Există şapte judecători în circuit şi pe doi dintre ei trebuie să-i eviți cu orice preț. Unul dintre ei este Arnie Atkins. Nu are simțul umorului şi dă sentințe lungi.

— Dar cum aş fi putut să-l evit? a întrebat Harry.

— Atkins conduce tribunalul de unsprezece ani aşa că, dacă ar trebui să ajung în fața lui, aş face un atac de epilepsie şi gardienii m-ar duce la doctor.

— Eşti epileptic?

— Nu, a spus Quinn, nu eşti atent. Părea exasperat, aşa că Harry a tăcut. Până ce mi-aş fi revenit, ar fi trimis cazul meu în fața unui alt tribunal.

Harry a râs pentru a doua oară.

— Şi ai scăpa?

— Nu, nu întotdeauna, dar dacă mă aleg cu nişte gardieni începători, am o şansă, deşi e din ce în ce mai greu să faci aceeaşi figură de mai multe ori. Dar de data asta, nu m-am obosit pentru că am fost dus la tribunalul al doilea, care este teritoriul judecătorului Regan. E irlandez – ca şi mine, în caz că n-ai observat – aşa că e mai probabil să dea unui compatriot sentința minimă.

— Care a fost acuzația? l-a întrebat Harry.

— Sunt hoț de buzunare, a declarat Quinn, de parcă ar fi fost arhitect sau doctor. Sunt specializat vara la curse şi iarna, în sălile de box, a explicat el. Dar n-am avut noroc în ultimul timp pentru că mă cunoşteau prea mulți intendenți, aşa că m-am mutat la metrou şi la autobuze, unde se câştigă mai puțin şi este mai probabil să fii prins.

Harry avea multe să-l întrebe pe noul său profesor şi, ca un student entuziast, se concentra pe întrebările care l-ar fi ajutat să treacă examenul de admitere, destul de mulțumit că acesta nu comentase nimic referitor la accentul lui.

— Ştii unde mergem? l-a întrebat.

— Lavenham sau Pierpoint, a spus Quinn. Depinde dacă ieşim de pe autostradă la doisprezece sau paisprezece.

— Ai mai fost în vreuna dintre ele înainte? a întrebat el.

— La ambele, de mai multe ori, a spus Quinn, nepăsător. Şi, înainte să întrebi, dacă ar exista un ghid turistic pentru închisori, Lavenham ar căpăta o stea, iar Pierpoint ar fi închisă.

— De ce nu-l întrebăm pe gardian la care închisoare ne duc? a spus Harry, care voia să scape mai repede.

— Pentru că ne-ar spune greşit, doar ca să ne enerveze. Dacă ajungem la Lavenham, singurul lucru care ar trebui să te îngrijoreze ar fi în care bloc vei sta. Cum eşti boboc,

probabil vei ajunge în blocul A, unde viața e mai uşoară. Cei vechi, ca mine, suntem trimişi de obicei în blocul D, unde nu există oameni mai tineri de treizeci de ani şi nimeni nu este condamnat pentru violență, aşa că este ideal dacă vrei să stai liniştit şi să-ți termini sentința. Încearcă să eviți B sau C – sunt pline de nebuni şi de psihopați.

— Şi ce trebuie să fac ca să mă asigur că ajung în blocul A?

— Spune-i celui de la recepție că eşti un creştin pios, că nu fumezi şi nu bei.

— Nu ştiam că ai voie să bei la închisoare, a spus Harry.

— Nu ai, tembelule, a comentat Quinn, dar dacă ştii să te porți, a adăugat el, frecându-şi degetul mare de arătător, gardienii se transformă brusc în barmani. Nici măcar prohibiția nu-i opreşte.

— La ce trebuie să fiu atent în prima zi?

— Trebuie să te asiguri că primeşti slujba potrivită.

— Care sunt opțiunile?

— Curățat, bucătărie, infirmerie, bibliotecă, grădinărit şi capelă.

— Ce trebuie să fac ca să ajung la bibliotecă?

— Spune-le că ştii să citeşti.

— Şi tu ce le vei spune? a întrebat Harry.

— Că sunt bucătar calificat.

— Trebuie să fi fost interesant.

— Tot nu te-ai prins, nu? a spus Quinn. Nu sunt bucătar, dar asta înseamnă că ajung întotdeauna la bucătărie, care e cea mai bună slujbă din închisoare.

— De ce?

— Ți se dă drumul afară din celulă înainte de micul dejun şi nu te mai întorci până după prânz. E cald şi mănânci ce vrei. Ah, mergem la Lavenham, a spus Quinn când autobuzul ieşea de pe autostradă pe 12. Asta-i bine, pentru că acum nu mai trebuie să răspund la întrebări tâmpite despre Pierpoint.

— Mai e ceva ce trebuie să ştiu despre Lavenham? a întrebat Harry, fără să fie deranjat de sarcasmul lui Quinn,

pentru că bănuia că vechiul puşcăriaş se distra învățând un astfel de elev silitor.

— Prea multe, a oftat el. Aminteşte-ți doar să stai lângă mine după ce ne înregistrează.

— Dar n-o să te trimită automat în blocul D?

— Nu dacă domnul Mason e de serviciu, a spus Quinn, fără să explice.

Harry a reuşit să mai pună câteva întrebări înainte ca autobuzul să se oprească lângă închisoare. De fapt, aflase mai multe de la Quinn în două ore decât reuşise să afle de la o duzină de seminare de la Oxford.

— Ține-te de mine, a repetat Quinn când s-au deschis porțile masive.

Autobuzul a intrat încet într-o curte părăginită care nu văzuse niciodată un grădinar. S-a oprit în fața unei clădiri mari cu multe şiruri de ferestre murdare, de la care se zăreau mai multe perechi de ochi.

Harry s-a uitat cum o duzină de gardieni au format un coridor care conducea la intrarea în închisoare. Doi gardieni, înarmați cu puşti, se aşezaseră lângă portierele autobuzului.

— Ieşiți din autobuz câte doi, a anunțat unul dintre ei, posomorât, cu un interval de cinci minute între fiecare pereche. Nimeni nu se mişcă un centimetru dacă nu spun eu.

Harry şi Quinn au rămas în autobuz încă o oră. Când au ieşit în cele din urmă, Harry s-a uitat la zidurile înalte peste care se întindeau colaci de sârmă ghimpată care înconjurau întreaga clădire şi s-a gândit că nici măcar recordmanul mondial la sărituri cu prăjina n-ar fi reuşit să scape din Lavenham.

Harry l-a urmat pe Quinn în clădire, unde s-au oprit în fața unui ofițer aşezat la o masă şi care purta o uniformă albastră veche cu nasturi care nu străluceau. Arăta de parcă ar fi executat deja o sentință pe viață în timp ce se uita la lista cu nume de pe clipboard. A zâmbit când l-a văzut pe următorul condamnat.

— Bine-ai venit înapoi, Quinn, a zis el. Nu vei găsi nimic schimbat pe aici de când ai fost ultima oară.

Quinn a rânjit.

— Mă bucur şi eu să te văd pe tine, domnule Mason. Poate vrei să te asiguri că unul dintre băieți îmi duce bagajele în camera mea obişnuită.

— Nu te obrăznici, Quinn, a spus Mason, altfel voi fi tentat să-l anunț pe doctor că nu eşti epileptic.

— Dar, domnule Mason, am un certificat medical care o dovedeşte.

— Desigur că din aceeaşi sursă ca şi calificarea de bucătar, a spus Mason, întorcându-şi atenția spre Harry. Şi tu cine eşti?

— Ăsta e amicul meu, Tom Bradshaw. Nu fumează, nu bea, nu înjură şi nu scuipă, a spus Quinn înainte ca Harry să aibă timp să zică şi el ceva.

— Bine-ai venit la Lavenham, Bradshaw, a spus Mason.

— Căpitanul Bradshaw, de fapt, a spus Quinn.

— Eram locotenent, a zis Harry. N-am fost niciodată căpitan. Quinn a părut dezamăgit de protejatul lui.

— Un boboc? a întrebat Mason, privindu-l mai atent pe Harry.

— Da, domnule.

— Te pun în blocul A. După ce faci duş şi-ți iei hainele de la magazie, domnul Hessler te va duce în celula trei-doi şapte.

Mason a bifat ceva pe clipboard şi s-a întors spre un ofițer tânăr care stătea în spatele lui, cu un baston în mâna dreaptă.

— Am vreo şansă să stau cu amicul meu? a întrebat Quinn de îndată ce Harry a semnat în registru. La urma-urmei, locotenentul Bradshaw ar putea avea nevoie de un boțman.

— Eşti ultima persoană de care are nevoie, a spus Mason. Harry era gata să spună ceva când hoțul s-a aplecat, a scos un dolar împăturit dintr-o şosetă şi a strecurat-o într-o clipă

în buzunarul lui Mason. Quinn va sta şi el în celula trei-doi-şapte, i-a spus Mason tânărului ofiţer.

Chiar dacă Hessler a observat mişcarea, n-a comentat.

— Voi doi, urmaţi-mă, a fost tot ce a spus.

Quinn s-a luat după Harry înainte ca Mason să se răzgândească.

Cei doi noi condamnaţi au fost escortaţi pe un coridor lung verde, din cărămidă, până ce Hessler s-a oprit în faţa unei camere mici de duş care avea două bănci înguste, din lemn, fixate de perete, pline cu prosoape aruncate.

— Dezbrăcaţi-vă şi faceţi duş, a comandat Hessler.

Harry şi-a scos încet costumul, cămaşa crem şi cravata dungată pe care domnul Jelks îl îndemnase să le poarte la tribunal pentru a-l impresiona pe judecător. Nenorocirea era că nu alesese judecătorul care trebuia.

Quinn era deja sub duş înainte ca Harry să-şi fi desfăcut şireturile. A întors robinetul şi un firicel de apă a căzut pe capul lui chel. A luat cojiţa de săpun de pe jos şi a început să se spele. Harry a intrat sub jetul de apă rece din celălalt duş şi Quinn i-a dat ce mai rămăsese din săpun.

— Aminteşte-mi să reclam conducerii, a spus Quinn luând un prosop umed, nu mai mare ca o cârpă de vase şi încercând să se şteargă.

Hessler continua să stea posomorât.

— Îmbrăcaţi-vă şi urmaţi-mă, a spus el, înainte ca Harry să fi terminat să se săpunească.

Hessler i-a escortat din nou repede pe coridor, cu Harry pe jumătate îmbrăcat, încă umed, în spatele lor. Nu s-au oprit până ce nu au ajuns la o uşă dublă pe care scria MAGAZIE. Hessler a bătut tare şi după o clipă uşa s-a deschis lăsând să se vadă un ofiţer obosit, cu coatele pe tejghea, fumând un trabuc făcut de mână. Ofiţerul a zâmbit când l-a văzut pe Quinn.

— Nu sunt sigur că ultimul tău schimb de haine s-a întors încă de la spălătorie, Quinn, a comentat el.

— Atunci am nevoie de un schimb nou, domnule Newbold, a spus Quinn, aplecându-se şi scoţând ceva din cealaltă şosetă şi făcându-l să dispară fără urmă. Nu vreau mare lucru, a adăugat el. O pătură, două cearşafuri din bumbac, o pernă, o faţă de pernă… Ofiţerul a ales fiecare lucru din rafturile din spatele lui şi le-a aşezat pe tejghea. Două cămăşi, trei perechi de şosete, şase pantaloni, două prosoape, o farfurie adâncă, una plată, un cuţit, o lingură, o maşină de ras, o periuţă de dinţi şi un tub cu pastă de dinţi – prefer Colgate.

Newbold n-a comentat nimic în timp ce mormanul lui Quinn creştea din ce în ce mai mult.

— Mai vrei ceva? a întrebat el în cele din urmă de parcă Quinn era un client fidel care urma să revină curând.

— Da, prietenul meu, locotenentul Bradshaw are nevoie de aceleaşi lucruri şi cum este ofiţer şi gentleman, ai grijă să-i dai ce-i mai bun.

Spre surprinderea lui Harry, Newbold a început să construiască alt vraf, părând că alege cu grijă fiecare lucru şi toate acestea mulţumită condamnatului care stătuse lângă el în autobuz.

— Urmaţi-mă, a spus Hessler după ce Newbold şi-a terminat treaba.

Harry şi Pat şi-au luat hainele şi au pornit pe coridor. S-au oprit de mai multe ori, în timp ce ofiţerul de serviciu descuia şi încuia uşile zăvorâte pe măsură ce se apropiau de celule. Când au intrat în aripa lor, au fost întâmpinaţi de zarva a o mie de condamnaţi.

Quinn a spus:

— Văd că suntem la etajul de sus, domnule Hessler, dar nu vreau să iau liftul, am nevoie să fac mişcare.

Ofiţerul l-a ignorat şi şi-au continuat drumul printre prizonierii care ţipau.

— Credeam că ai zis că asta e aripa liniştită, a zis Harry.

— Înţeleg că domnul Hessler nu este unul dintre ofiţerii cei mai populari, a şoptit Quinn chiar înainte să ajungă la celula 327.

Hessler a descuiat uşa grea de fier şi vechiul puşcăriaş a intrat în căminul în care Harry urma să stea şase ani.

Harry a auzit uşa trântindu-se în urma lui. S-a uitat în celulă şi a observat că nu exista clanţă pe interiorul uşii. Două paturi, unul peste altul, un bazin din oţel prins de perete, o masă din lemn, de asemenea prinsă de perete şi un scaun din lemn. Ochii i s-au oprit în cele din urmă pe un vas din metal aflat sub patul de jos. A crezut că i se face rău.

— Tu ai patul de sus, a spus Quinn, întrerupându-i gândurile, pentru că eşti boboc. Dacă ies înaintea ta, te vei muta în patul de jos şi noul coleg de celulă va lua patul de sus. Eticheta închisorii, a explicat el.

Harry s-a urcat şi şi-a făcut încet patul, apoi, s-a întins şi şi-a rezemat capul de perna tare, conştient că va dura până ce va reuşi să adoarmă.

— Pot să te întreb ceva? i-a zis lui Quinn.

— Da, dar să nu mai vorbeşti până ce se aprind luminile mâine-dimineaţă.

Harry şi-a amintit că Fisher îi spusese cam aceleaşi cuvinte în prima noapte la St Bede's.

— Mi-e clar că ai reuşit să strecori o sumă considerabilă, aşa că de ce gardienii nu ţi-au confiscat-o când ai coborât din autobuz?

— Pentru că, dacă ar fi făcut-o, i-a zis Quinn, niciun puşcăriaş nu ar mai aduce bani vreodată şi tot sistemul s-ar duce de râpă.

3

Harry zăcea pe patul de sus şi se uita la tavanul vopsit în alb pe care l-ar fi putut atinge cu degetele. Salteaua era plină cu cocoloaşe şi perna era atât de tare încât nu reuşise să doarmă decât câteva minute o dată.

Gândurile i s-au întors către Sefton Jelks şi la cât de uşor fusese păcălit de bătrânul avocat. Scapă-mi fiul de acuzația de asasinat, îl putea el auzi pe tatăl lui Bradshaw spunându-i lui Jelks. Harry a încercat să nu se gândească la următorii şase ani, de care domnului Bradshaw nu-i păsa. Oare meritau 10.000 de dolari?

L-a dat uitării pe avocat şi şi-a întors gândurile către Emma. Îi lipsea atât de mult şi ar fi dorit să-i scrie şi să-i spună că trăia, dar ştia că nu ar fi putut. S-a întrebat ce făcea ea oare într-o zi de toamna la Oxford. Cum progresa cu studiile în primul ei an? Era curtată oare de alt bărbat?

Şi fratele ei, Giles, cel mai bun prieten al lui? Acum că Marea Britanie era în război, se înrolase oare Giles să se lupte cu nemții? Dacă o făcuse, Harry s-a rugat să mai fie încă în viață. A lovit marginea patului cu pumnul, supărat că nu i se permisese să lupte şi el. Quinn nu mai vorbea, presupunând că Harry suferea de „criza primei nopți”.

Şi Hugo Barrington? Îl văzuse oare cineva de când dispăruse în ziua în care Harry ar fi trebuit să se însoare cu fiica lui? O fi găsit vreo cale să se strecoare înapoi în grațiile familiei, acum când toți credeau că Harry a murit? L-a alungat pe Hugo din minte, încă nevrând să accepte posibilitatea că acesta ar putea fi tatăl lui.

Când s-a gândit la mama lui, Harry a zâmbit, sperând că îi vor folosi cei 10.000 de dolari pe care Jelks promisese că-i va trimite când îi luase locul lui Tom Bradshaw. Cu mai mult de 2.000 de lire în bancă, Harry spera că ea va renunța la slujba de ospătăriță la Grand Hotel şi va cumpăra căsuța de la țară de care vorbea de mult, acesta fiind singurul lucru bun care putea rezulta din această şaradă.

Şi sir Walter Barrington, care-l tratase întotdeauna ca pe un nepot? Dacă Hugo era tatăl lui Harry, atunci sir Walter chiar era bunicul lui. Dacă era adevărat, atunci Harry va moşteni domeniile familiei Barrington şi titlul şi va deveni cu timpul sir Harry Barrington. Dar Harry nu numai că dorea ca prietenul lui, Giles, fiul legitim al lui Hugo Barrington să moştenească titlul, ci, şi mai important, era disperat să poată dovedi că tatăl său adevărat era Arthur Clifton. Acest lucru îi va permite să se însoare cu iubita sa Emma. Harry a încercat să uite unde îşi va petrece următorii şase ani.

***

La ora şapte, o sirenă i-a trezit pe deţinuţii care munciseră suficient ca să profite de o noapte de somn bun. Nu eşti în închisoare când dormi, au fost ultimele cuvinte murmurate de Quinn înainte de a adormi adânc şi a sforăi. Asta nu l-a deranjat pe Harry. Ca sforăitor, unchiul lui, Stan, era mult mai tare.

Harry şi-a pus în gând mai multe lucruri în timpul nopţii lui lungi, lipsite de somn. Pentru ca să treacă mai uşor timpul, „Tom” urma să fie un deţinut model, sperând că sentinţa îi va fi redusă pentru bună purtare. Îşi va lua slujba la bibliotecă şi va scrie un jurnal cu tot ce i se întâmplase înainte de a fi condamnat şi ce se va întâmpla cât va sta în spatele gratiilor. Se va menţine în formă, astfel încât dacă va mai fi război în Europa, va putea să se înroleze chiar când va fi eliberat.

Quinn era deja îmbrăcat atunci când Harry a coborât din pat.

— Acum ce mai e? a întrebat Harry ca un şcolar în prima zi a trimestrului.

— Micul dejun, a spus Quinn. Îmbracă-te, ia-ţi cana şi farfuria şi ai grijă să fii pregătit când se descuie uşile. Dacă întârzii câteva secunde, unii gardieni au o deosebită plăcere să-ţi trântească uşa în faţă. Harry a început să-şi tragă

pantalonii. Şi nu vorbi în timp ce mergi către cantină, a adăugat Quinn. Atragi atenția asupra ta şi îi enervezi pe cei mai vechi. De fapt, nu vorbi cu nimeni pe care nu-l cunoşti până în al doilea an.

Harry ar fi râs, dar nu era sigur dacă Quinn glumea sau nu. A auzit o cheie învârtindu-se în broască şi uşa celulei s-a deschis. Quinn a țâşnit ca din puşcă, cu Harry la un pas în urmă. S-au alăturat unui şir lung de prizonieri tăcuți care traversau pasarela printre uşile deschise ale celulelor şi coborau o scară spiralată până la parter unde li se alăturau celorlalți deținuți la micul dejun.

Şirul s-a oprit cu mult înainte de a ajunge la cantină. Harry s-a uitat la bucătarii cu şorțuri albe care stăteau în spatele plitei. Un gardian cu o haină lungă, albă şi un baston îi urmărea, asigurându-se că nimeni nu primeşte o porție în plus.

— Cât mă bucur să vă revăd, domnule Siddell, i-a spus Pat, liniştit gardianului când au ajuns în față.

Cei doi au dat mâna de parcă erau vechi prieteni. De data aceasta, Harry n-a reuşit să zărească bani care-şi schimbau posesorul, dar o încuviințare din cap a domnului Siddell a dat de înțeles că se încheiase un târg.

Quinn a avansat în lungul şirului, iar farfuria i-a fost umplută cu un ou omletă cu gălbenuşul tare, un morman de cartofi mai mult negri decât albi şi cele două felii de pâine veche reglementare. Harry l-a ajuns din urmă când primea cana de cafea fierbinte. Bucătarii au părut nedumeriți când Harry le-a mulțumit, de parcă ar fi fost un invitat la un ceai parohial.

— La naiba, a zis el, când a ajuns la ultimul bucătar. Mi-am uitat cana în celulă.

Bucătarul i-a umplut ceaşca lui Quinn până sus.

— Data viitoare să n-o mai uiți, i-a spus colegul de celulă lui Harry.

— Nu mai vorbiți la coadă! a țipat Hessler, lovindu-şi cu bastonul mâna înmănuşată.

Quinn l-a condus pe Harry la capătul unei mese lungi şi s-a aşezat pe bancă în fața lui. Harry era atât de flămând încât a devorat toată mâncarea din farfurie, inclusiv cel mai gras ou pe care-l mâncase vreodată. S-a gândit chiar să lingă şi farfuria, dar şi l-a amintit pe prietenul lui, Giles, în prima zi la şcoală.

Când Harry şi Pat şi-au terminat micul dejun de cinci minute, au fost escortați înapoi pe scara spiralată până la etajul de sus. De îndată ce uşa celulei s-a închis, Quinn şi-a spălat farfuria şi cana şi le-a aranjat sub pat.

— Când trăieşti într-o cameră de trei pe doi ani de-a rândul, ajungi să foloseşti fiecare centimetru liber, i-a explicat el. Harry i-a urmat exemplul şi s-a întrebat doar cât va mai dura înainte de a putea să-l învețe el pe Quinn ceva.

— Acum ce urmează? a întrebat Harry.

— Împărțirea sarcinilor, a spus Quinn. Eu mă voi alătura lui Siddell la bucătărie, dar mai trebuie să ne asigurăm că şi tu ajungi la bibliotecă. Şi asta depinde de ofițerul de serviciu. Nenorocirea este că am cam rămas fără bani.

Imediat ce Quinn a terminat de vorbit, uşa celulei s-a deschis şi Hessler a apărut în prag, lovindu-şi cu bastonul mâna înmănuşată.

— Quinn, a spus el, du-te imediat la bucătărie. Bradshaw, la stația nouă şi alătură-te celorlalți spălători. Poți să mergi la bibliotecă marți, joi şi duminică între şase şi şapte, ca toți ceilalți deținuți. E clar? Harry a încuviințat. Nu mai eşti ofițer, Bradshaw, eşti doar un deținut ca toți ceilalți. Şi nu pierde vremea crezând că mă poți mitui, a mai spus el, înainte de a se duce spre celula alăturată.

— Hessler este unul dintre puținii ofițeri pe care nu-i poți mitui, a şoptit Quinn. Singura ta speranță acum este domnul Swanson, directorul. Aminteşte-ți doar că el se crede intelectual, ceea ce înseamnă probabil că poate să citească şi cuvintele mai lungi. Mai este şi baptist fundamentalist. Aleluia!

— Şi când voi avea ocazia să-l văd? a întrebat Harry.

— Oricând. Asigură-te doar să ştie că vrei să lucrezi la bibliotecă, pentru că fiecare condamnat nu are dreptul decât la cinci minute cu el.

Harry s-a trântit înapoi pe scaunul din lemn şi şi-a pus capul în mâini. Dacă n-ar fi fost vorba de cei 10.000 de dolari pe care Jelks promisese că-i va trimite mamei lui, şi-ar fi folosit cele cinci minute spunându-i directorului adevărul despre modul în care ajunsese la Lavenham.

— Între timp, voi face tot ce pot ca să te aduc la bucătărie, a mai spus Quinn. Poate nu e ceea ce ai sperat, dar e mai bine decât să faci curățenie prin celule.

— Mulțumesc, i-a zis Harry.

Quinn a fugit la bucătărie, fără să aibă nevoie de alte lămuriri. Harry a coborât scările şi s-a dus să caute postul nouă.

Doisprezece oameni, toți boboci, stăteau împreună, aşteptând instrucțiuni. Inițiativele nu erau bine văzute la Lavenham – miroseau a rebeliune sau la ideea că un condamnat putea fi mai deştept decât un ofițer.

— Luați câte o găleată, umpleți-o cu apă şi luați-vă şi un mop, a spus Hessler. I-a zâmbit lui Harry când i-a bifat numele pe clipboard. Pentru că ai ajuns ultimul jos, Bradshaw, vei munci la closete în următoarea lună.

— Dar n-am ajuns ultimul jos, a protestat Harry.

— Ba eu cred că da, a spus Hessler, zâmbind în continuare.

Harry şi-a umplut găleata cu apă rece şi a luat un mop. Nu era nevoie să i se spună în ce direcție s-o ia pentru că putea mirosi latrinele de la trei metri. I s-a făcut rău înainte de a intra în sala mare, pătrată, cu treizeci de găuri în podea. S-a ținut cu mâna de nas, dar trebuia să iasă întruna afară ca să poată respira. Hessler stătea puțin mai departe, râzând.

— Te vei obişnui, Bradshaw, a spus el, după o vreme.

Lui îi părea rău că mâncase atât de mult la micul dejun pe care-l vomitase după câteva minute. După o oră a auzit un ofițer strigându-i numele:

— Bradshaw!

Harry a ieşit împleticindu-se de la latrine, alb ca varul.

— Eu sunt, a spus el.

— Directorul vrea să te vadă, aşa că mişcă-te.

Harry a început să respire mai uşor cu fiecare pas pe care-l făcea şi, când a ajuns la biroul directorului, se simțea aproape uman.

— Aşteaptă până ce eşti chemat, i-a spus ofițerul.

Harry s-a aşezat pe un loc liber lângă alți doi prizonieri care s-au îndepărtat repede. Nu-i putea învinui. A încercat să-şi adune gândurile în timp ce condamnații noi intrau şi ieşeau din birou. Quinn avusese dreptate, interviurile durau cam cinci minute, unele chiar mai puțin. Harry nu-şi putea permite să piardă nici măcar o secundă din timpul său.

— Bradshaw, a spus ofițerul şi i-a deschis uşa.

A stat într-o parte în timp ce Harry intra în birou. Harry s-a decis să nu stea prea aproape de domnul Swanson şi a rămas la câțiva paşi de biroul mare, acoperit cu piele. Deşi directorul stătea pe scaun, Harry a observat că nu era în stare să-şi încheie nasturele din mijloc al jachetei sale sport. Părul era cănit într-o încercare de a părea mai tânăr, dar reuşea doar să-l facă să pară puțin ridicol. Ce spunea Brutus de vanitatea lui Cezar? Oferă-i ghirlande şi admiră-l ca pe un zeu şi aceasta îi va aduce pierzania.

Swanson a deschis dosarul lui Harry şi l-a analizat câteva clipe înainte de a se uita la el.

— Văd că ai fost condamnat la şase ani pentru dezertare. N-am mai văzut-o pe asta, a recunoscut el.

— Da, domnule, a spus Harry, care nu dorea să piardă din timpul lui prețios.

— Nu te obosi să-mi spui că eşti nevinovat, a continuați Swanson, pentru că doar unul dintr-o mie este aşa, deci sorții sunt împotriva ta. Harry a zâmbit. Dar dacă-ți ții nasul

curat – Harry s-a gândit la latrine – şi nu ne dai bătăi de cap, nu văd de ce ar trebui să stai aici toată perioada.

— Mulțumesc, domnule.

— Eşti interesat de ceva în mod special? a întrebat Swanson, părând complet neatent.

— De arte plastice şi de cor, domnule.

Directorul s-a uitat neîncrezător la Harry, bănuindu-l că îşi bătea joc de el. I-a arătat o pancartă atârnată pe perete în spatele lui şi a întrebat;

— Poți să-mi spui ce urmează, Bradshaw?

Harry a studiat citatul brodat: *Îmi voi ridica ochii spre dealuri.* I-a mulțumit în gând domnişoarei Eleanor E. Monday pentru orele petrecute la cor:

— *De unde îmi vine ajutorul,* zice Domnul. Psalmul o sută douăzeci şi doi.

Directorul a zâmbit.

— Spune-mi, Bradshaw, care sunt scriitorii tăi preferați?

— Shakespeare, Dickens, Austen, Trollope şi Thomas Hardy.

— Niciunul dintre compatrioți nu este suficient de bun pentru tine?

Harry ar fi vrut să înjure pentru că făcuse o astfel de greşeală. S-a uitat la biblioteca pe jumătate plină a directorului.

— Ba da, a spus el. Îi consider pe F. Scott Fitzgerald, Hemingway şi O. Henry cei mai buni scriitori, dar cred că Steinbeck este cel mai mare scriitor modern american. A sperat că pronunțase corect numele. S-a gândit să citească *Oameni şi şoareci* înainte de a se întoarce în biroul directorului.

Zâmbetul a revenit pe buzele directorului.

— La ce muncă te-a trimis Hessler? a întrebat el.

— La curățenie, deşi mi-ar fi plăcut să lucrez la bibliotecă, domnule.

— Zău? a spus directorul. Atunci trebuie să văd dacă este vreun loc liber.

Şi-a notat ceva pe agenda din faţa lui.

— Mulţumesc, domnule.

— Dacă este, vei fi informat azi, mai târziu, a spus directorul, închizând agenda.

— Mulţumesc, domnule, a repetat Harry.

A plecat repede, conştient că stătuse mai mult de cinci minute.

De îndată ce a ieşit pe coridor, ofiţerul de gardă l-a escortat înapoi în aripa lui. Harry a fost mulţumit că Hessler nu se vedea pe nicăieri şi spălătorii ajunseseră deja la etajul al doilea când li s-a alăturat.

Cu mult înainte de sunetul sirenei pentru prânz, Harry era rupt de oboseală. S-a alăturat cozii din faţa plitei şi l-a găsit pe Quinn în spatele tejghelei, servindu-şi colegii deţinuţi. Pe farfuria lui Harry au aterizat un morman mare de cartofi prăjiţi şi carne fiartă prea mult. S-a aşezat singur la o masă lungă şi a început să ciugulească. Se temea că, dacă Hessler va apărea după-masă, va fi expediat înapoi la latrine şi tot acolo îi va ajunge şi prânzul.

Hessler nu era de gardă când Harry a revenit la muncă şi un alt ofiţer a trimis alt boboc la latrine. Harry şi-a petrecut după-masa măturând coridoarele şi golind coşurile de gunoi. Singurul lui gând era dacă directorul dăduse ordin să fie mutat la bibliotecă.

Când Quinn s-a întors în celula lor seara, expresia lui i-a dat de înţeles lui Harry că nu i se va alătura prietenului său.

— Era doar un loc ca spălător de vase.

— Bun şi acela, a zis Harry.

— Dar când domnul Siddell te-a propus, Hessler a zis nu. Cică trebuie să ai cel puţin trei luni ca om de serviciu înainte de a fi mutat la bucătărie.

— Dar ce are omul acesta? a întrebat Harry, disperat.

— Se zvoneşte că a vrut să se înroleze ca ofiţer în Marină, dar a picat la examenul de la bord şi a trebuit să se mulţumească cu postul din închisoare. Aşa că locotenentul Bradshaw trebuie să sufere consecinţele.

4

Harry şi-a petrecut următoarele douăzeci şi nouă de zile curățând latrinele din blocul A şi abia când a apărut alt boboc, Hessler l-a eliberat de îndatoririle sale şi a început să chinuie pe altcineva.

— Afurisitul ăsta e psihopat, a spus Quinn. Siddell tot te vrea la bucătărie, dar Hessler se opune. Harry n-a comentat. Dar n-am numai veşti rele, a continuat Quinn, pentru că tocmai am auzit că Andy Savatori, ajutorul de bibliotecar, va fi eliberat condiționat. Va ieşi de aici luna viitoare şi, chiar mai bine, nimeni nu pare să vrea locul lui.

— Deakins l-ar vrea, a mormăit Harry. Deci ce trebuie să fac ca să-l primesc?

— Nimic. De fapt, încearcă să dai impresia că nu te interesează şi stai departe de Hessler, pentru că ştim că directorul e de partea ta.

Luna următoare a trecut cu greu, fiecare zi părând mai lungă decât ziua anterioară. Harry a vizitat biblioteca în fiecare marți, joi şi duminică de la şase la şapte, dar Max Lloyd, şeful bibliotecii nu i-a dat de înțeles că-l avea în vedere pentru post. Savatori, ajutorul lui, îşi ținea gura închisă, cu toate că ştia sigur ceva.

— Nu cred că Lloyd mă vrea pe mine ca ajutor, a spus Harry după stingere, într-o seară.

— Lloyd nu are niciun cuvânt de spus, a zis Quinn. Directorul decide.

Dar Harry nu era convins.

— Cred că Hessler şi Lloyd complotează împreună ca să nu primesc locul.

— Devii para… cum se zice? a comentat Quinn.

— Paranoic.

— Mda, asta devii, nu că aş şti prea bine ce înseamnă.

— Cel care suferă de bănuieli nejustificate, a explicat Harry.

— N-aş fi putut s-o spun mai bine nici eu!

Harry nu era convins că bănuielile lui erau nefondate şi, după o lună, Savatori l-a luat într-un colţ şi i-a confirmat cele mai rele temeri.

— Hessler i-a oferit trei deţinuţi directorului pentru post şi numele tău nu este pe listă.

— Atunci asta e, a zis Harry, lovindu-se peste picior, voi rămâne la curăţenie pentru tot restul zilelor.

— Nu neapărat, a comentat Savatori. Vino pe la mine cu o zi înainte să fiu eliberat.

— Dar atunci va fi prea târziu.

— Nu cred, a spus Savatori, fără să-i mai explice. Între timp, studiază fiecare pagină din asta cu mare atenţie.

I-a dat lui Harry o carte grea, legată în piele, care rareori părăsea biblioteca.

***

Harry s-a aşezat pe patul de sus şi a deschis manualul pentru închisori de 273 de pagini. Înainte de a ajunge la pagina a şasea, a început să-şi ia notiţe. Cu mult înainte de a începe să citească tomul a doua oară, începuse să-şi facă un plan.

Ştia că programarea va fi critică şi că ambele acte vor trebui să fie repetate, mai ales că se va afla pe scenă la ridicarea cortinei. A acceptat faptul că nu va putea să-şi execute planul înainte de eliberarea lui Savatori, cu toate că fusese numit deja un nou ajutor de bibliotecar.

Când Harry a efectuat repetiţia finală în celulă, Quinn i-a spus că nu era numai paranoic, ci şi nebun pentru că, l-a asigurat el, al doilea spectacol al său va fi la carceră.

***

Directorul îşi efectua turul lunar al fiecărui bloc luni-dimineaţa, aşa că Harry ştia că trebuie să aştepte trei săptămâni după eliberarea lui Savatori, înainte ca acesta să

reapară în blocul A. Swanson urma de fiecare dată acelaşi traseu şi condamnații ştiau că, dacă țineau la pielea lor, trebuiau să dispară la venirea sa.

Când Swanson a apărut la etajul de sus al blocului A în acea luni-dimineață, Harry îl aştepta cu mopul în mână. Hessler mergea în urma directorului, fluturându-şi bastonul ca să dea de înțeles că, dacă Bradshaw ținea la viața lui, era bine să stea deoparte. Dar Harry nu s-a mişcat aşa că directorul a fost nevoit să se oprească.

— Bună dimineața, domnule director, a spus Harry, de parcă s-ar fi întâlnit în fiecare zi.

Swanson a fost surprins să dea peste un deținut într-unul dintre tururile sale şi chiar şi mai surprins când acesta i-a vorbit. L-a privit pe Harry mai atent.

— Bradshaw, nu-i aşa?

— Aveți o memorie bună, domnule.

— Îmi amintesc şi interesul tău pentru literatură. Am fost surprins când ai refuzat locul de ajutor de bibliotecar.

— Nu mi s-a oferit niciodată acel loc, a spus Harry. Dacă mi s-ar fi oferit, l-aş fi acceptat imediat, a mai zis el, ceea ce, evident, l-a surprins pe director.

Întorcându-se către Hessler, Swanson i-a spus:

— Mi-ai zis că Bradshaw a refuzat postul.

Harry s-a repezit înainte ca Hessler să apuce să răspundă.

— A fost probabil greşeala mea, domnule. Nu mi-am dat seama că trebuie să faci o cerere pentru a ocupa acel loc.

— Înțeleg, a spus directorul. Ei, asta explică totul. Şi pot să-ți spun, Bradshaw, că omul nou-numit nu ştie diferența dintre Pluto şi Platon.

Harry a izbucnit în râs. Hessler a rămas îmbufnat.

— O analogie bună, domnule, a spus Harry, în timp ce directorul încerca să plece.

Dar Harry nu terminase. A crezut că Hessler va exploda când a scos un plic din haină şi i l-a dat directorului.

— Ce-i asta? a întrebat Swanson, bănuitor.

— O cerere oficială către consiliul de administrație când aceştia îşi vor face vizita trimestrială în joia următoare, care este dreptul meu statutar conform articolului treizeci şi doi din codul penal. Am trimis o copie şi avocatului meu, domnul Sefton Jelks.

Pentru prima oară, directorul a părut speriat. Hessler abia putea să se stăpânească.

— Vei depune o plângere? a întrebat directorul, precaut. Harry s-a uita fix la Hessler înainte să răspundă.

— Conform statutului unu-unu-şase, este dreptul meu să nu dezvălui niciunui membru al personalului închisorii ceea ce vreau să comunic consiliului după cum sunt sigur că ştiți, domnule director.

— Da, desigur, Bradshaw, a spus directorul, agitat.

— Dar am intenția, printre altele, să informez consiliul despre importanța pe care o acordați includerii literaturii şi religiei în viața noastră zilnică.

Harry s-a dat deoparte ca să-l lase pe director să-şi continue drumul.

— Mulțumesc, Bradshaw, a spus acesta. Este foarte frumos din partea ta.

— Ne mai vedem noi, Bradshaw, a şuierat Hessler.

— De abia aştept, a spus Harry, suficient de tare ca să audă domnul Swanson.

***

Confruntarea lui Harry cu directorul a fost principalul subiect de conversație printre deținuți la coada de la masă şi, când Quinn s-a întors în acea seară mai târziu de la bucătărie, l-a avertizat că se zvonea că, de îndată ce se vor stinge luminile, Hessler îl va omorî.

— Nu cred, a spus Harry, calm. Ştii, dacă te uiți la tirani pe cealaltă parte, îți vei da seama că sunt de fapt nişte laşi.

Quinn n-a părut convins.

Lui Harry nu i-a trebuit mult să dovedească faptul că avea dreptate pentru că, atunci când s-au stins luminile, uşa celulei s-a deschis şi Hessler a intrat, fluturându-şi bastonul.

— Quinn, afară, a spus el, fără să-şi ia ochii de la Harry.

De îndată ce irlandezul a ieşit pe pasarelă, Hessler a închis uşa celulei şi a spus:

— De abia aşteptam această zi, Bradshaw. Eşti pe punctul de a afla câte oase ai în corp.

— Nu cred, domnule Hessler, a spus Harry, fără să se mişte.

— Şi ce crezi că te va salva? a întrebat Hessler, înaintând. Directorul nu este aici să te apere de data aceasta.

— Nu am nevoie de director, a spus Harry. Nu dacă sunteţi propus pentru promovare, a mai zis el, uitându-se la Hessler. Am informaţii de încredere că veţi apărea în faţa următorului consiliu de administraţie în joia următoare, la ora două.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Hessler, acum la mai puţin de treizeci de centimetri depărtare.

— Este evident că aţi uitat că eu mă voi adresa consiliului de administraţie la ora zece în acea zi. Unul sau doi dintre membri ar putea să se întrebe de ce mi-au fost rupte atâtea oase după ce am îndrăznit să discut cu directorul.

Hessler a lovit patul cu bastonul, la doar câţiva centimetri de faţa lui Harry, dar acesta nici n-a clipit.

— Desigur, a continuat Harry, este posibil să doriţi să rămâneţi ofiţer de pază în închisoare pentru tot restul vieţii, dar mă îndoiesc oarecum, pentru că nici măcar dumneavoastră n-aţi fi atât de prost încât să vă distrugeţi orice şansă de avansare.

Hessler a ridicat iar bastonul, dar a ezitat când Harry a scos o carte groasă de sub pernă.

— Am făcut o listă completă cu toate regulamentele pe care le-aţi încălcat în această lună, domnule Hessler, şi pe unele de mai multe ori. Cred că celor din consiliu li se va părea o lectură interesantă. În această seară voi mai adăuga încă doua delicte; să fiţi singur în celulă cu un deţinut în

timp ce uşa este încuiată, statut patru-unu-nouă, şi ameninţarea unui deţinut care nu poate să se apere, statut cinci-unu-doi. Hessler s-a dat un pas înapoi. Dar cred că ceea ce va influenţa cel mai mult consiliul când vor lua în considerare promovarea dumneavoastră, va fi întrebarea de ce aţi fost obligat să părăsiţi Marina atât de repede. Hessler s-a albit la faţă. Desigur, nu pentru că aţi căzut la examenul de ofiţeri.

— Cine a trăncănit? a spus Hessler, abia şoptit.

— Unul dintre foştii dumneavoastră colegi care, din nefericire, a ajuns aici. V-aţi asigurat că-şi ţine gura închisă dându-i postul de ajutor de bibliotecar. Vreau şi eu acelaşi lucru.

Harry i-a înmânat munca sa din ultima lună lui Hessler, oprindu-se ca să permită ca ultima informaţie să fie înţeleasă bine, după care a adăugat:

— Îmi voi ţine gura închisă până ce voi fi eliberat – doar, desigur, dacă nu-mi daţi vreun motiv să n-o fac. Şi dacă mă mai atingeţi, chiar numai cu un deget, veţi zbura din serviciul acesta mai repede decât aţi fost zburat din Marină. M-aţi înţeles? Hessler a încuviinţat pe tăcute. De asemenea, dacă vă mai vine ideea să chinuiţi alţi boboci nefericiţi, înţelegerea cade. Şi acum, ieşiţi din celula mea.

5

Când Lloyd s-a ridicat să-l întâmpine la ora nouă în prima sa dimineaţă ca ajutor de bibliotecar, Harry şi-a dat seama că-l văzuse până atunci doar aşezat. Lloyd era mai înalt decât crezuse, cu mult peste un metru optzeci. În ciuda mâncării nesănătoase din închisoare, era bine făcut şi era unul dintre deţinuţii care se bărbiereau în fiecare dimineaţă. Cu părul său negru, dat pe spate, semăna cu un star vârstnic de matineuri şi nu cu cineva care ispăşea o sentinţă de cinci ani pentru fraudă. Quinn nu ştia exact ce făcuse, ceea ce însemna că doar directorul îi cunoştea istoria. Iar regula din puşcărie era simplă: dacă un deţinut nu spunea de bunăvoie pentru ce era închis, nu întrebai.

Lloyd i-a prezentat lui Harry programul zilnic, pe care ajutorul l-a şi învăţat până ce au coborât la cină în acea seară. În zilele care au urmat, Harry a continuat să-l întrebe pe Lloyd despre unele probleme cum ar fi cărţile care nu erau înapoiate la timp, amenzi şi invitarea deţinuţilor să-şi doneze cărţile bibliotecii când erau eliberaţi, lucruri la care Lloyd nici nu se gândise. Majoritatea răspunsurilor lui Lloyd erau monosilabice, aşa că Harry i-a permis în cele din urmă să se întoarcă pe scaunul său de la pupitru, bine ascuns în spatele unui exemplar din *New York Times.*

Deşi erau aproape o mie de deţinuţi închişi la Lavenham, mai puţin de unul din zece dintre ei ştia să citească şi să scrie şi nici măcar aceştia nu se oboseau să viziteze biblioteca marţi, joi sau sâmbătă.

Harry a descoperit repede că Max Lloyd era şi leneş şi viclean. Nu părea să-i pese de iniţiativele ajutoarelor sale, atât timp cât nu-i cereau lui o muncă suplimentară.

Sarcina de bază a lui Lloyd era să aibă la îndemână un ibric cu cafea în cazul în care apărea vreun ofiţer. De îndată ce unul dintre exemplarele directorului din *New York Times* din ziua precedentă ajungea la bibliotecă, Lloyd se tolănea la biroul său pentru tot restul dimineţii. Mai întâi studia

prezentările cărţilor şi, după ce termina cu acestea, îşi întorcea atenţia către reclame, apoi spre ştiri, şi, în cele din urmă, către sport. După-prânz, începea cuvintele încrucişate, pe care Harry le completa în dimineaţa următoare.

Când ziarul ajungea la Harry, era deja vechi de două zile. El începea întotdeauna cu ştirile internaţionale pentru că dorea să afle cum progresa războiul în Europa. Aşa a aflat de căderea Franţei şi, după câteva luni, de demisia lui Neville Chamberlaine din postul de prim-ministru şi de înlocuirea sa cu Winston Churchill. Nu că ar fi fost preferatul multora, cu toate că Harry nu putea uita discursul lui Churchill când le dăduse premiile la liceul din Bristol. Nu se îndoia că Marea Britanie era condusă de cine trebuia. Din când în când, Harry blestema faptul că era ajutor de bibliotecar într-o închisoare americană şi nu un ofiţer în Marina Regală Britanică.

În ultimele ore ale zilei, când nici măcar Harry nu găsea nimic nou de făcut, îşi ţinea jurnalul la zi.

***

I-a luat lui Harry mai mult de o lună să organizeze cărţile din bibliotecă în categoriile corecte: mai întâi cele de ficţiune, apoi cele de nonficţiune. În a doua lună, le-a împărţit în categorii mai restrânse, astfel încât deţinuţii să nu-şi piardă timpul căutând singurele trei cărţi de tâmplărie care existau. I-a explicat lui Lloyd că, atunci când era vorba de cărţile de nonficţiune, categoria era mai importantă decât numele autorului. Lloyd a dat din umeri.

Duminica-dimineaţa, Harry împingea căruciorul bibliotecii prin cele patru blocuri, luând cărţile citite de la deţinuţi, dintre care unele nu mai fuseseră aduse înapoi de mai mult de un an. Se aşteptase ca unii dintre deţinuţii mai vechi din blocul D să-i poarte pică, chiar să fie ofensaţi, dar toţi

doriseră să-l întâlnească pe cel care făcuse ca Hessler să fie transferat la Pierpoint.

După interviul din fața consiliului, lui Hessler îi fusese oferit postul de ofițer principal la Pierpoint, iar el acceptase promovarea pentru că aşa se afla mai aproape de oraşul în care locuia. Cu toate că Harry nu spusese că ar fi avut vreo legătură cu transferul lui Hessler, Quinn povestise altceva deținuților până ce povestea lui se transformase în legendă.

În timpul excursiilor prin blocuri în căutarea cărților dispărute, Harry afla adesea anecdote pe care le înregistra seara în jurnalul său.

Directorul apărea din când în când prin bibliotecă, mai ales pentru că atunci când Harry fusese în fața consiliului, prezentase atitudinea lui Swanson legată de instruirea deținuților ca îndrăzneață, plină de imaginație şi de prevedere. Lui Harry nu-i venea să creadă cât de multă flatare nemeritată era directorul fericit să accepte.

După primele trei luni, împrumuturile de cărți ajunseseră la 14 la sută. Când Harry l-a întrebat pe director dacă putea ține un curs de citire seara, Swanson a ezitat o clipă, dar a cedat când Harry a repetat cuvintele *îndrăzneală, imaginație şi prevedere.*

Doar trei deținuți au apărut la prima oră a lui Harry şi unul dintre ei era Pat Quinn, care ştia deja să scrie şi să citească. Dar, la sfârşitul lunii următoare, clasa ajunsese la şaisprezece elevi, dintre care mulți ar fi făcut orice ca să iasă din celule câte o oră seara. Însă Harry a mai avut câteva succese remarcabile printre deținuții mai tineri, ceea ce-i amintea că doar pentru că nu fuseseşi la şcoala „potrivită”, nu însemna că erai prost – sau invers, după cum i-a explicat Quinn.

În ciuda tuturor activităților noi inițiate de Harry, tot mai avea timp liber, aşa că s-a hotărât să citească două cărți noi în fiecare săptămână. După ce a cucerit câțiva clasici americani din bibliotecă, şi-a întors atenția către romanele polițiste, de departe cea mai populară categorie printre colegii

săi deținuți şi care ocupau şapte dintre cele nouăsprezece rafturi ale bibliotecii.

Lui Harry îi plăcuse întotdeauna Arthur Conan Doyle şi de abia aştepta să-i citească pe rivalii săi americani. A început cu *Un duo formidabil* de Erle Stanley Gardner, după care şi-a îndreptat atenția către *Somnul de veci* a lui Raymond Chandler. S-a simțit vinovat pentru că-i plăceau aşa de mult. Ce ar fi zis domnul Holcombe?

În ultima oră înainte de închiderea bibliotecii, Harry îşi aducea jurnalul la zi. A fost surprins într-o seară când Lloyd, după ce şi-a terminat ziarul, a întrebat dacă poate să-l citească. Harry ştia că Lloyd fusese agent literar în New York când fusese liber şi de aceea primise slujba la bibliotecă. Uneori pomenea numele scriitorilor pe care-i reprezentase, majoritatea cărora îi erau necunoscuți lui Harry. Lloyd a spus doar o dată cum de ajunsese la Lavenham, cu ochii pe uşă, ca să fie sigur că nu mai auzea şi altcineva.

— Puțin ghinion, a explicat Lloyd. Am investit cu bună credință nişte bani ai clienților mei la bursă şi când lucrurile n-au mers conform planului, am fost acuzat.

Când Harry i-a repetat povestea lui Quinn în aceeaşi noapte, acesta şi-a ridicat ochii la cer.

— Mai curând a cheltuit banii pe nişte mârțoage leneşe şi pe nişte dame iuți.

— Atunci de ce mi-a dat atâtea detalii, a întrebat Harry, când n-a spus nimănui altcuiva de ce este aici?

— Uneori eşti tare naiv, a spus Quinn. Cu tine ca mesager, Lloyd ştie că are mai multe şanse ca noi, ceilalți, să-i credem povestea. Doar asigură-te că nu faci afaceri cu omul acesta, pentru că are câte şase degete la fiecare mână – o expresie a unui hoț de buzunare pe care Harry şi-a notat-o în aceeaşi seară în jurnal. Dar n-a ținut seama de sfatul lui Quinn, mai ales pentru că nu-şi închipuia de ce ar fi avut motive să facă afaceri cu Max Lloyd, în afara cazului în care analizau rândul cui era să toarne cafeaua când venea directorul.

***

La sfârşitul primului an petrecut la Lavenham, Harry umpluse trei caiete cu observațiile sale referitoare la viața din puşcărie şi se întreba câte pagini va mai scrie în jurnal până ce-şi va termina sentința.

A fost surprins cât de entuziasmat era Lloyd, întotdeauna gata să-i citească ultima pagină din jurnal. A sugerat chiar să-i prezinte jurnalul lui Harry unui editor. Harry a râs.

— Nu-mi închipui cine ar putea fi interesat de aiurelile mele.

— Ai fi surprins, a spus Lloyd.

EMMA BARRINGTON
1939 – 1941

6

— Sebastian Arthur Clifton, a spus Emma, înmânând copilul adormit bunicii sale.

Maisie strălucea de bucurie când şi-a luat nepotul pentru prima oară în braţe.

— Nu m-au lăsat să vin să vă văd înainte de a pleca spre Scoţia, a zis Emma, neîncercând să-şi ascundă dispreţul. De aceea v-am sunat când m-am întors în Bristol.

— Ai fost foarte drăguţă, a spus Maisie, privindu-l fix pe băiat şi încercând să se convingă că Sebastian moştenise părul blond şi ochii albaştri ai soţului ei.

Emma s-a aşezat la masa din bucătărie, a zâmbit şi şi-a turnat ceai: Earl Grey, cât de caracteristic îi era lui Maisie să-şi amintească. Şi sandviciuri cu castraveţi şi somon, preferatele lui Harry, care trebuie să-i fi terminat raţia. Pe când se uita prin cameră, ochii i s-au îndreptat către placa de pe cămin, unde se afla o fotografie în sepia a unui soldat din Primul Război Mondial. Cât de mult şi-ar fi dorit Emma să-i vadă culoarea părului, ascuns sub cască, sau chiar culoarea ochilor. Erau albaştri, ca ai lui Harry, sau căprui, ca ai ei? Arthur Clifton arăta foarte bine în uniformă. Bărbia pătrată şi privirea hotărâtă îi demonstrau Emmei că fusese mândru să-şi servească ţara. Privirea i-a alunecat către o fotografie mai nouă a lui Harry cântând în corul de la St Bede's, chiar înainte de a-şi pierde vocea şi, alături, proptit de perete, era un plic cu adresa scrisă de Harry. A presupus că era ultima scrisoare pe care i-o trimisese mamei sale înainte de a muri. S-a întrebat dacă Maisie i-ar permite s-o citească. S-a ridicat şi s-a dus spre cămin şi a fost mirată văzând că scrisoarea nu fusese deschisă.

— Am fost aşa de supărată când am auzit că ai fost obligată să pleci de la Oxford, s-a aventurat Maisie când a văzut-o pe Emma uitându-se fix la plic.

— Având în vedere că ori trebuia să îmi continui studiile, ori să nasc copilul lui Harry, n-am avut de ales, a spus Emma continuând să privească scrisoarea.

— Şi sir Walter mi-a spus că fratele tău, Giles, s-a înrolat în regimentul Wessex, dar din păcate a fost...

— Văd că ați primit o scrisoare de la Harry, a întrerupt-o Emma, incapabilă să se mai abțină.

— Nu, nu este de la Harry, a zis Maisie. Este de la un locotenent Thomas Bradshaw care a servit cu el pe SS *Devonian.*

— Şi ce spune locotenentul Bradshaw? a întrebat Emma, conştientă că plicul nu fusese deschis.

— Habar n-am, a mărturisit Maisie. Mi-a adus-o doctorul Wallace şi mi-a spus că este o scrisoare de condoleanțe. Nu simțeam că mai aveam nevoie să mi se amintească de moartea lui Harry, aşa că n-am deschis-o.

— Dar nu este posibil să clarifice ce s-a întâmplat pe *Devonian?*

— Mă îndoiesc, a zis Maisie, la urma-urmei, nu se cunoşteau decât de câteva zile.

— Ați vrea să vă citesc scrisoarea, doamnă Clifton? a întrebat Emma, conştientă că lui Maisie i-ar fi fost ruşine să admită că nu ştia să citească.

— Nu, mulțumesc, draga mea, a replicat Maisie. Doar n-o să-l aducă înapoi pe Harry, nu?

— Aşa este, a spus Emma, dar poate mă lăsați s-o citesc pentru liniştea mea sufletească.

— Cu nemții care bombardează docurile noaptea, sper că proprietatea Barrington n-a fost prea afectată.

— Am scăpat de o lovitură directă, a zis Emma, acceptând cu neplăcere faptul că nu i se va permite să citească scrisoarea. Dar să ştiți că nu mă îndoiesc că nici măcar germanii nu ar îndrăzni să dea cu o bombă în bunicul.

Maisie a râs şi, pentru o clipă, Emma s-a gândit să înşface plicul de pe cămin şi să-l deschidă înainte ca Maisie s-o oprească. Dar Harry nu ar fi fost de acord cu asta. Dacă

Maisie va ieşi din cameră, chiar pentru o clipă, Emma se gândea să folosească ceainicul aburind ca să desfacă scrisoarea şi s-o pună apoi repede la loc înainte de întoarcerea ei.

Dar, ca şi cum Maisie i-ar fi citit gândurile, nu s-a mişcat din locul ei de lângă cămin.

— Bunicul zice că e bine să primim felicitări, a spus Emma, refuzând să se dea bătută.

Maisie s-a înroşit şi a început să vorbească despre noua ei slujbă de la *Grand Hotel.* Ochii Emmei au rămas aţintiţi asupra scrisorii. A verificat cu atenţie M-urile, C-urile, S-urile, H-urile şi L-urile de pe adresă, ştiind că va trebui să le memoreze ca pe o fotografie până ce se va întoarce la Manor House. Când Maisie i l-a înapoiat pe micuţul Sebastian, explicându-i că, din păcate, trebuie să se întoarcă la serviciu, Emma s-a ridicat, dar nu înainte de a privi plicul pentru ultima oară.

Pe drumul de înapoiere spre Manor House, Emma a încercat să păstreze în minte imaginea scrisului, mulţumită că Sebastian dormea adânc. De îndată ce maşina s-a oprit pe pietrişul din faţa treptelor, Hudson a deschis portiera pentru ca Emma să poată coborî cu fiul ei. L-a dus direct în camera copilului, unde bunica Barrington îi aştepta. Spre surpriza bunicii, Emma l-a sărutat pe băiat pe frunte şi a plecat fără să mai spună nimic.

Când a ajuns în camera ei, Emma a deschis sertarul din mijloc al biroului şi a scos un vraf de scrisori pe care i le scrisese Harry în decursul anilor.

Primul lucru pe care l-a verificat a fost H-ul verzal din semnătura lui Harry, drept şi îndrăzneţ, exact ca litera H de pe Still House Manor din plicul nedeschis de la Maisie. Acest lucru i-a dat încredere să continue testul. A căutat apoi un C şi l-a găsit până la urmă pe o felicitare de Crăciun, împreună cu un M: acelaşi C şi acelaşi M de pe scrisoarea de la doamna Clifton. Cu siguranţă că Harry trăia, îşi repeta ea cu voce tare. Să găsească Bristol era uşor, dar Anglia era mai

greu, până ce a găsit o scrisoare pe care i-o trimisese din Italia când mai erau amândoi la şcoală. I-a luat o oră până ce a decupat cele treizeci şi nouă de litere şi două cifre, după care a putut să reproducă adresa de pe plic:

Doamnei M. Clifton
Still House Lane, 27
Bristol
Anglia

Emma s-a prăbuşit extenuată pe pat. Nu ştia cine putea fi Thomas Bradshaw, dar de un lucru era sigură: scrisoarea nedeschisă de pe poliţa căminului lui Maisie fusese scrisă de Harry şi, dintr-un motiv oarecare, el nu dorea ca ea să ştie că el trăieşte. S-a întrebat dacă el s-ar fi gândit altfel dacă ar fi ştiut că ea era însărcinată cu copilul lui înainte de a pleca în acea călătorie.

Emma dorea cu disperare să-i împărtăşească vestea că Harry nu era mort mamei ei, bunicului, lui Grace şi, desigur, lui Maisie, dar şi-a dat seama că trebuia să tacă până ce va avea dovezi mai sigure decât o scrisoare nedeschisă. A început să-şi facă un plan.

***

Emma nu a coborât la cină în acea seară, ci a rămas în camera ei şi a continuat să se gândească la motivul pentru care Harry dorea ca toată lumea, cu excepţia mamei sale, să creadă că murise în acea noapte.

Când s-a culcat, înainte de miezul-nopţii, putea doar să presupună că fusese vorba de ceea ce el ar fi considerat o problemă de onoare. Poate săracul om, aiurit, deziluzionat, îşi închipuise că aşa ar fi eliberat-o de obligaţiile pe care le avea faţă de el. Dar nu-şi dăduse seama că din primul moment în care-l văzuse, la aniversarea fratelui ei, când avea

doar zece ani, era sigură că nu va mai exista alt bărbat în viața ei?

Familia Emmei fusese încântată când ea şi Harry se logodiseră cu opt ani în urmă, cu excepția tatălui ei, care până atunci trăise o minciună – o minciună dezvăluită abia în ziua nunții lor. Cei doi stătuseră în fața altarului, gata să depună jurămintele, când Moş Jack curmase în mod neaşteptat şi nerepetat ceremonia. Revelația că tatăl Emmei ar fi putut fi şi tatăl lui Harry nu o oprise să-l iubească pe Harry şi nu o va opri niciodată. Nimeni nu s-a mirat când Harry s-a comportat ca un gentleman, în timp ce tatăl Emmei a rămas fidel caracterului său, comportându-se ca un nemernic. Unul a rămas şi a înfruntat situația, iar celălalt a dispărut prin uşa din spate şi nu a mai fost văzut de atunci.

Harry explicase clar, cu mult înainte de a o cere pe Emma de nevastă, că, dacă se va declara război, va părăsi Oxfordul şi se va înrola în Marină. Era oricum încăpățânat în cele mai bune momente, cu atât mai mult în acest moment rău. Emma îşi dăduse seama că nu avea rost să încerce să-l determine să se răzgândească şi că nimic din ce ar fi putut spune sau face nu l-ar fi determinat să-şi schimbe părerea. O mai avertizase şi că nu se va întoarce la Oxford până ce Germania nu va fi învinsă.

Emma plecase şi ea mai devreme de la Oxford, dar, spre deosebire de Harry, nu avusese de ales. Pentru ea, nu mai exista nicio şansă să se întoarcă. La Somerville nu se acceptau studentele gravide, nici măcar când acestea erau căsătorite. Decizia probabil că-i frânsese inima mamei ei. Elisabeth Barrington dorise atât de mult ca fiica ei să aibă studiile superioare care ei nu-i fuseseră refuzate decât din cauza sexului ei. Mai târziu, se ivise o rază de speranță la orizont, când sora mai mică a Emmei, Grace, câştigase o bursă la colegiul Girton din Cambridge şi, din ziua în care ajunsese acolo, îi depăşise pe cei mai inteligenți băieți.

Imediat ce a devenit clar că Emma era gravidă, a fost dusă la moşia bunicului ei din Scoția, ca să nască fiul lui Harry.

Familia Barrington nu dădea naştere la bastarzi, cel puțin nu în Bristol. Sebastian ajunsese să meargă de-a buşilea prin castel când fiicei risipitoare i s-a permis să se întoarcă la Manor House. Elisabeth ar fi dorit ca ei să rămână la Mulgelrie până la sfârşitul războiului, dar Emma se săturase să fie ascunsă într-un castel din fundul Scoției.

Unul dintre cei pe care-i vizitase mai des la întoarcere fusese bunicul ei, sir Walter Barrington. El îi spusese că Harry se alăturase echipajului de pe SS *Devonian* şi urma să se întoarcă după o lună în Bristol, unde urma să se înroleze ca marinar pe *HMS Resolution.* Harry nu s-a mai întors şi, după şase săptămâni, a aflat că iubitul ei fusese îngropat în mare.

Sir Walter îşi asumase sarcina de a vizita membrii familiei, unul câte unul, pentru a le anunța tragica veste. Începuse cu doamna Clifton, deşi aflase că ea ştia deja ce se întâmplase de la dr. Wallace, care-i adusese scrisoarea lui Thomas Bradshaw. Plecase apoi în Scoția ca s-o anunțe pe Emma. Sir Walter a fost surprins că nepoata lui n-a vărsat o lacrimă, dar Emma refuzase de la început să creadă că Harry murise.

De îndată ce revenise la Bristol, sir Walter îl vizitase pe Giles şi-i spusese trista ştire. Cel mai bun prieten al lui Harry se cufundase într-o tăcere sumbră şi nimic din ce-ar fi spus sau făcut restul familiei nu reuşise să-l consoleze. Când lordul şi lady Harvey aflaseră de moartea lui Harry, primiseră ştirea cu stoicism. După o săptămână, când familia a participat la funeraliile căpitanului Jack Tarrant la liceul din Bristol, lordul Harvey comentase că se bucura că Moş Jack nu aflase ce i se întâmplase protejatului său.

Singura persoană din familie pe care sir Walter refuzase s-o viziteze era fiul său, Hugo. S-a scuzat că nu ştie cum să ia legătura cu el, dar când Emma s-a întors în Bristol, a recunoscut că, şi în cazul în care ar fi ştiut, nu s-ar fi deranjat şi a adăugat că tatăl ei era probabil singura persoană care ar fi fost mulțumită că Harry murise. Emma n-a spus nimic, dar nu se îndoise că avea dreptate.

Mai multe zile după vizita ei la Maisie, pe Still House Lane, Emma a stat singură în cameră, gândindu-se întruna ce ar putea face cu ceea ce aflase. A ajuns la concluzia că nu putea spera să afle conținutul scrisorii care se odihnea pe polița căminului de mai mult de un an, fără să-şi strice relațiile cu Maisie. Totuşi, Emma s-a decis nu numai să dovedească întregii lumi că Harry trăia, ci şi să-l găsească, oriunde ar fi fost. Gândindu-se la asta, i-a mai cerut o întrevedere bunicului ei. La urma-urmei, sir Walter Barrington era singura persoană cu excepția lui Maisie care se întâlnise cu dr. Wallace, deci el era singura ei şansă de a afla cine era cu adevărat Thomas Bradshaw.

7

Un lucru pe care Emma îl învățase de la bunicul ei din fragedă copilărie era să nu întârzie niciodată la o întâlnire. Face impresie proastă, îi spusese el; adică, dacă vrei să fii luat în serios.

Ținând cont de asta, Emma a plecat de la Manor House la 9:25 în acea dimineață şi a intrat pe porțile şantierului naval Barrington la zece fără opt. Maşina a parcat lângă Barrington House la zece fără şase minute. Cât a coborât din lift la etajul cinci şi a mers pe coridor până la biroul preşedintelui, se făcuse zece fără zece minute.

Secretara lui sir Walter, domnişoara Beale, a deschis uşa biroului lui atunci când ceasul de pe cămin bătea ora zece. Preşedintele a zâmbit, s-a ridicat de la birou şi a traversat camera ca s-o întâmpine pe Emma, sărutând-o pe ambii obraji.

— Şi ce mai face nepoata mea preferată? a întrebat el, conducând-o către un fotoliu confortabil de lângă foc.

— Grace e foarte bine, buni, a spus Emma. Se descurcă de minune la Cambridge, din câte mi-a spus şi îți transmite toată dragostea ei.

— Nu fi obraznică, tânără doamnă, a zis el, zâmbind. Şi Sebastian, nepotul meu preferat, cum se descurcă?

— Singurul tău nepot, i-a amintit Emma, tolănindu-se în fotoliul din piele.

— Cum nu l-ai adus cu tine, presupun că ai ceva serios de discutat.

Cuvintele de complezență se terminaseră deja. Emma ştia că sir Walter îi acordase un timp anumit pentru întâlnire. Domnişoara Beale îi spusese odată că oaspeții lui primeau cincisprezece minute sau jumătate de oră, în funcție de cât de importanți erau. Familia nu era scutită de această regulă, cu excepția zilei de duminică. Emma pregătise mai multe întrebări la care avea nevoie de răspunsuri, aşa că sperase că îi fusese alocată cel puțin o jumătate de oră.

S-a aşezat mai bine şi a încercat să se relaxeze, pentru că nu voia ca bunicul să priceapă adevăratul motiv pentru care venise să-l vadă.

— Îți aminteşti când ai fost în Scoția, a început ea, să mă anunți că Harry a murit pe mare? Mi-e teamă că am fost atât de şocată încât n-am înțeles prea bine, deci sper că ai putea să-mi spui mai multe despre ultimele zile ale vieții lui.

— Desigur, draga mea, a spus sir Walter, cu milă. Să sperăm că memoria mea e la înălțimea aşteptărilor tale. Este ceva anume ce vrei să afli?

— Mi-ai spus că Harry s-a înrolat ca ofițer patru pe *Devonian* după ce a plecat de la Oxford.

— Aşa este. Vechiul meu prieten, căpitanul Havens, a făcut ca acest lucru să fie posibil, iar el a fost unul dintre puținii supraviețuitori ai tragediei. Când l-am vizitat de curând, a vorbit foarte frumos de Harry. L-a descris ca pe un tânăr curajos care nu numai că i-a salvat viața după ce vasul a fost lovit de o torpilă, ci şi-a sacrificat-o pe a sa încercând să-l salveze pe mecanicul-şef.

— Căpitanul Havens a fost luat şi el de *Kansas Star?*

— Nu, l-a găsit alt vas din apropiere, aşa că, din păcate, nu l-a mai văzut pe Harry.

— Deci n-a asistat la înmormântarea lui Harry pe mare?

— Nu, singurul ofițer de pe *Devonian* care era cu Harry când a murit a fost un american, locotenentul Thomas Bradshaw.

— Mi-ai spus că dr. Wallace a adus o scrisoare de la locotenentul Thomas Bradshaw pentru doamna Clifton.

— Aşa este. Dr. Wallace era medicul-şef pe *Kansas Star.* M-a asigurat că el şi echipa lui au făcut tot ce-au putut ca să-l salveze pe Harry.

— Bradshaw ți-a scris, cumva?

— Nu, numai celui mai apropiat membru al familiei, dacă-mi amintesc bine ce a spus.

— Nu ți se pare ciudat că nu mi-a scris şi mie?

Sir Walter a tăcut o vreme.

— Ştii, nu m-am gândit la asta. Poate Harry nu i-a vorbit de tine lui Bradshaw. Ştii cât de secretos era.

Emma se gândise adesea la acest lucru, dar a continuat repede.

— Ai citit scrisoarea pentru doamna Clifton?

— Nu, n-am citit-o. Dar am văzut-o pe cămin când am vizitat-o în ziua următoare.

— Crezi că dr. Wallace ştia ce scrisese Bradshaw în scrisoarea aceea?

— Da. Mi-a zis că era o scrisoare de condoleanțe din partea unui coleg ofițer care servise cu Harry pe *Devonian.*

— Dacă aş putea să-l întâlnesc pe locotenentul Bradshaw, a spus Emma, la întâmplare.

— Nu ştiu cum ai putea, draga mea, a spus sir Walter, doar dacă Wallace a mai păstrat legătura cu el.

— Ştii adresa dr. Wallace?

— Numai pe cea de pe *Kansas Star.*

— Dar sigur că trebuie să se fi oprit în Bristol când s-a declarat războiul.

— Nu atâta vreme cât americanii rămaşi în Anglia nu doresc să plătească şi cu ochii din cap pentru a ajunge acasă.

— Nu şi-ar asuma un risc inutil cu atâtea submarine germane care patrulează prin Atlantic?

— Nu cât timp America rămâne neutră, a spus sir Walter. Ultimul lucru pe care-l doreşte Hitler este ca şi America să intre în război doar pentru că unul dintre submarinele lui a scufundat un vas american de pasageri.

— Ai idee dacă *Kansas Star* se va întoarce repede în Bristol?

— Nu, dar pot afla uşor.

Bătrânul s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat încet spre birou. A început să răsfoiască pagină cu pagină orarul lunar al andocărilor.

— Ah, uite-l, a zis el în cele din urmă. Trebuie să ajungă în New York peste o lună şi se va întoarce pe cincisprezece

noiembrie. Dacă speri să iei legătura cu cineva de la bord, ai grijă pentru că nu va zăbovi mult fiind singurul loc în care este posibil să fie atacat.

— Mi se va permite să urc la bord?

— Doar dacă eşti un marinar care-şi caută o slujbă şi, sincer să fiu, nu prea te văd spălând puntea sau servind cocktailuri.

— Deci cum aş putea să-l văd pe dr. Wallace?

— Va trebui să aştepți pe doc sperând că va coborî. Aproape toți o fac după o călătorie aşa de lungă. Deci, dacă este pe navă, sunt sigur că o să-l vezi. Dar nu uita, Emma, a trecut mai mult de un an de la moartea lui Harry, aşa că s-ar putea ca dr. Wallace să nu mai fie medicul vasului. Emma şi-a muşcat buzele. Dar dacă ai vrea să-ți aranjez o întâlnire cu căpitanul, aş fi fericit…

— Nu, nu, a spus Emma, nu e chiar atât de important.

— Dacă te răzgândeşti… a început sir Walter, dându-şi brusc seama cât de importantă considera Emma că ar fi întrevederea.

— Nu, mulțumesc, bunicule, a spus ea, ridicându-se de pe fotoliu. Mulțumesc că mi-ai acordat atât de mult din timpul tău.

— Nu destul, a spus bătrânul. Aş dori doar să vii pe aici mai des. Şi vezi să-l aduci şi pe Sebastian data viitoare, a mai spus el, însoțind-o până la uşă.

Sir Walter nu se mai îndoia de ce venise nepoata lui în vizită.

***

În maşină, pe drumul de întoarcere spre Manor House, Emma se gândea la o propoziție a bunicului său. A repetat cuvintele iar şi iar, ca acul unui gramofon blocat pe un şanț.

De îndată ce a ajuns acasă, i s-a alăturat lui Sebastian în camera lui. El fusese luat de pe căluț, dar nu înainte să plângă puțin. După ce a mâncat, s-a încolăcit ca o pisică

mulțumită şi a dormit adânc. Bona l-a pus în pat, în timp ce Emma a sunat şoferul.

— Aş vrea să merg înapoi la Bristol, Hudson.

— Undeva anume, domnişoară?

— La Grand Hotel.

***

— Ce vrei să fac? a întrebat Maisie.

— Să mă angajați ca ospătăriță.

— Dar de ce?

— Aş prefera să nu vă spun.

— Ai idee ce muncă grea este?

— Nu, a recunoscut Emma, dar n-o să vă dezamăgesc.

— Şi când vrei să începi?

— Mâine.

— Mâine?

— Da.

— Pentru cât timp?

— O lună.

— Acum aş vrea să înțeleg şi eu, a spus Maisie. Vrei să te instruiesc să fii ospătăriță începând de mâine şi să pleci după o lună. Dar fără să-mi spui de ce?

— Cam aşa ceva.

— Vrei să fii plătită?

— Nu, a zis Emma.

— Ei, asta e o uşurare.

— Deci când încep?

— La ora şase, mâine-dimineață.

— La ora şase, a repetat Emma, neîncrezătoare.

— Te-ar putea surprinde, Emma. Dar am clienți care trebuie hrăniți înainte de şapte şi care trebuie să ajungă la muncă până la opt, deci trebuie să fii la locul tău la ora şase fix – în fiecare dimineață.

— La locul meu?

— Îți explic eu când vii mâine înainte de şase.

***

Emma nu a întârziat la lucru niciodată în cele douăzeci şi opt de zile, poate din cauză că Jenkins îi bătea la uşă la 4:30 în fiecare dimineaţă şi Hudson o ducea la intrarea personalului de la *Grand Hotel* până la 5:45.

Domnişoara Dickens, după cum era cunoscută de restul personalului, profita de talentul ei actoricesc ca să se asigure că nimeni nu va afla că era de fapt o Barrington.

Doamna Clifton nu o cruţa deloc pe Emma când vărsa supa pe vreun client şi chiar şi mai puţin când a scăpat un vraf de farfurii care s-au spart în mijlocul sălii. În mod normal, costul i-ar fi fost scăzut din salariu, dacă ar fi avut aşa ceva. Şi a durat o vreme până ce a învăţat să-şi folosească umărul ca să treacă printre uşile batante care duceau din şi la bucătărie fără să se lovească de altă chelneriţă care mergea în direcţia opusă.

În ciuda acestor lucruri, Maisie a descoperit repede că era suficient să-i spună Emmei ceva o singură dată şi ea nu mai uita. A mai fost impresionată şi de cât de repede putea Emma să aşeze o masă lungă, cu toate că fata nu mai făcuse aşa ceva în viaţa ei. Şi, cu toate că majorităţii ucenicelor le lua mai multe săptămâni ca să înveţe să aranjeze argintăria, Emma nu a mai avut nevoie de sfaturi la sfârşitul celei de-a doua săptămâni.

La începutul celei de-a treia săptămâni, Maisie îşi dorea deja ca ea să nu mai plece deloc şi la sfârşitul celei de-a patra, aşa credeau şi clienţii obişnuiţi, care insistau ca numai domnişoara Dickens să-i servească.

Maisie era neliniştită de cum avea să-i explice directorului hotelului că domnişoara Dickens urma să îi părăsească după o lună.

— Poţi să-i spui domnului Hurst că mi s-a oferit un serviciu mai bun, cu plată mai mare, a zis Emma, împăturindu-şi uniforma.

— Nu o să fie mulțumit, a zis Maisie. Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi fost bună de nimic, sau cel puțin dacă ai fi întârziat de câteva ori.

Emma a râs şi şi-a pus boneta albă peste celelalte haine pentru ultima oară.

— Mai pot face ceva pentru dumneata, domnişoară Dickens? a întrebat Maisie.

— Da, vă rog. Am nevoie de referințe.

— Îți mai iei un serviciu fără plată, cumva?

— Cam aşa ceva, a spus Emma, simțindu-se puțin vinovată că nu putea să-i spună mamei lui Harry ce avea de gând.

— Atunci îți dictez o referință, tu o scrii şi eu o s-o semnez, a spus ea, dându-i Emmei o foaie cu antetul hotelului. Pentru cine e interesat, a început Maisie. În timpul scurt…

— Pot să las deoparte cuvântul „scurt”? a întrebat Emma.

Maisie a zâmbit.

— În timpul în care domnişoara Dickens a fost cu noi la Grand – Emma a scris Barrington – s-a dovedit a fi muncitoare, eficientă şi populară atât printre clienți cât şi în rândul personalului. Îndemânarea ei de ospătăriță este impresionantă şi abilitatea ei de a învăța această meserie m-a convins că orice stabiliment ar fi încântat s-o aibă ca membru al personalului. Ne pare rău s-o pierdem şi, dacă va dori cândva să revină la acest hotel, vom fi bucuroşi s-o primim înapoi.

Emma a zâmbit când i-a dat înapoi hârtia. Maisie a semnat deasupra cuvintelor „Manager de hotel”.

— Mulțumesc, i-a spus Emma, îmbrățişând-o.

— N-am idee în ce te bagi, draga mea, a spus Maisie după ce Emma i-a dat drumul, dar, orice o fi, îți urez noroc.

Emma ar fi dorit să-i spună: merg să-ți caut fiul şi nu mă voi întoarce până ce nu-l voi găsi.

8

Emma stătea pe doc de mai mult de o oră când a zărit *Kansas Star* îndreptându-se spre port, dar a mai durat încă o oră până ce a ancorat.

În acest timp, Emma s-a gândit la hotărârea pe care o luase şi începuse deja să se întrebe dacă va avea curajul s-o ducă la îndeplinire. A reuşit să-şi alunge din minte scufundarea vasului *Athenia,* survenită în urmă cu câteva luni şi posibilitatea să nu ajungă niciodată la New York.

Îi scrisese o scrisoare lungă mamei ei, încercând să-i explice de ce va lipsi două săptămâni – cel mult trei – şi spera doar că o va înțelege. Dar nu-i putea scrie lui Sebastian ca să-i explice că plecase să-i caute tatăl şi deja îi era dor de el. Încerca să se convingă singură că făcea ceea ce făcea pentru fiul ei, nu numai pentru ea.

Sir Walter se oferise iar s-o prezinte căpitanului de pe *Kansas Star,* dar Emma refuzase politicoasă, pentru că trebuia să rămână anonimă. El îl descrisese vag pe dr. Wallace şi, în mod sigur, nimeni care semăna cu acesta nu coborâse de pe vas în acea dimineață. Totuşi, sir Walter îi mai dăduse două informații valoroase. *Kansas Star* urma să ridice ancora la ultimul flux din ziua aceea. Şi economul putea fi găsit de obicei între două şi cinci în fiecare după-masă, completând formulare de îmbarcare. Mai mult, acesta era responsabil de angajarea personalului care nu făcea parte din echipaj.

Emma îi scrisese bunicului ei cu o zi în urmă, mulțumindu-i pentru ajutor, dar tot nu-i spusese ce intenționa, cu toate că avea o bănuială că el îşi dăduse seama şi singur.

După ce ceasul de la Barrington House a sunat de două ori, şi dr. Wallace tot nu apăruse, Emma şi-a luat valiza şi s-a decis că venise vremea să se urce pe pasarelă. Când s-a oprit nervoasă pe punte, a întrebat prima persoană în

uniformă drumul către biroul economului şi i s-a spus să meargă pe puntea inferioară, spre pupă.

A zărit o călătoare dispărând pe o scară largă şi a urmat-o pe ceea ce a presupus că ar fi puntea inferioară-pupa, dar cum habar n-avea unde era pupa, s-a alăturat unei cozi din fața ghişeului de informații.

În spatele ghişeului stăteau două fete, îmbrăcate în uniforme albastru-închis şi cu bluze albe. Încercau să lămurească fiecare pasager, cu un zâmbet întipărit pe fețe.

— Cum vă pot ajuta, domnişoară? a întrebat-o una dintre ele când Emma a ajuns în față.

Fata bănuia cu siguranță că era o pasageră şi, de fapt, Emma se gândise să-şi plătească drumul la New York, dar se hotărâse că era mai probabil să afle ceea ce dorea să ştie dacă făcea parte din echipaj.

— Unde este biroul economului? a întrebat ea.

— A doua uşă la dreapta, în direcția asta, a răspuns fata. Nu se poate să nu dați de ea.

Emma a luat-o în direcția indicată şi, când a ajuns la o uşă pe care scria Econom, a respirat adânc şi a bătut.

— Intră.

Emma a deschis uşa şi a intrat în cameră, unde a găsit un ofițer îmbrăcat elegant, aşezat în spatele unui birou plin de formulare. Omul era îmbrăcat cu o cămaşă apretată şi avea doi epoleți aurii pe fiecare umăr.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o el cu un accent pe care nu-l mai auzise şi de abia îl putea înțelege.

— Caut o slujbă de ospătăriță, domnule, a zis Emma, sperând că vorbea ca una dintre fetele de la Manor House.

— Îmi pare rău, a spus el, uitându-se în jos. Nu mai avem nevoie de ospătărițe. Singurul loc liber este la biroul de informații.

— Aş fi bucuroasă să lucrez acolo, a spus Emma, revenind la tonul ei obişnuit.

Economul a privit-o mai atent.

— Plata nu e aşa de bună, a avertizat-o, şi orele de lucru sunt şi mai rele.

— Sunt obişnuită, a zis Emma.

— Şi nu vă pot oferi un serviciu permanent, a continuat economul, pentru că una dintre fete este în concediu în New York şi va reveni pe navă după traversare.

— Asta nu e o problemă, a spus Emma, fără să explice nimic.

Economul tot nu părea convins.

— Ştiţi să scrieţi şi să citiţi?

Emma ar fi dorit să-i spună că primise o bursă la Oxford, dar i-a spus doar:

— Da, domnule.

Fără să mai comenteze, el a deschis un sertar şi a scos un formular lung, i-a dat un stilou şi i-a spus:

— Completează-l. În timp ce Emma răspundea la întrebări, el a adăugat: Şi am nevoie şi de o referinţă.

De îndată ce Emma a terminat de completat formularul, şi-a deschis geanta şi i-a dat scrisoarea de recomandare a lui Maisie.

— Foarte impresionantă, a comentat el. Dar eşti sigură că poţi să lucrezi la recepţie?

— Urma să fie următoarea mea slujbă la Grand, a spus Emma. Şi am fost instruită pentru postul de manager.

— Atunci de ce ai renunţat la o astfel de ocazie şi ai venit aici?

— Am o mătuşă care locuieşte în New York şi mama vrea să stau cu ea până ce se termină războiul.

De data aceasta, economul a părut convins pentru că nu ora prima oară când cineva dorea să muncească pentru a scăpa din Anglia.

— Atunci poţi începe, a zis el, sărind în sus.

A ieşit din birou şi a condus-o înapoi la recepţie.

— Peggy, am găsit o înlocuitoare pentru Dana în acest drum, aşa că mai bine să începeţi s-o instruiţi chiar acum.

— Slavă Domnului, a spus Peggy, ridicând bariera pentru ca Emma să poată intra în spatele pupitrului. Cum te cheamă? a întrebat ea, cu acelaşi accent ciudat. Pentru prima oară, Emma a înțeles ce voise să spună Bernard Shaw când sugerase că englezii şi americanii erau separați de o limbă comună.

— Emma Barrington.

— Ei bine, Emma; aceasta este asistenta mea, Trudy. Cum suntem ocupate, poate eşti atentă la ce facem acum vom încerca să-ți explicăm pe parcurs.

Emma s-a aşezat în spate şi le-a urmărit pe cele două fete care aveau grijă de tot, reuşind cumva să şi zâmbească în acelaşi timp.

După o oră, Emma ştia când şi unde trebuiau să se prezinte călătorii pentru exercițiul cu bărcile de salvare, pe care punte era salonul de masă, cât de departe pe mare trebuiau să ajungă înainte ca pasagerii să aibă voie să comande băutură, unde puteau găsi parteneri pentru bridge şi cum să ajungă pe puntea superioară dacă doreau să urmărească apusul soarelui.

În ora următoare, Emma a ascultat cam aceleaşi întrebări puse iar şi iar şi, în a treia oră, a ieşit în față şi a început să răspundă la întrebările pasagerilor chiar ea, cu puțin ajutor din partea colegelor ei.

Peggy a fost impresionată şi când coada a ajuns să fie formată doar din câțiva întârziați, i-a spus Emmei:

— E timpul să-ți arăt cabina şi să mâncăm ceva câtă vreme pasagerii sunt serviți cu aperitivul. S-a întors spre Trudy şi a adăugat: Mă întorc pe la şapte să te înlocuiesc.

Trudy a încuviințat în timp ce alt călător înainta.

— Poți să-mi spui dacă trebuie să mă îmbrac festiv pentru cina de diseară?

— Nu în prima seară, domnule, a venit răspunsul ferm, ci în toate celelalte seri.

Peggy a trăncănit întruna în timp ce o conducea pe Emma în jos, pe un coridor lung până au ajuns în fața unor trepte

mărginite cu o frânghie pe care scria: DOAR PENTRU ECHIPAJ.

— Asta duce spre cabina noastră, a explicat ea, desfăcând funia. Vei împărți cabina cu mine, a mai zis Peggy în timp ce coborau, pentru că patul Danei este singurul liber acum.

— E bine, a spus Emma.

Au mers în jos şi iar în jos; scările devenind din ce în ce mai înguste pe măsură ce treceau de la o punte la alta. Peggy se mai oprea din vorbit doar când un membru al echipajului se dădea la o parte să le lase să treacă. Din când în când, ea le zâmbea. Emma nu mai întâlnise pe cineva ca Peggy în toată viața ei: atât de independentă, dar cumva foarte feminină, cu părul ei blond prins în coadă şi o fustă care abia îi trecea de genunchi şi o haină strâmtă care arăta clar ce siluetă frumoasă avea.

— Asta e cabina noastră a zis ea în cele din urmă. Este locul în care vei dormi în săptămâna viitoare. Sper că nu te aşteptai la ceva de lux.

Emma a intrat într-o cămăruță mai mică decât orie încăpere de la Manor House, inclusiv debaraua.

— Sinistru, nu? a întrebat-o Peggy. De fapt, tinicheaua asta veche are un singur avantaj. Emma n-a avut nevoie să întrebe care era acela, pentru că Peggy era la fel de fericită să răspundă propriilor întrebări, nu doar celor ale Emmei. Raportul bărbați – femei este mai bun decât oriunde pe pământ, a completat Peggy, râzând şi a adăugat: Ăsta e patul Danei, iar ăsta este al meu. După cum vezi, nu este loc pentru ca două persoane să stea în acelaşi timp aici, decât dacă una dintre ele e în pat. Te las să despachetezi şi mă întorc după jumătate de oră să te duc jos la prânz la cantina personalului.

Emma s-a mirat cum ar putea să coboare şi mai jos, dar Peggy a dispărut înainte să o întrebe. S-a aşezat amețită pe patul ei. Cum ar putea s-o determine pe Peggy să-i răspundă la întrebări dacă nu se oprea niciodată din vorbă? Sau poate se va dovedi un avantaj; poate îi va dezvălui în timp ce avea

nevoie să ştie? Avea o săptămână întreagă să afle, aşa că-şi putea permite să aibă răbdare. A început să-şi îndese puținele lucruri pe care le luase cu ea în sertarul pe care Dana nu încercase să-l golească.

După două şuierături ale sirenei vasului, a simțit o mică zdruncinătură. Cu toate că nu avea hublou prin care să se uite, putea să-şi dea seama că nava începuse să se mişte, s-a aşezat la loc pe pat şi a încercat să se convingă că procedase înțelept. Cu toate că dorea să se întoarcă la Bristol după o lună, îi simțea deja lipsa lui Sebastian.

A început să privească mai atentă rezidența ei pentru următoarea săptămână. Pe fiecare latură a cabinei se afla un pat îngust, prins de perete, ale cărui dimensiuni sugerau un ocupant de înălțime sub-medie. S-a întins şi a încercat salteaua, care era rigidă pentru că nu avea arcuri şi şi-a aşezat capul pe perna umplută cu polistiren, nu cu fulgi. Mai era şi o chiuvetă mică, cu două robinete, care lăsau să curgă un fir de apă călduță.

Şi-a pus uniforma Danei şi a încercat să nu râdă. Când s-a întors Peggy, aceasta a râs. Probabil că Dana era cu câțiva centimetri mai scundă şi cu trei numere mai solidă.

— Fii mulțumită că e doar pentru o săptămână, a zis Peggy, în timp ce o conducea pe Emma la masă.

Au coborât şi mai adânc în măruntaiele navei, alăturându-se celorlalți membri ai echipajului. Mai mulți tineri şi unul sau doi din cei mai vârstnici au invitat-o pe Peggy să stea la masa lor. Ea l-a preferat pe un tânăr care, i-a spus Emmei, era mecanic. Emma s-a întrebat dacă acesta era motivul pentru care doar părul lui nu era acoperit cu unsoare. Cei trei s-au alăturat cozii din fața plitei. Mecanicul şi-a umplut farfuria cu aproape orice. Emma, simțindu-se puțin rău, a luat doar un biscuit şi un măr.

După ce au mâncat, Peggy şi Emma s-au întors la pupitrul de informații pentru a o înlocui pe Trudy. Cum cina pasagerilor era servită la opt, foarte puțini erau pe punte în afara celor care întrebau unde este sala de masă.

În ora următoare, Emma a aflat mult mai multe despre Peggy decât despre SS *Kansas Star.* Când au terminat schimbul, la ora zece, au tras grilajul şi Peggy şi-a condus noua colegă către scara care cobora spre puntea inferioară.

— Vrei să vii cu noi să bem ceva la cantină? a întrebat-o.

— Nu, mulţumesc, a zis Emma, sunt extenuată.

— Crezi că nimereşti drumul înapoi la cabină?

— Puntea inferioară şapte, camera unu-unu-trei. Dacă nu sunt în pat când te întorci, trimite o echipă să mă caute.

De îndată ce Emma a intrat în cabină, s-a dezbrăcat repede, s-a spălat şi s-a strecurat pe cearşaf, sub singura pătură disponibilă. S-a culcat în pat încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă, cu genunchii aproape de bărbie, în timp ce zgâlţâitul neregulat al vasului o făcea să nu poată rămâne în aceeaşi poziţie mai mult de câteva momente. Ultimul său gând înainte de a adormi a fost la Sebastian.

Emma s-a trezit brusc. Era aşa de întuneric încât nu putea să vadă cât e ceasul. La început s-a gândit că zgâlţâitul se datora mişcării navei, până ce ochii i s-au limpezit şi a zărit două trupuri pe celălalt pat din cabină, mişcându-se regulat în sus şi în jos. Unul dintre corpuri avea picioarele întinse mult dincolo de capătul patului, proptite de perete. Emma ar fi vrut să râdă, dar a rămas foarte liniştită până ce Peggy a oftat lung şi mişcarea s-a oprit. După câteva clipe, picioarele cele lungi au atins podeaua şi bărbatul s-a strecurat într-o salopetă veche. Nu mult după aceea, uşa cabinei s-a deschis şi s-a închis încet. Emma a adormit adânc.

9

Când Emma s-a trezit în dimineața următoare, Peggy era deja trează şi îmbrăcată.

— Mă duc la micul dejun, a declarat ea. Ne vedem mai târziu la recepție. Apropo, trebuie să începem lucrul la opt.

În momentul în care s-a închis uşa, Emma a sărit din pat şi, după ce s-a spălat încet şi s-a îmbrăcat repede, şi-a dat seama că nu mai avea timp pentru micul dejun, dacă dorea să ajungă la timp la biroul de recepție.

De îndată ce s-a prezentat la recepție, Emma descoperit repede că Peggy îşi lua treaba foarte în serios şi era dornică să ajute orice pasager care avea probleme. În pauza de cafea, Emma a spus:

— Unul dintre pasageri m-a întrebat care este programul doctorului.

— De la şapte la unsprezece dimineața, a replicat Peggy şi de la patru la şase după-masa. În caz de urgență, se sună unu-unu-nouă de la cel mai apropiat telefon.

— Şi care este numele doctorului?

— Parkinson. Dr. Parkinson. Este bărbatul de care sun îndrăgostite toate fetele de pe vas.

— Ah, unul dintre pasageri spunea că ar fi dr. Wallace.

— Nu, Wally s-a retras de vreo şase luni. Drăguțul de el.

Emma n-a mai întrebat nimic în timpul pauzei, ci s-a mulțumit doar să-şi bea cafeaua.

— De ce nu te plimbi în restul dimineții pe navă, ca să ştii unde trimiți lumea, i-a sugerat Peggy când s-au întors la recepție. I-a înmânat Emmei un ghid al vasului. Ne vedem la prânz.

Cu ghidul deschis, Emma, a început să viziteze puntea superioară: sălile de masă, barurile, camera hărților, biblioteca, şi chiar şi un salon de bal cu o orchestră de jaz. S-a oprit doar să privească mai atentă infirmeria de pe puntea inferioară doi, deschizând încet uşile duble şi strecurându-şi capul înăuntru. Două paturi frumos făcute,

neocupate, se aflau pe peretele din cealaltă parte a camerei. Oare Harry dormise într-unul şi locotenentul Bradshaw în celălalt?

— Pot să vă ajut? s-a auzit o voce.

Emma s-a întors şi a zărit un bărbat înalt cu un halat lung şi alb. A înțeles imediat de ce Peggy avea o slăbiciune pentru el.

— Lucrez de curând la informații, a şoptit ea, şi trebuie să aflu unde se găsesc toate.

— Eu sunt Simon Parkinson, a zis el, zâmbindu-i prietenos. Acum că ştii unde sunt, eşti bine-venită aici oricând.

— Mulțumesc, a zis Emma.

S-a întors repede pe coridor, a închis uşa în urma ei şi s-a îndepărtat în grabă. Nu-şi mai amintea când mai flirtase ultima oară cu cineva, dar şi-ar fi dorit să fi fost dr. Wallace. Şi-a petrecut restul dimineții explorând toate punțile până ce a simțit că ştie toată nava şi e în stare să spună cu mai multă încredere oricărui pasager unde se aflau toate.

De abia aştepta să-şi petreacă după-masa verificându-şi noile ei cunoştințe, dar Peggy a rugat-o să studieze şi dosarele pasagerilor la fel cum studiase nava. Emma a rămas singură în biroul din spate, învățând tot felul de lucruri despre oameni pe care nu-i va mai vedea niciodată.

După-masă, a încercat să-şi mănânce prânzul, fasole verde pe pâine prăjită şi un pahar cu limonadă, dar s-a întors repede în cabină, sperând să doarmă puțin înainte de apariția mecanicului.

Când s-a deschis uşa, luminile de pe coridor au trezit-o. Emma nu şi-a dat seama cine a intrat în cabină, dar în mod sigur nu era mecanicul, pentru că picioarele acestuia nu atingeau peretele. A stat trează patruzeci de minute, neîncercând să adoarmă până ce uşa nu s-a deschis şi nu s-a închis iar.

***

Emma s-a obişnuit repede cu rutina zilnică şi cu vizitele nocturne. Aceste vizite nu erau prea diferite, veneau doar bărbaţi, deşi, o dată, unul dintre amorezi s-a îndreptat spre patul Emmei şi nu al lui Peggy.

— Ai greşit fata, a spus Emma, hotărâtă.

— Scuze, a venit repede răspunsul, înainte ca el să schimbe direcţia.

Peggy probabil s-a gândit că ea a adormit la loc, pentru că cei doi au făcut dragoste. Emma putea auzi fiecare cuvânt al conversaţiei lor şoptite.

— Crezi că prietena ta este disponibilă?

— De ce, o placi pe ea? a chicotit Peggy.

— Nu, eu nu, dar ştiu pe cineva care ar dori să fie primul care să desfacă bufonii uniformei Danei.

— Nici gând. Are un iubit acasă, în Bristol şi am aflat că nici măcar dr. Parkinson n-a impresionat-o.

— Păcat, a spus vocea.

***

Peggy şi Trudy discutau adesea despre dimineaţa în care cei nouă marinari de pe *Devonian* fuseseră înmormântaţi în mare înainte de micul dejun. Cu unele comentarii subtile, Emma a reuşit să afle ceea ce nici bunicul ei şi probabil nici Maisie nu reuşiseră să descopere. Dar cu doar trei zile rămase până la New York, tot nu-şi dăduse seama dacă Harry sau locotenentul Bradshaw supravieţuise.

În cea de-a cincea zi, Emma a fost de gardă la informaţii pentru prima oară şi n-a avut nicio surpriză. Surpriza a venit în a opta noapte.

Când s-a deschis uşa cabinei la ce oră o fi fost, un bărbat s-a îndreptat din nou spre patul Emmei, dar, de data aceasta când ea a spus:

— Altă fată, el a plecat imediat.

Ea a rămas trează gândindu-se cine o fi fost.

În ziua a şasea, Emma n-a aflat nimic nou despre Harry sau Tom Bradshaw şi a început să se teamă că ar putea ajunge în New York fără nicio pistă. Abia la cina din acea noapte, s-a hotărât s-o întrebe pe Peggy despre „cel care supravieţuise”.

— L-am întâlnit pe Tom Bradshaw doar o singură dată, a spus Peggy, pe când el se învârtea pe punte cu sora care se ocupa de el. Ei, dacă mă gândesc mai bine, nu se învârtea, pentru că bietul om era în cârje.

— Ai vorbit cu el? a întrebat Emma.

— Nu, părea foarte timid. Oricum, Kristin nu-l scăpa din vedere.

— Kristin?

— Era soră la infirmerie atunci, împreună cu dr. Wallace. Cei doi în mod sigur că i-au salvat viaţa lui Tom Bradshaw.

— Deci nu l-ai mai văzut de atunci?

— Doar când am ancorat în New York, l-am văzut coborând la mal cu Kristin.

— A plecat de pe navă cu Kristin? a spus Emma, speriată. Nu era şi dr. Wallace cu ei?

— Nu, doar Kristin şi iubitul ei, Richard.

— Richard? a repetat Emma, uşurată.

— Da, Richard cumva. Nu-mi amintesc numele lui de familie. Era ofiţerul de rangul trei. Nu mult după asta s-a însurat cu Kristin şi nu i-am mai văzut pe cei doi.

— Arăta bine? a întrebat Emma.

— Tom sau Richard? s-a interesat Peggy.

— Pot să-ţi iau ceva de băut? a întrebat un tânăr pe care Emma nu-l mai văzuse până atunci, dar pe care bănuia că-l va vedea în profil în acea noapte.

Emma a avut dreptate şi n-a dormit înainte, în timpul sau după vizită, pentru că se gândea la un plan.

***

În dimineața următoare, pentru prima oară de când călătorea, Emma stătea în spatele biroului de informații, aşteptând-o pe Peggy să apară.

— Trebuie să pregătesc pasagerii pentru debarcare? a întrebat ea când Peggy a apărut în cele din urmă şi a intrat în spatele biroului.

— Eşti prima persoană care se oferă voluntar pentru asta, a comentat Peggy, dar cum vrei tu. Cineva trebuie să fie la curent în cazul în care cei de la imigrări se hotărăsc să verifice mai atent dosarele pasagerilor de îndată ce ancorăm la New York.

Emma s-a dus direct la biroul din spate. Punând deoparte lista pasagerilor actuali, şi-a întors atenția către dosarele foştilor membri ai echipajului pe care le-a găsit într-un fişet separat care părea că nu mai fusese deschis de o vreme.

A început să caute încet şi meticulos numele Kristin şi Richard. Pe Kristin a găsit-o uşor, pentru că era o singură persoană cu acest nume şi lucrase pe *Kansas Star* din 1936 până în 1939. Totuşi, erau mai mulți Richard. Dicks şi Dickies, însă adresa unuia dintre ei, locotenentul Richard Tibbet apărea la aceeaşi adresă din Manhattan ca şi Kristin Craven.

Emma şi-a notat adresa.

10

— Bine-ați venit în Statele Unite, domnişoară Barrington.

— Mulțumesc, a spus Emma.

— Cât timp plănuiți să stați în Satele Unite? a întrebat ofițerul de la imigrări, verificându-i paşaportul.

— O săptămână, cel mult două, a zis Emma. Îmi vizitez mătuşa şi apoi mă întorc în Anglia.

Era adevărat că Emma avea o mătuşă care stătea în New York, sora lordului Harvey, dar nu avea intenția s-o viziteze, mai ales că nu dorea ca restul familiei să afle ce urmărea.

— Adresa mătuşii dumneavoastră?

— Şaizeci şi patru cu Park.

Ofițerul şi-a notat ceva, a ştampilat paşaportul Emmei şi i l-a înapoiat.

— Bucurați-vă de şederea dumneavoastră în Mărul cel Mare, domnişoară Barrington.

De îndată ce Emma a trecut de imigrări, s-a alăturat unei cozi lungi de pasageri de pe *Kansas Star.* A mai durat douăzeci de minute până ce s-a urcat în spatele unui taxi galben.

— Aş dori un hotel mic, cu prețuri rezonabile, aflat lângă Merton Street, în Manhattan, i-a spus şoferului.

— Cum ziseşi, coniță? a întrebat şoferul, cu o țigară neaprinsă atârnându-i în colțul gurii.

Cum Emma n-a prea înțeles ce a spus şoferul, a presupus că şi el avea aceeaşi problemă.

— Caut un hotel mic, ieftin, lângă Merton Street, pe insula Manhattan, a spus, pronunțând rar fiecare cuvânt.

— Merton Street, a repetat şoferul, de parcă ar fi fost singurul lucru pe care-l înțelesese.

— Aşa e, a spus Emma.

— Ce nu ziseşi aşa de la'nceput?

Şoferul a pornit şi nu a mai scos o vorbă până ce nu şi-a depus pasagera lângă o clădire din cărămidă roşie cu un steag pe care scria *The Mayflower Hotel.*

— Costă patruzeci de cenți, a zis şoferul, cu țigara fâțâindu-se în sus şi în jos la fiecare cuvânt.

Emma a plătit cursa din salariul câştigat pe navă. După ce s-a înregistrat la hotel, a luat liftul la etajul patru şi s-a dus direct în camera ei. Mai întâi s-a dezbrăcat şi a făcut o baie fierbinte.

Când a ieşit din baie, s-a uscat cu un prosop mare şi pufos, s-a îmbrăcat în ceea ce ea considera un taior elegant şi s-a dus la parter. Se simțea aproape om.

Emma a găsit o masă liniştită într-un colț al cafenelei hotelului şi a comandat o ceaşcă cu ceai – ei nu auziseră de Earl Grey – şi un sandvici club, de care nu mai auzise ea. În timp ce aştepta să fie servită, a început să scrie o listă lungă cu întrebări pe un şervețel din hârtie, sperând că cineva de pe Merton Street va dori să răspundă la ele.

După ce a semnat cecul, alt cuvânt nou, Emma l-a întrebat pe recepționer cum să ajungă pe Merton Street. I s-a spus că la trei cvartale la nord şi două la vest. Nu-şi dăduse seama că New York-ul poseda o busolă încorporată.

Emmei i-a plăcut plimbarea şi s-a oprit de mai multe ori să admire vitrinele pline cu marfă, aşa cum nu mai văzuse niciodată la Bristol. A ajuns la un bloc înalt chiar pe la miezul zilei, nesigură ce să facă în cazul în care doamna Tibbet nu era acasă.

Un portar elegant a salutat-o şi i-a deschis uşa.

— Vă pot ajuta?

— Am venit s-o văd pe doamna Tibbet, a spus Emma, încercând să pară că era aşteptată.

— Apartamentul treizeci şi unu, la etajul trei, a spus el, atingându-şi şapca.

Era adevărat, accentul englezesc se pare că era în stare să deschidă uşile.

În timp ce liftul urca încet la etajul al treilea, Emma a repetat câteva dintre frazele care spera că-i vor deschide o altă uşă. Când liftul s-a oprit, ea a tras grilajul într-o parte, a ieşit pe culoar şi s-a dus să caute numărul 31. În mijlocul

uşii familiei Tibbet era montat un cerc mic din sticlă care i-a amintit Emmei de ochiul lui Ciclop. Nu putea vedea înăuntru, dar presupunea că locuitorii puteau vedea afară. O sonerie mai obişnuită era plasată pe perete, lângă uşă. Aa păsat-o şi a aşteptat. A durat o vreme până ce s-a deschis uşa, doar câțiva centimetri, dezvăluind un lanț de protecție. Doi ochi s-au holbat la ea.

— Ce vreți? a întrebat o voce pe care, cel puțin, putea s-o înțeleagă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Tibbet, a spus Emma, dar s-ar putea să fiți ultima mea şansă. Ochii au privit-o cu suspiciune. Ştiți, încerc cu disperare să-l găsesc pe Tom.

— Tom? a repetat vocea.

— Tom Bradshaw. Este tatăl copilului meu, a spus Emma, jucându-şi ultima carte.

Uşa s-a închis, lanțul a fost îndepărtat şi uşa s-a deschis iar dezvăluind o femeie tânără cu un copil în brațe.

— Îmi pare rău, a spus ea, dar lui Richard nu-i place să deschid uşa străinilor. Vă rog să intrați.

A condus-o pe Emma prin salon.

— Luați loc până îl pun pe Jack înapoi în pătuț.

Emma s-a aşezat şi s-a uitat prin cameră. Erau mai multe fotografii ale lui Kristin împreună cu un tânăr ofițer din marină care era, probabil, soțul ei, Richard.

Kristin s-a întors după câteva minute cu o tavă pe care se afla cafeaua.

— Neagră sau cu lapte?

— Cu lapte, vă rog, a spus Emma, care nu băuse niciodată cafea în Anglia, dar care învățase repede că americanii nu beau ceai, nici măcar dimineața.

— Cu zahăr? a întrebat-o Kristin, după ce turnase două ceşti.

— Nu, mulțumesc.

— Deci Tom este soțul dumneavoastră? s-a interesat Kristin după ce s-a aşezat în fața Emmei.

— Nu, sunt logodnica lui. Ca să recunosc cinstit, el habar n-avea că sunt însărcinată.

— Cum m-ați găsit? a întrebat-o Kristin, părând puțin speriată.

— Economul de pe *Kansas Star a* spus că dumneavoastră şi Richard ați fost printre ultimii care l-au văzut pe Tom.

— Este adevărat. Am stat cu el până ce a fost arestat la câteva momente după ce a coborât de pe navă.

— Arestat? a întrebat Emma, neîncrezătoare. Dar ce a făcut de a fost arestat?

— Era acuzat că-şi omorâse fratele, a zis Kristin. Dar desigur ştiați asta?

Emma a izbucnit în lacrimi, cu speranțele sfărâmate de înțelegerea faptului că Bradshaw fusese cel care supraviețuise, şi nu Harry. Dacă Harry ar fi fost acuzat că şi-ar fi omorât fratele, i-ar fi fost foarte uşor să dovedească că arestaseră pe cine nu trebuia.

Dacă ar fi deschis scrisoarea de pe căminul lui Maisie, ar fi descoperit adevărul şi nu ar fi trecut prin aceste chinuri, A plâns, acceptând pentru prima oară că Harry era mort.

GILES BARRINGTON
1939 – 1941

11

Când sir Walter Barrington şi-a vizitat nepotul ca să-i spună groaznica veste că Harry Clifton murise pe mare, Giles s-a simțit amorțit, de parcă-şi pierduse un membru. De fapt, ar fi preferat să-şi piardă un membru dacă aceasta l-ar fi adus înapoi pe Harry. Cei doi fuseseră inseparabili încă din copilărie şi Giles presupusese că vor ajunge amândoi centenari. Moartea lipsită de sens şi inutilă a lui Harry îl făcea pe Giles şi mai decis să nu repete aceeaşi greşeală.

Giles era în sufragerie, ascultându-l pe domnul Churchill la radio când Emma l-a întrebat:

— Vrei să te înrolezi şi tu?

— Da, nu mă mai întorc la Oxford. Mă înrolez imediat.

Mama lui a fost clar surprinsă, dar i-a spus că înțelegea. Emma l-a îmbrățişat şi i-a spus:

— Harry ar fi mândru de tine.

Grace, care rareori dădea semne de afecțiune, a început să plângă.

Giles a plecat la Bristol în dimineața următoare şi şi-a parcat MG-ul galben chiar în fața biroului de recrutări. S-a îndreptat cu hotărârea înscrisă pe figură. Un sergent-major de la Gloucesters – vechiul regiment al căpitanului Jack Tarrant – a salutat de îndată ce l-a văzut pe tânărul Barrington. I-a dat lui Giles un formular pe care acesta l-a completat conştiincios şi, după o oră, a fost invitat în spatele unei perdele unde a fost examinat de un medic militar.

Doctorul a bifat fiecare casetă după ce l-a consultat cu atenție pe ultimul recrut – urechile, nasul, gâtul, pieptul şi membrele – înainte de a-i verifica vederea. Giles a stat în spatele unei linii albe şi a citit literele şi cifrele la cererea medicului; la urma-urmei, putea lovi o minge din piele care venea către el cu o viteză de patruzeci de kilometri pe oră până la marginea terenului. Era sigur că va trece cu brio până când doctorul l-a întrebat dacă există boli ereditare sau cronice în familia lui. Giles a răspuns sincer:

— Atât bunicul cât şi tata sunt daltonişti.

Medicul a mai efectuat nişte teste şi Giles a observat hm-urile şi ah-urile se transformaseră în nț-uri.

— Îmi pare rău să vă spun, domnule Barrington, a spus el, terminând examinarea, că, având în vederea istoria medicală a familiei dumneavoastră, nu vă pot recomanda pentru serviciul activ. Dar, desigur, nimeni nu vă poate împiedica să lucrați la un birou.

— Nu puteți să bifați căsuța care trebuie, domnule doctor şi să uităm că am adus vorba despre subiectul ăsta afurisit? a spus Giles, încercând să pară disperat.

Doctorul l-a ignorat şi în ultima casetă a scris „C3": inapt pentru serviciul activ.

Giles s-a întors acasă la Manor House la prânz. Mama lui, Elisabeth, nu a zis nimic când el a băut aproape o sticlă de vin. A spus tuturor celor care l-au întrebat şi multora dintre cei care n-au făcut-o, că fusese respins de la Gloucesters pentru că era daltonist.

— Asta nu l-a oprit pe bunicul să lupte cu burii, i-a amintit Grace după ce el a primit o a doua porție de puding.

— Probabil nu ştiau de boala asta pe vremea aia, a spus Giles, încercând să o linişească.

Atunci Grace i-a dat o lovitură sub centură.

— Nici n-aveai de gând să te înrolezi, nu? i-a zis, privindu-l în ochi. Giles se uita în jos când a primit lovitura. Păcat că prietenul tău de la docuri nu este aici ca să-ți amintească faptul că şi el era daltonist.

Când mama lui Giles a aflat veştile, a fost clar uşurată, dar nu a comentat. Grace nici n-a mai vorbit cu fratele ei până ce s-a întors la Cambridge.

***

Giles s-a întors la Oxford în ziua următoare, încercând să se convingă că toți vor accepta motivul pentru care nu putuse să se înroleze, intenționând să-şi continue viața de

student ca până atunci. Când a intrat pe porțile colegiului, a descoperit că interiorul semăna mai mult cu un centru de recrutare decât cu o universitate, cu tinerii în uniformă depăşindu-i pe cei în haine civile. După opinia lui Giles, singurul lucru bun era că, pentru prima oară, numărul fetelor era egal cu cel al băieților la universitate. Din păcate, majoritatea doreau să fie văzute doar la brațul celor care purtau uniformă.

Vechiul prieten de la şcoală al lui Giles, Deakins, era unul dintre puținii studenți căruia nu părea să-i pese că nu se înrolase. Oricum, n-ar fi avut rost ca Deakins să treacă un examen medical. Ar fi fost unul dintre puținele examene la care n-ar fi obținut niciun punct. Dar a dispărut brusc şi el, într-un loc numit Bletchley Park. Nimeni nu i-a spus lui Giles ce făceau acolo, doar că era „ultra-secret" şi Deakins l-a avertizat pe Giles că nu-l va mai putea vizita în nicio împrejurare.

Pe măsură ce trecea timpul, Giles a început să stea din ce în ce mai mult singur în cârciumă decât în sala de lectură aglomerată, iar Oxfordul se umplea de militari reveniți de pe front, unii cu un singur braț, alții cu un pic ior, câțiva orbi,şi toți aceştia erau chiar din colegiul său. A încercat să se poarte ca şi cum n-ar fi observat nimic dar adevărul era că, până la sfârşitul semestrului, se simțea din ce în ce mai mult ostracizat.

***

Giles a plecat în Scoția la sfârşitul semestrului ca să ia parte la botezul lui Sebastian Arthur Clifton. Au fost invitați la ceremonia din capela de la Mulgelrie Castle doar familia şi câțiva prieteni apropiați.

Giles a fost surprins şi încântat când Emma i-a cerut să fie naş, cu toate că a fost oarecum supărat când ea a recunoscut că singurul motiv pentru care se gândise la el fusese că nu se îndoia că el ar fi fost alegerea lui Harry.

Când cobora la micul dejun în dimineața următoare, Giles a observat că biroul bunicului său era luminat. Trecând de ușă în drum spre salon, Giles a auzit că se vorbea de el. S-a oprit și s-a apropiat de ușa pe jumătate deschisă. A înghețat de groază când l-a auzit pe sir Walter spunând:

— Mă doare s-o spun, dar așa tată, așa fiu.

— Sunt de acord, a zis lordul Harvey. Și întotdeauna am avut o părere așa de bună despre băiat, ceea ce face ca totul să fie și mai lipsit de gust.

— Nimeni, a spus sir Walter, n-ar fi putut să fie mai mândru decât mine, în calitatea mea de președinte al guvernatorilor, când Giles a fost numit șef de clasă la liceul din Bristol.

— M-aș fi gândit, a comentat lordul Harvey, că și-ar fi folosit talentul lui remarcabil de conducător și curajul pe care l-a arătat atât de des pe terenul de sport și pe front.

— Singurul lucru bun din toate astea, a sugerat sir Walter, este că nu mai cred că este posibil ca Harry Clifton să fie fiul lui Hugo.

Giles a trecut prin hol, dincolo de salon, și a ieșit pe ușa din față. S-a urcat în mașina lui și a început lungul drum către Țara de Vest.

În dimineața următoare, și-a parcat mașina în fața unui birou de recrutare. A stat din nou la coadă, nu pentru Gloucesters de data aceasta, ci pentru un regiment de dincolo de Avon, unde regimentul din Wessex căuta recruți noi.

După ce a completat formularul, a trecut prin alt examen medical. De data aceasta, când doctorul l-a întrebat:

— Aveți boli ereditare sau cronice în familie care v-ar împiedica să participați la serviciul activ? el a replicat:

— Nu, domnule.

12

La prânz, în ziua următoare, Giles a părăsit o lume şi a intrat în alta.

Treizeci şi şase de recruţi noi, care n-aveau în comun decât faptul că semnaseră ca să primească şilingul regelui, s-au urcat într-un tren însoţiţi de un caporal care îi dădăcea. Când trenul a ieşit din gară, Giles s-a uitat pe fereastra murdară de la clasa a treia şi a fost sigur că se îndreptau către sud. Dar abia când trenul a trecut de Lympstone după patru ore, şi-a dat seama cât de departe în sud ajunseseră.

În timpul călătoriei, Giles a tăcut şi i-a ascultat cu atenţie pe bărbaţii din jurul lui care-i vor fi camarazi în următoarele douăsprezece săptămâni. Un şofer de autobuz din Filton, un poliţist din Long Ashton, un măcelar din Broad Street, un constructor din Nailsea şi un fermier din Winscombe.

De îndată ce au coborât din tren, caporalul i-a dus la un autobuz care-i aştepta.

— Unde mergem? a întrebat măcelarul.

— Vei afla curând, băieţică, a replicat caporalul, dezvăluindu-şi locul de naştere.

Timp de o oră, autobuzul a troncănit prin Dartmoor până ce nu s-au mai văzut nici case, nici oameni, doar câte un şoim căutându-şi prada.

Până la urmă s-au oprit lângă nişte clădiri ruinate, pe care scria *Barăcile Ypres: Tabără de antrenament pentru regimentul Wessex.* Asta nu l-a înveselit deloc pe Giles. Un soldat a ieşit pe poartă şi a ridicat bariera, permiţând autobuzului să mai meargă câteva sute de metri înainte de a se opri în mijlocul unui teren de antrenament. O figură singuratică îi aştepta să coboare.

Când Giles a coborât din autobuz, a ajuns în faţa unui om uriaş, cu pieptul ca un butoi, îmbrăcat într-o uniformă kaki, care arăta de parcă fusese plantat acolo. Pe pieptul lui erau trei rânduri de medalii şi sub braţ ţinea un baston, dar ceea ce l-a impresionat mai mult pe Giles a fost dunga perfectă a

pantalonilor lui şi faptul că ghetele îi erau atât de lustruite încât îşi putea vedea reflexia în ele.

— Bună ziua, domnilor, a spus omul cu o voce care a răsunat pe tot terenul; nu era genul de om care să aibă nevoie de megafon, s-a gândit Giles. Eu sunt sergentul-major Dawson – pentru voi, domnule. Este responsabilitatea mea să vă transform din gunoiul inutil care sunteți într-o unitate de luptă în douăsprezece săptămâni. Atunci veți putea să vă numiți membrii ai regimentului Wessex, cel mai bun regiment de pe front. În următoarele douăsprezece săptămâni voi fi mama voastră, tatăl vostru şi iubita voastră şi, lăsați-mă să vă asigur că am doar un scop în viață şi acela este că, atunci când veți întâlni primul german, veți fi în stare să-l omorâți înainte să vă omoare el pe voi. Acest proces va începe mâine-dimineață, la ora cinci. S-a auzit un mormăit pe care sergentul l-a ignorat. Până atunci îl las pe caporalul McCloud să vă conducă la cantină şi apoi la barăci. Aveți grijă să vă odihniți bine la noapte, pentru că atunci când ne vom întâlni din nou, veți avea nevoie de orice fărâmă de energie pe care o posedați. Continuă, caporale.

Giles s-a aşezat în fața unei budinci din peşte ale cărei ingrediente nu văzuseră în viața lor apa sărată şi, după o înghițitură de apă maro, călâie, în loc de ceai, şi-a pus cana înapoi pe masă.

— Dacă nu vrei să mănânci budinca, pot s-o iau eu? a întrebat tânărul care stătea lângă el.

Giles a încuviințat şi au schimbat farfuriile. Băiatul n-a mai zis nimic până ce n-a terminat mâncarea oferită.

— O ştiu pe mama ta, a zis el.

Giles l-a privit mai atent, întrebându-se cum se putea aşa ceva.

— Noi furnizăm carne pentru Manor House şi Barrington Hall, a continuat tânărul. Îmi place mama ta, a zis el. O doamnă foarte drăguță. Eu sunt Bates, apropo, Terry Bates. I-a strâns mâna lui Giles. Nu m-am gândit vreodată că o să stau lângă tine.

— Gata, băieți, hai să terminăm, a spus caporalul.

Noii recruți au sărit de pe bănci şi l-au urmat pe caporal afară din cantină, pe terenul de antrenament, până la o baracă Nissen pe care scria MARNE. O altă bătălie care a adus onoare regimentului Wesex, le-a explicat caporalul înainte de a deschide uşa şi a le arăta căminul lor nou.

Treizeci şi şase de paturi, optsprezece pe fiecare latură, fuseseră îngrămădite într-un spațiu nu mai mare decât salonul de la Barrington Hall. Giles se afla între Atkinson şi Bates. Ca la liceu, s-a gândit el, cu toate că în următoarele câteva zile a observat unele diferențe.

— Gata, băieți, dezbrăcarea şi faceți nani.

Mult înainte ca ultimul dintre ei să se urce în pat, caporalul a stins lumina şi a strigat:

— Aveți grijă să şi dormiți. Mâine vă aşteaptă o zi grea.

Nu l-ar fi surprins pe Giles dacă, la fel ca Fisher, ar fi continuat cu: nu se vorbeşte după stingere.

După cum le fusese promis, luminile s-au aprins la ora cinci în dimineața următoare; nu că Giles ar fi avut vreo şansă să se uite la ceas după ce sergentul-major Dawson a intrat în baracă şi a strigat:

— Ultimul dintre voi care pune picioarele jos va fi primul împuns cu o Kraut!

Un număr mare de picioare au lovit iute podeaua în timp ce sergentul-major se îndrepta spre centrul barăcii, cu bastonul de patrulare lovind capătul fiecărui pat al cărui ocupant încă nu pusese ambele picioare jos.

— Acum ascultați-mă cu atenție, a continuat el. Vă las patru minute să vă spălați şi să vă bărbieriți, patru minute să vă faceți patul, patru minute să vă îmbrăcați şi opt minute ca să mâncați. În total, douăzeci de minute. Nu vă recomand să vorbiți pentru că nu vă puteți permite să pierdeți timp şi, în orice caz, eu sunt singurul care are voie să vorbească. Ați înțeles?

— Sigur că da, a comentat Giles, fiind urmat de o furtună de râsete.

După o clipă, sergentul-major stătea în fața lui:

— De câte ori deschizi gura, fiule, a lătrat el, punând bastonul pe umărul lui Giles, tot ce vei spune va fi da, domnule, nu domnule, trei saci plini, domnule. E clar?

— Da, domnule, a spus Giles.

— Nu cred că te-am auzit, fiule.

— Da, domnule! a strigat Giles.

— Aşa e mai bine. Acum pleacă în sala de baie, creatură oribilă, înainte să te bag la pârnaie.

Giles nu avea idee ce este pârnaia, dar nu părea ceva promițător.

Bates ieşea deja de la baie când Giles a intrat. Cât timp s-a ras, Bates şi-a făcut patul, s-a îmbrăcat şi a pornit spre cantină. Când Giles l-a ajuns în cele din urmă, s-a aşezat pe o bancă în fața lui.

— Cum te-ai descurcat? a întrebat Giles plin de admirație.

— Cu ce să mă descurc? a întrebat Bates.

— Că eşti treaz când noi, restul, suntem pe jumătate adormiți.

— E simplu. Sunt măcelar, ca tata. În fiecare dimineață mă scol la patru şi hop la piață. Dacă vreau cele mai bune bucăți, tre' să aştept când se descarcă la docuri sau la gară. Doar un minut dacă întârzii, iau bucăți mai proaste. După jumătate de oră, găsesc numai resturi şi mama ta nu mi-ar mulțumi, nu?

Giles a râs când Bates a sărit şi s-a îndreptat spre baracă doar ca să descopere că sergentul-major nu le mai lăsase timp să se spele pe dinți.

Majoritatea dimineții şi-au petrecut-o potrivindu-şi „zdrențele”, după cum erau numite, dintre care una sau două arătau de parcă ar mai fi avut un proprietar. Au urmat beretele, curelele, cizmele, şepcile, mantalele, apoi brasardele şi crema de ghete. De îndată ce au fost dotați cu de toate, recruții au fost duşi pe terenul de antrenament pentru primul lor exercițiu. Giles făcuse parte dintre cadeții liceului, deşi cam neatent, a început cu un uşor avantaj, dar avea

presentimentul că nu va dura mult până ce Terry Bates îl va ajunge din urmă.

La ora douăsprezece, au fost duşi iar la cantină. Giles era atât de flămând încât a mâncat aproape tot ce i s-a oferit. După-prânz, s-au întors la barăci şi şi-au pus echipamentul de gimnastică, după care au plecat în sală. Giles a mulțumit în tăcere instructorului de sport de la liceu pentru că-l învățase să se urce pe frânghie, să meargă pe bârnă şi să utilizeze barele sălii. Nu putea să nu observe că Bates îi imita fiecare mişcare.

După-masa s-a terminat cu o cursă de cinci mile prin mlaştinile din Devon. Doar opt dintre cei treizeci şi şase de recruți noi s-au întors la barăci în acelaşi timp cu instructorul. Unul dintre ei a reuşit chiar să se rătăcească şi au fost nevoiți să trimită o echipă de căutare după el. Ceaiul a fost urmat de ceea ce sergentul-major numea recreație, în care majoritatea băieților s-au prăbuşit pe paturi şi au adormit adânc.

***

La ora cinci în dimineața următoare, uşa barăcii a fost trântită din nou şi, de data aceasta, majoritatea picioarelor erau deja pe jos înainte ca sergentul-major să aprindă lumina. Micul dejun a fost urmat de altă oră de exerciții pe teren şi, de acum, aproape toți mergeau în acelaşi pas. Apoi recruții s-au aşezat în cerc pe iarbă şi au învățat cum să desfacă, să curețe, să încarce şi să tragă cu puşca. Caporalul a tras un glonț prin țeava puştii dintr-o singură mişcare, amintindu-le că glonțul nu ştie de partea cui luptă, aşa că trebuie să-i dea ocazia să iasă prin fața țevii şi să omoare inamicul şi nu prin spate şi să-i omoare pe ei.

După-amiaza a fost petrecută pe poligonul de tir, unde instructorii i-au învățat cum să fixeze patul puştii bine pe umăr, să trianguleze ținta cu vizorul şi să apese trăgaciul uşor, să nu-l smucească. De data aceasta, Giles i-a mulțumit

bunicului pentru orele petrecute în pădurea de acasă care l-au făcut să nimerească centrul ţintei.

Ziua s-a terminat cu o altă cursă de cinci mile, ceai şi recreaţie şi de stingerea de la zece. Aproape toţi băieţii se prăbuşiseră în paturi mult înainte de asta, dorind ca soarele să nu mai răsară a doua zi dimineaţa sau, cel puţin ca sergentul-major să moară în somn. Nu au avut noroc. Prima săptămână i s-a părut c-a durat o lună lui Giles, dar, spre sfârşitul celei de-a doua, începuse să se adapteze, cu toate că n-a reuşit niciodată să ajungă la baie înaintea lui Bates.

Deşi nu-i plăcea antrenamentul de bază mai mult decât celorlalţi, Giles aprecia competiţia. Dar trebuia să recunoască faptul că, pe măsură ce treceau zilele, i se părea din ce în ce mai greu să-l depăşească pe măcelarul de pe Broad Street. Bates îi era egal pe ringul de box, nimerea ţinta la fel de des ca el şi, când au început să poarte bocancii grei şi să care şi puşca la cursa de cinci mile, bărbatul care de ani de zile cărase carcase întregi de vită pe umăr, dimineaţa, la prânz şi seara, a devenit din ce în ce mai greu de întrecut.

***

La sfârşitul celei de-a şasea săptămâni, nimeni n-a fost surprins că Barrington şi Bates au fost aleşi pentru promovare la gradul de caporal-adjunct şi fiecare a primit un detaşament în subordine.

După ce şi-au cusut petliţele, cele două detaşamente pe care le conduceau au devenit rivale de moarte; nu numai pe terenul de exerciţii sau în sala de gimnastică, ci şi ori de câte ori erau antrenaţi în operaţii de noapte, pe teren, sau mişcări de trupe. La sfârşitul fiecărei zile, ca doi şcolari, Giles şi Bates se declarau fiecare învingător. Adesea, sergentul-major trebuia să-i despartă.

Când s-a apropiat ziua paradei, Giles simţea mândria ambelor detaşamente, care începuseră să creadă că erau demni de a fi numiţi membri ai regimentului Wessex la

terminarea instrucției; cu toate că sergentul-major îi avertizase de mai multe ori că nu va mai dura mult şi vor participa la o luptă adevărată, împotriva unui inamic real, cu gloanțe adevărate. El le-a mai amintit şi că nu va mai fi cu ei ca să-i țină de mână. Pentru prima oară, Giles a recunoscut că-i va lipsi nesuferitul acesta.

— Dă-l încolo, a fost tot ce a spus Bates legat de subiect.

Când au trecut în sfârşit de vinerea celei de-a douăsprezecea săptămâni, Giles s-a gândit că se va întoarce în Bristol împreună cu ceilalți băieți, ca să se bucure de o permisie de weekend înainte de a se prezenta la regiment în lunea următoare. Dar când a ieşit de pe teren în acea după-masă, sergentul-major l-a luat deoparte.

— Caporal Barrington, trebuie să te prezinți imediat la maiorul Radcliffe.

Giles ar fi întrebat de ce, dar ştia că nu va primi niciun răspuns.

A mărşăluit pe terenul de paradă şi a bătut la uşa maiorului pe care nu-l văzuse decât de la distanță.

— Intră, a zis o voce.

Giles a intrat, a luat poziție de drepți şi a salutat.

— Barrington, a spus maiorul Radcliffe după ce i-a răspuns la salut, am veşti bune pentru tine. Ai fost primit la şcoala de antrenament pentru ofițeri.

Giles nici nu se gândise la vreo promovare de acest fel.

— Va trebui să pleci spre Mons mâine-dimineață şi vei începe cursul pregătitor luni. Felicitări şi noroc.

— Mulțumesc, domnule, a spus Giles înainte să întrebe: Va veni şi Bates cu mine?

— Bates? a întrebat maiorul Radcliffe. Vrei să spui caporalul Bates?

— Da, domnule.

— Oh, Doamne, nu, a răspuns şeful şcolii. Nu este material de ofițer.

Giles putea doar să spere că şi germanii erau la fel de miopi când era vorba să-şi aleagă ofițerii.

***

Când Giles s-a prezentat la Unitatea de antrenament a cadeților Mons în Aldershot în după-amiaza următoare, nu era pregătit pentru cât de repede i se va schimba iar viața. A trecut o vreme până ce s-a obişnuit ca sergenții, caporalii şi chiar sergentul-major să-i spună „domnule”.

Dormea singur într-o cameră în care uşa nu zbura de perete în fiecare dimineață şi niciun sergent nu-i bătea cu bastonul la capul patului. Uşa se deschidea doar când voia Giles. Lua micul-dejun la cantină cu un grup de tineri care n-aveau nevoie să fie învățați cum să țină cuțitul şi furculița, deşi unul sau doi dintre ei păreau că nu mai mânuiseră o puşcă în viața lor şi nici nu trăseseră cu ea. Dar, după câteva săptămâni, aceştia se vor afla şi ei pe front, conducând voluntari lipsiți de experiență a căror viață va depinde de raționamentul lor.

Giles li s-a alăturat într-o clasă în care au fost învățați istoria militară, geografia, cartografia, tactica, germanii şi arta războiului. Dacă aflase ceva de la măcelarul de pe Broad Street fusese că arta conducerii nu poate fi învățată.

După opt săptămâni, aceiaşi tineri au defilat pe teren şi au primit numirea de ofițeri. Li s-au dat doi epoleți cu o coroană pe ei, câte unul pentru fiecare umăr, un baston de ofițer din piele neagră şi o scrisoare de mulțumire din partea regelui recunoscător.

Giles voia doar să se alăture regimentului lui şi să fie împreună cu tovarăşii săi vechi, dar ştia că nu va fi posibil pentru că, atunci când a părăsit terenul de paradă în acea vineri după-amiază, caporalii, sergenții şi, da, chiar şi sergentul-major l-au salutat.

Şaizeci de locotenenți tineri au plecat de la Aldershot în acea seară în toate colțurile țării, pentru a-şi petrece weekendul cu familiile lor, unii dintre ei pentru ultima oară.

***

Giles şi-a petrecut cea mai parte a zilei de sâmbătă sărind din şi în trenuri, îndreptându-se către Vest. A ajuns la Manor House tocmai la timp ca să i se alăture mamei lui la cină.

Când l-a văzut prima oară pe tânărul locotenent în hol, Elisabeth n-a încercat să-şi ascundă mândria.

Giles era dezamăgit că nici Emma, nici Grace nu erau acasă ca să-l vadă în uniformă. Mama lui i-a explicat că Grace, care era în semestrul al doilea la Cambridge, venea rareori acasă, chiar şi în timpul vacanțelor.

La masa cu un singur fel servită de Jenkins – majoritatea personalului se afla acum pe front, i-a explicat mama lui – Giles i-a povestit mamei sale despre tabăra de antrenament de la Dartmoor. Când a auzit de Terry Bates, ea a oftat:

— Bates şi fiul, erau cei mai buni măcelari din Bristol.

— Erau?

— Toate magazinele din Bristol au fost dărâmate, aşa că am rămas fără Bates, măcelarul. Nemții ăştia au multe explicații de dat.

Giles s-a încruntat.

— Şi Emma? a întrebat el.

— E cât se poate de bine… doar că…

— Doar că? a repetat Giles.

A durat o vreme până ce mama lui a continuat.

— Cât de bine ar fi fost dacă Emma ar fi avut o fetiță şi nu un băiat.

— Dar de ce contează? a întrebat Giles, şi şi-a umplut iar paharul.

Mama lui a înclinat capul, dar n-a spus nimic.

— Oh, Doamne, a zis Giles, când şi-a dat seama ce a vrut să spună ea. Presupuneam că la moartea lui Harry eu voi moşteni…

— Mi-e teamă că nu poți presupune nimic, dragă, a zis mama lui, ridicând privirea. Adică nu până ce se stabileşte dacă tatăl tău este sau nu şi tatăl lui Harry. Până atunci,

conform testamentului străbunicului tău, până la urmă Sebastian va fi cel care va moşteni titlul.

Giles n-a prea mai spus nimic în timpul mesei, încercând să înțeleagă semnificația cuvintelor mamei sale. După ce s-a servit cafeaua, mama lui a spus că se simte obosită şi doreşte să se culce.

Când Giles a urcat scările până la camera lui, peste câteva clipe, nu a putut rezista să nu intre în camera copilului să-şi vadă nepotul. A stat singur cu moştenitorul titlului Barrington. Sebastian gângurea în somnul lui fericit, evident nederanjat de război şi fără să-i pese de testamentul bunicului său sau de semnificația cuvintelor şi tot ce cuprinde acesta.

***

Locotenentul Barrington s-a trezit devreme luni-dimineața şi, după ce a luat micul dejun cu mama lui, a fost condus de Hudson la sediul regimentului Wessex I. A fost întârziat de un flux continuu de vehicule blindate şi camioane umplute cu soldați care ieşeau pe poarta principală. A coborât din maşină şi s-a îndreptat către postul de pază.

— Bună dimineața, domnule, a spus un caporal, după ce l-a salutat; ceva cu care Giles nu se obişnuise încă. Vicecomandantul a cerut să vă prezentați în biroul lui de îndată ce sosiți.

— Voi fi fericit s-o fac, caporale, a spus Giles, salutând şi el, dacă aş şti unde este biroul maiorului Radcliffe.

— În partea îndepărtată a scuarului, domnule, uşa verde. Nu puteți să n-o vedeți.

Giles a pornit prin scuar, salutând de mai multe ori înainte de a ajunge în biroul vicecomandantului.

Maiorul Radcliffe l-a privit din spatele mesei când Giles a intrat în cameră.

— Ah, Barrington, bătrâne. Mă bucur să te văd din nou, a spus el. Nu eram siguri dacă vei ajunge la timp.

— La timp pentru ce, domnule?

— Regimentul a fost trimis peste graniță şi colonelul era de părere că ar trebui să ți se dea ocazia să ni te alături sau să rămâi în urmă şi să aştepți următorul transport.

— Unde mergem, domnule?

— Habar n-am, bătrâne, e peste nivelul meu. Dar de un lucru sunt sigur, va fi mult mai aproape de germani decât Bristolul.

HARRY CLIFTON
1941

13

Harry nu va uita niciodată ziua în care Lloyd a fost eliberat de la Lavenham şi, cu toate că n-a fost dezamăgit văzându-l că pleacă, a fost surprins de cuvintele de despărţire ale lui Max:

— Vrei să-mi faci un serviciu, Tom? a spus Lloyd când îşi dădeau mâna pentru ultima oară. Îmi plac jurnalele tale foarte mult, aş vrea să le citesc în continuare. Dacă mi le trimiţi la adresa asta, a spus el, dându-i lui Harry o carte de vizită, de parcă nu erau la închisoare, ţi le voi înapoia într-o săptămână.

Harry a fost flatat şi a fost de acord să-i trimită lui Max fiecare caiet de îndată ce-l termina.

În dimineaţa următoare, Harry şi-a luat locul la pupitrul de bibliotecar, dar n-a citit ziarul din ziua anterioară până ce nu şi-a terminat îndatoririle. Continua să-şi aducă la zi jurnalul în fiecare seară şi, ori de câte ori termina câte un caiet, îl trimitea prin poştă lui Max Lloyd. A fost uşurat, şi puţin surprins, când acestea i-au fost înapoiate, după cum îi promisese Max.

Lunile treceau şi Harry începuse să accepte faptul că viaţa din închisoare era mai mult rutină aşa că atunci când directorul s-a năpustit într-o dimineaţă în bibliotecă fâlfâindu-şi exemplarul din *New York Times,* a lăsat jos cărţile pe care se pregătea să le pună pe rafturi.

— Avem o hartă a Statelor Unite? a întrebat Swanson.

— Da, sigur, a replicat Harry. S-a dus repede la secţiunea de referinţe şi a scos o copie din *Hubert's Map of America.* Ceva anume, domnule director? a întrebat el.

— Pearl Harbor.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, pe buzele tuturor, prizonieri şi gardieni, se auzea doar un singur subiect. Când va intra America în război?

Swanson s-a întors la bibliotecă în dimineaţa următoare.

— Preşedintele Roosevelt a anunțat la radio că Statele Unite au declarat război Japoniei.

— Asta-i foarte bine, a comentat Harry, dar când ne vor ajuta americanii să-l înfrângem pe Hitler?

Harry a regretat cuvântul „ne” din momentul în care l-a rostit. S-a uitat la Swanson şi l-a văzut privindu-l mirat şi s-a întors repede să pună pe rafturi cărțile aduse cu o zi înainte.

Harry a aflat răspunsul după câteva zile, când Winston Churchill s-a îmbarcat pe *Queen Mary* şi a venit la Washington să discute cu Preşedintele. Până ce prim-ministrul s-a întors în Marea Britanie, Roosevelt fusese de acord să-şi îndrepte atenția către războiul din Europa şi să-şi asume sarcina de a înfrânge Germania Nazistă.

Harry a umplut pagina din jurnalul său cu reacțiile celorlalți deținuți la aflarea veştii că țara lor era în război. A ajuns la concluzia că majoritatea se împărțea în două categorii, laşii şi eroii, cei care erau mulțumiți că sunt închişi şi în siguranță şi sperau că ostilitățile vor lua sfârşit până ce vor fi eliberați, şi cei care de abia aşteptau să fie eliberați şi să lupte cu un inamic pe care-l urau mai mult decât pe gardienii din închisoare. Când Harry şi-a întrebat colegul de celulă în ce categorie intra, Quinn a răspuns:

— Ai mai întâlnit un irlandez care să nu adore o păruială?

În ceea ce-l privea, Harry era din ce în ce mai frustrat, convins că acum, când americanii intraseră în război, acesta se va termina cu mult înainte ca lui să i se dea ocazia să-şi joace rolul. Pentru prima oară de când fusese închis, s-a gândit la evadare.

***

Harry tocmai terminase de citit recenzia unei cărți în *New York Times* când un ofițer a intrat în bibliotecă şi i-a spus:

— Directorul vrea să vii imediat în biroul lui, Bradshaw.

Harry n-a fost surprins, deşi, după ce s-a mai uitat o dată la reclama din josul paginii, s-a întrebat iar cum îşi închipuia Lloyd că va scăpa. A îndoit frumos ziarul, l-a pus înapoi pe stativ şi l-a urmat pe ofițer afară din cameră.

— Aveți idee de ce vrea să mă vadă, domnule Joyce? a întrebat Harry în timp ce mergeau prin curte.

— Nu mă întreba pe mine, i-a spus Joyce, fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul din glas. Nu sunt unul dintre confidenții directorului.

Harry n-a mai spus nimic până ce n-au ajuns în fața biroului directorului. Joyce a bătut încet în uşă.

— Intră, a spus vocea inconfundabilă.

Joyce a deschis uşa şi Harry a intrat în cameră. A fost surprins că în birou mai era un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Omul purta o uniformă de ofițer şi părea pe atât de elegant pe cât Harry de neglijent. Nu şi-a luat privirea de la deținut.

Directorul s-a ridicat în picioare.

— Bună dimineața, Tom. Era prima oară când Swanson îi folosea prenumele. Acesta este colonelul Cleverdon de la Fifth Texas Rangers.

— Bună dimineața, domnule, a spus Harry.

Cleverdon s-a ridicat şi a dat mâna cu Harry, altă premieră.

— Ia loc, Tom, a spus Swanson. Colonelul are o propunere pentru tine.

Harry s-a aşezat.

— Mă bucur că te întâlnesc, Bradshaw, a început colonelul Cleverdon. Eu sunt ofițerul comandant la Bangers. Harry l-a privit mirat. Noi nu apărem în manualele de recrutare. Eu antrenez grupe de soldați care vor fi paraşutați în spatele liniilor inamice pentru a cauza cât mai multe daune posibile, astfel încât infanteria să aibă mai multe şanse să-şi facă datoria. Nimeni nu ştie încă unde sau când vor ajunge trupele noastre în Europa, dar eu voi fi printre primii cărora

li se va spune, pentru că băieții mei vor fi paraşutați în aria de țintă cu câteva zile înainte de invazie.

Harry stătea pe marginea scaunului.

— Dar înainte de asta, voi instrui o unitate mică de specialişti pregătită pentru orice eventualități. Această unitate va fi formată din trei grupe, fiecare compusă din zece oameni: un căpitan, un sergent de instrucție, doi caporali şi şase soldați. În ultimele săptămâni, am luat legătura cu mai mulți directori de închisori ca să-i întreb dacă au persoane excepționale care ar putea fi apte pentru o asemenea operație. Numele tău a fost unul din cele două prezentate de domnul Swanson. De îndată ce ți-am verificat dosarul din marină, am fost de acord cu directorul că ți-ar sta mai bine în uniformă decât să-ți pierzi timpul pe aici.

Harry s-a întors spre director.

— Mulțumesc, domnule, dar pot să vă întreb cine este cealaltă persoană?

— Quinn, a spus Swanson. Voi doi mi-ați făcut atâtea probleme în decursul celor doi ani încât m-am gândit că e rândul germanilor să fie supuşi subterfugiilor voastre.

Harry a zâmbit.

— Dacă te hotărăşti să ni te alături, Bradshaw, a continuat colonelul, vei începe cursul de instrucție de bază de opt săptămâni imediat, după care vei merge şase săptămâni la operații speciale. Înainte de a continua, vreau să ştiu dacă le atrage ideea.

— Când încep? a spus Harry.

Colonelul a zâmbit.

— Maşina mea e afară, în curte, şi am lăsat motorul pornit.

— Am aranjat deja ca hainele tale civile să fie aduse de la magazie, a spus directorul. Evident, trebuie să păstrăm motivul plecării tale atât de rapide secret. Dacă întreabă cineva, voi spune că tu şi Quinn ați fost transferați la altă închisoare.

Colonelul a încuviințat.

— Întrebări, Bradshaw?

— Quinn a fost de acord să vi se alăture? a întrebat Harry.

— Stă deja pe bancheta din spate a maşinii mele, întrebându-se probabil de ce durează aşa de mult.

— Dar ştiţi motivul pentru care mă aflu la închisoare, domnule colonel?

— Dezertare, a spus colonelul Cleverdon. Deci va trebui să fiu cu ochii pe tine, nu? Amândoi au râs. Te vei alătura grupului meu ca soldat, dar pot să te asigur că problemele anterioare nu te vor afecta la promovare. Totuşi, dacă tot am ajuns la acest subiect, Bradshaw, cred că ar fi potrivită o schimbare a numelui. Doar nu vrem ca un isteţ de hârţogar să se uite la dosarul tău de la marină şi să înceapă să pună întrebări stânjenitoare. Ai vreo idee?

— Harry Clifton, domnule, a spus el, puţin prea repede.

Directorul a zâmbit.

— Chiar mă întrebam care este numele tău adevărat.

EMMA BARRINGTON
1941

14

Emma dorea să iasă din apartamentul lui Kristin cât putea de repede, să scape din New York şi să se întoarcă în Anglia. De îndată ce ar fi ajuns în Bristol, ar fi putut să plângă singură şi să-şi dedice viaţa creşterii fiului lui Harry. Dar s-a dovedit că nu era chiar aşa de uşor să scape.

— Îmi pare foarte rău, a spus Kristin, punându-şi un braţ în jurul umerilor Emmei. Nu ştiam că nu aţi aflat ce a păţit Tom.

Emma a zâmbit slab.

— Aş vrea să ştiţi, a continuat Kristin, că Richard şi cu mine nu ne-am îndoit nicio clipă că era nevinovat. Bărbatul pe care l-am ţinut în viaţă nu era capabil de crimă.

— Mulţumesc, a zis Emma.

— Am câteva fotografii ale lui Tom de pe când era cu noi pe *Kansas Star*. Aţi vrea să le vedeţi? a întrebat-o Kristin.

Emma a încuviinţat, politicoasă, cu toate că nu dorea să vadă nicio fotografie a locotenentului Thomas Bradshaw. S-a hotărât ca, de îndată ce Kristin va ieşi din cameră, să se strecoare discret afară din apartament şi să se întoarcă la hotelul ei. Nu mai dorea să se facă în continuare de râs în faţa unei străine.

După ce Kristin a ieşit din cameră, Emma s-a ridicat. În acelaşi moment i-a căzut cana pe jos, împrăştiind cafeaua pe covor. A căzut în genunchi şi a început să plângă iar, chiar când Kristin se întorcea în cameră, strângând în mână câteva fotografii.

Când a zărit-o pe Emma în genunchi, plângând, a încercat s-o încurajeze.

— Vă rog, nu vă faceţi probleme din cauza covorului, nu contează. Mai bine uitaţi-vă la astea, cât timp caut eu ceva de curăţat.

I-a dat Emmei fotografiile şi a ieşit iar din cameră.

Emma a recunoscut că nu mai putea scăpa aşa de uşor şi a început să se uite cu reținere la fotografiile lui Tom Bradshaw.

— Oh, Doamne, a spus ea, cu voce tare.

S-a uitat neîncrezătoare la o fotografie a lui Harry aflat pe puntea unui vas, cu Statuia Libertății pe fundal şi apoi la alta cu zgârie-norii din Manhattan în spate. A început iar să plângă, cu toate că nu ştia cum este posibil. A aşteptat cu nerăbdare întoarcerea lui Kristin. Nu a durat mult până ce gospodina conştiincioasă a reapărut, a îngenuncheat şi a început să curețe mica pată maronie cu o cârpă umedă.

— Ştiți ce s-a întâmplat cu Tom după ce a fost arestat? a întrebat-o Emma nerăbdătoare.

— Nu v-a spus nimeni? a întrebat Kristin, uitându-se în sus. Se pare că nu erau destule dovezi ca să-l acuze pentru omucidere, aşa că Jelks l-a scăpat. A fost judecat pentru dezertare din marină, a pledat vinovat şi a fost condamnat la şase ani.

Emma nu înțelegea cum Harry ar fi putut ajunge la puşcărie pentru o crimă pe care, în mod evident, n-o comisese.

— Procesul s-a desfăşurat la New York?

— Da, a spus Kristin. Şi cum avocatul lui a fost Sefton Jelks, Richard şi cu mine am presupus că nu avea probleme financiare.

— Nu cred că înțeleg.

— Sefton Jelks este partenerul senior al uneia dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din New York, aşa că, cel puțin, Tom a avut un avocat bun. Când a venit să ne vadă în legătură cu Tom, părea sincer preocupat. Ştiu că l-a vizitat şi pe dr. Wallace şi pe căpitanul navei şi ne-a asigurat pe toți că Tom este inocent.

— Ştiți la ce închisoare l-au trimis? a întrebat încet Emma.

— La Lavenham, în New York. Richard şi cu mine am vrut să-l vizităm, dar domnul Jelks ne-a spus că nu vrea să vadă pe nimeni.

— Ați fost foarte amabilă, a pus Emma. Poate aş putea să vă mai cer un mic serviciu înainte de a pleca. Aş putea păstra una dintre aceste fotografii?

— Puteți să le luați pe toate. Richard a făcut foarte multe, aşa face întotdeauna. Fotografia este un hobby al lui.

— Nu vreau să vă mai răpesc din timp, a spus Emma ridicându-se nesigură în picioare.

— Nu mă faceți să pierd timpul, a replicat Kristin. Ceea ce a pățit Tom n-a avut niciun înțeles pentru noi. Când îl veți vedea, vă rog să-i transmiteți cele mai bune urări, a spus ea, în timp ce ieşeau din cameră. Şi dacă va dori să-l vizităm, vom fi foarte fericiți.

— Mulțumesc, a spus Emma când lanțul a fost desfăcut.

Kristin a deschis uşa, apoi i-a spus:

— Ne-am dat amândoi seama că Tom este foarte îndrăgostit, dar nu ne-a spus că sunteți englezoaică.

15

Emma a aprins veioza şi s-a mai uitat la fotografiile lui Harry stând pe puntea navei *Kansas Star.* Părea atât de fericit, atât de relaxat şi evident nedându-şi seama de ce-l aştepta la coborârea de pe vas.

A ațipit şi s-a trezit încercând să-şi dea seama de ce Harry acceptase să înfrunte un proces de crimă şi de ce pledase vinovat de dezertare din marina în care nu se înrolase niciodată. A ajuns la concluzia că doar Sefton Jelks i-ar fi putut oferi răspunsul. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se întâlnească cu el.

S-a uitat la ceas: 3:21. S-a dat jos din pat, şi-a pus un capot, s-a aşezat la măsuță şi a umplut mai multe foi din agenda hotelului cu notițe de pregătire a întâlnirii ei cu Sefton Jelks. Se simțea de parcă s-ar fi pregătit pentru examen.

La şase a făcut duş şi s-a îmbrăcat, apoi a coborât să ia micul dejun. Un exemplar din *New York Times* fusese lăsat pe masă şi a întors repede paginile, oprindu-se doar ca să citească un articol. Americanii erau pesimişti în ceea ce priveşte şansele Angliei de a evita invazia germană, ceea ce părea din ce în ce mai probabil. Deasupra unei fotografii a lui Winston Churchill aflat pe stâncile albe din Dover şi privind sfidător deasupra Canalului, cu trabucul lui obişnuit în gură, era titlul: *Ne vom lupta cu ei pe țărmuri.*

Emma s-a simțit vinovată că era departe de casă. Trebuia să-l găsească pe Harry, să-l elibereze din închisoare şi să se întoarcă împreună în Bristol.

Recepționerul hotelului a căutat numele Jelks, Myers & Abernathy în cartea de telefon din New York, a scris o adresă de pe Wall Street şi i-a dat-o Emmei.

Taxiul s-a oprit lângă o clădire mare din oțel şi sticlă care ajungea până la cer. A trecut de uşile rotitoare şi s-a uitat pe un panou mare de pe perete pe care erau afişate numele tuturor firmelor de pe cele patruzeci şi opt de etaje. Jelks,

Myers & Abernathy se afla la etajele 20, 21 şi 22; informațiile erau la etajul douăzeci.

Emma s-a alăturat unei trupe de bărbați în costum din flanel care au umplut primul ascensor liber. Când a ajuns la etajul douăzeci, a fost întâmpinat de trei doamne, îmbrăcate elegant, cu bluze albe, deschise la gât şi fuste negre, care stăteau la un birou de recepție, ceva ce nu mai văzuse în Bristol. S-a îndreptat încrezătoare către birou.

— Aş dori să-l văd pe domnul Jelks.

— Aveți programare? a întrebat-o recepționera, politicos.

— Nu, a recunoscut Emma, care nu mai avusese de-a face decât cu un avocat local, care era liber ori de câte ori un membru al familiei Barrington venea la el.

Recepționera a părut surprinsă. Clienții nu apăreau la biroul din față sperând să-l vadă pe partenerul senior al firmei; ori scriau, ori secretara lor telefona pentru a le rezerva o programare în orarul încărcat al domnului Jelks.

— Dacă-mi dați numele dumneavoastră, voi discuta cu asistentul lui.

— Emma Barrington.

— Luați loc, vă rog, domnişoară Barrington. Cineva va veni repede să discute cu dumneavoastră.

Emma s-a aşezat într-un mic alcov. „Repede” s-a dovedit a însemna mai mult de jumătate de oră, când un alt bărbat în costum maro a apărut cu un blocnotes galben.

— Mă numesc Samuel Anscott, a spus el, dând mâna. Înțeleg că doriți să discutați cu partenerul senior.

— Aşa este.

— Eu sunt asistentul său juridic, a spus Anscott aşezându-se în fața ei. Domnul Jelks m-a rugat să aflu de ce doriți să-l vedeți.

— Este o problemă personală, a spus Emma.

— Mă tem că nu va fi de acord să vă vadă decât dacă-i pot spune despre ce este vorba.

Emma şi-a strâns buzele.

— Sunt o prietenă a lui Harry Clifton.

S-a uitat atentă la Anscott, dar era clar că numele nu însemna nimic pentru el, cu toate că şi l-a notat în blocnotes.

— Am motive să cred că Harry Clifton a fost arestat pentru asasinarea lui Adam Bradshaw şi că domnul Jelks l-a reprezentat la proces.

De data aceasta, numele a fost recunoscut şi stiloul s-a mişcat mai repede pe hârtie.

— Aş dori să-l văd pe domnul Jelks pentru a afla cum un avocat de talia sa a permis ca logodnicul meu să ia locul lui Thomas Bradshaw.

Tânărul s-a încruntat. Era clar că nu era obişnuit ca cineva să vorbească aşa despre şeful lui.

— Nu am idee despre ce vorbiți, domnişoara Barrington, a spus el, ceea ce Emma bănuia că era adevărat. Dar îl voi informa pe domnul Jelks şi vă voi informa. Poate îmi puteți da o adresă de contact.

— Stau la *Mayflower Hotel,* a spus Emma, şi-l pot vedea pe domnul Jelks oricând.

Anscott şi-a notat adresa în blocnotes, s-a ridicat, a salutat-o scurt, dar de data aceasta nu s-a mai oferit să dea mâna cu ea. Emma era sigură că nu va mai dura mult până ce partenerul senior va fi de acord să o vadă.

A luat un taxi înapoi la *Mayflower Hotel* şi a auzit telefonul sunând în camera ei chiar înainte de a deschide uşa. A fugit spre telefon, dar când a ridicat receptorul, soneria s-a oprit.

S-a aşezat la birou şi a început să-i scrie mamei ei, asigurând-o că ajunsese cu bine, dar nu i-a spus că era acum convinsă că Harry trăia. Emma o va face doar când îl va vedea în carne şi oase. Era deja la a treia pagină a scrisorii când telefonul a sunat iar. A ridicat receptorul.

— Bună ziua, domnişoară Barrington.

— Bună ziua, domnule Anscott, a spus ea, recunoscându-i vocea.

— Am vorbit cu domnul Jelks în legătură cu cererea dumneavoastră pentru o întrevedere, dar mă tem că îi este imposibil să vă vadă, deoarece ar fi un conflict de interese cu

alt client pe care-l reprezintă. Îi pare rău că nu vă poate fi de ajutor.

Telefonul s-a închis.

Emma a rămas la birou, năucită, ținând încă telefonul în mână, cu vorbele „conflict de interese” încă răsunându-i în ureche. Există oare un alt client sau era doar o scuză să n-o vadă? A pus receptorul în furcă şi a stat nemişcată o vreme, întrebându-se ce ar fi făcut bunicul ei în acest caz. Şi-a amintit una dintre maximele lui preferate: *există mai multe moduri de a jupui o pisică.*

Emma a deschis sertarul biroului, mulțumită că mai era hârtie şi a făcut o listă cu persoanele care ar putea umple golurile create de presupusul conflict de interese al domnului Jelks. Apoi a coborât la recepție, conştientă că va fi foarte ocupată în următoarele zile. Recepționera a încercat să-şi ascundă surpriza când o tânără domnişoară politicoasă din Anglia i-a cerut adresa unui tribunal, a unei unități de poliție şi a unei închisori.

Înainte de a pleca de la *Mayflower,* Emma a intrat în magazinul hotelului şi şi-a cumpărat un blocnotes galben. Apoi a ieşit pe trotuar şi a chemat un taxi.

Acesta a lăsat-o într-o zonă foarte diferită a oraşului față de cea în care stătea domnul Jelks. Pe când urca treptele tribunalului, Emma s-a gândit la Harry şi la cum se va fi simțit el când intrase în aceeaşi clădire, în împrejurări complet diferite. A întrebat paznicul de la poartă unde era biblioteca, sperând că va afla care fuseseră aceste împrejurări.

— Dacă întrebați de sala înregistrărilor, domnişoară, este la subsol, a spus paznicul.

După ce a coborât două etaje, Emma a întrebat un funcționar care stătea în spatele unei mese dacă putea vedea înregistrările pentru cazul Statul New York versus Bradshaw. Funcționarul i-a dat un formular să-l completeze care includea întrebarea: Sunteți student? La care ea a răspuns

da. După câteva minute, Emma a primit trei cutii mari cu dosare.

— Închidem în două ore, a fost avertizată. Când sună clopotul, trebuie să înapoiați înregistrările imediat aici.

După ce Emma a citit câteva pagini, n-a reuşit să înțeleagă de ce Statul nu continuase procesul de crimă al lui Tom Bradshaw, când se părea că aveau dovezi substanțiale împotriva lui. Frații împărțiseră o cameră la un hotel; decantorul de whisky avea amprentele însângerate ale lui Tom pe el şi nu exista nicio dovadă că ar mai fi intrat cineva în cameră înainte ca trupul lui Adam să fie găsit zăcând într-o baltă de sânge. Dar, şi mai rău, de ce fugise Tom de la locul crimei şi de ce avocatul preferase acuzația mai puțin importantă de dezertare? Chiar şi mai ciudat era modul în care Harry fusese implicat de la bun început în acest caz. Oare scrisoarea de pe căminul lui Maisie conținea răspunsul la aceste întrebări, sau Jelks pur şi simplu ştia ceva ce nu voia să afle şi ea?

Gândurile ei au fost întrerupte de sunetul unui clopoțel, cerând ca ea să aducă dosarele înapoi. La unele întrebări aflase răspunsul, dar la majoritatea, nu. Emma şi-a notat câteva nume care spera că i-ar da răspunsul la majoritatea acestor întrebări, dar vor pretinde oare şi aceştia un conflict de interese?

A ieşit din tribunal chiar la ora cinci, ținând mai multe hârtii acoperite cu scrisul ei elegant. A luat ceva numit Hershey Bar şi o Coca de la un vânzător ambulant, înainte de a chema alt taxi şi a-i cere şoferului s-o ducă la circa 24 de poliție. A mâncat şi a băut în mers, un lucru cu care mama ei n-ar fi fost de acord.

La sosirea la circa de poliție, Emma a cerut să discute fie cu detectivul Kolowski, fie cu detectivul Ryan.

— Amândoi sunt în schimbul de noapte săptămâna asta, i-a spus sergentul de la informații, aşa că nu se vor întoarce aici până la zece.

Emma i-a mulțumit şi s-a decis să se întoarcă la hotel şi să ia cina înainte de a se întoarce la poliție, la ora zece.

După o salată Caesar şi prima ei *knickerbocker glory,* Emma s-a întors în camera ei de la etajul patru. S-a aşezat pe pat şi s-a gândit ce să-i întrebe pe Kolowski sau pe Ryan, presupunând că aceştia vor fi de acord să o vadă. Oare locotenentul Bradshaw avea accent american...?

Emma a căzut într-un somn profund din care a fost trezită brusc de sunetul neobişnuit al unei sirene de poliție de jos din stradă. Acum înțelegea de ce camerele de la etajele de sus erau mai scumpe. Şi-a verificat ceasul. Era 1:15.

— La naiba, a înjurat ea, după care a sărit din pat, a alergat la baie, a muiat o flanelă în apă rece şi şi-a acoperit fața.

A ieşit repede din cameră şi a luat liftul la parter. Când a ieşit din hotel, a fost surprinsă să găsească strada la fel de agitată şi la fel de aglomerată de parcă ar fi fost amiază.

A chemat alt taxi şi i-a cerut şoferului s-o ducă la circa 24 de poliție. Şoferii din New York începuseră s-o înțeleagă sau începea ea să-i înțeleagă pe ei?

A urcat cele două trepte ale circii de poliție cu câteva minute înainte de două. Un alt sergent de gardă i-a cerut să ia loc şi i-a promis că-i va anunța pe Kolowski sau pe Ryan că-i aşteaptă la recepție.

Emma s-a pregătit pentru o aşteptare lungă, dar, spre surpriza ei, după două minute a auzit sergentul spunând:

— Hei, Karl, o doamnă care stă acolo zice că vrea să te vadă.

A făcut un semn înspre Emma.

Detectivul Kolowski, cu o cafea într-o mână şi o țigară în cealaltă s-a îndreptat spre ea şi i-a zâmbit. Emma s-a întrebat cât de repede va dispărea acel zâmbet când va afla de ce vrea să-l vadă.

— Cu ce vă pot ajuta, coniță? a întrebat el.

— Mă numesc Emma Barrington, a zis ea, exagerându-şi accentul englezesc, şi doresc să mă sfătuiți într-o problemă personală.

— Atunci să mergem în biroul meu, domnişoară Barrington, a spus Kolowski şi a mers pe un coridor până ce a ajuns la o uşă pe care a deschis-o cu călcâiul pantofului. Luați loc, a invitat-o el, arătând spre singurul scaun din cameră. Vă pot da o cafea? a întrebat-o pe Emma, care se aşeza.

— Nu, mulțumesc.

— O decizie înțeleaptă, coniță, i-a zis el, aşezându-şi cana pe masă, aprinzându-şi țigara şi aşezându-se şi el. Deci, cu ce vă pot ajuta?

— Înțeleg că sunteți unul dintre detectivii care mi-ați arestat logodnicul.

— Cum îl cheamă?

— Thomas Bradshaw.

Avusese dreptate. Privirea, vocea, comportamentul, totul la el s-a schimbat.

— Da, eu am fost. Şi pot să vă spun coniță, că a fost un caz deschis-închis până ce s-a amestecat Sefton Jelks.

— Dar cazul n-a ajuns la proces, i-a amintit Emma.

— Doar pentru că Bradshaw l-a avut pe Jelks avocat. Dacă tipul ăsta l-ar fi apărat pe Pilat din Pont, ar fi convins juriul că acesta doar ajutase un tânăr tâmplar care voia să cumpere nişte cuie pentru crucea la care muncea.

— Sugerați că Jelks...

— Nu, a răspuns Kolowski sarcastic înainte ca Emma să-şi termine propoziția. Întotdeauna am crezut că a fost o coincidență faptul că DA[1] era reales în acel an şi că unii dintre clienții lui Jelks erau printre cei mai mari susținători ai acestuia. Oricum, a continuat el, suflând un nor mare de fum, Bradshaw s-a ales cu şase ani pentru dezertare, când polițiştii îl urmăreau de optsprezece luni – mai mult de doi ani.

---

[1] DA – District Attorney – Procurorul General.

— Ce sugerați? a întrebat Emma.

— Că judecătorul a recunoscut faptul că Bradshaw era vinovat… Kolowski a făcut o pauză în care a suflat un alt norişor de fum, după care a continuat: de crimă.

— Sunt de acord cu dumneavoastră şi cu judecătorul, a spus Emma. Tom Bradshaw era probabil vinovat de crimă. Kolowski a privit-o, surprins. Dar omul pe care l-ați arestat nu v-a spus că ați făcut o greşeală şi că nu era Tom Bradshaw, ci Harry Clifton?

Detectivul a privit-o pe Emma cu atenție şi s-a gândit o clipă.

— A spus aşa ceva la început, dar cred că Jelks i-a explicat că nu merge, pentru că n-a mai adus vorba de asta.

— Nu v-ar interesa, domnule Kolowski, dacă v-aş putea demonstra că merge?

— Nu, coniță, a zis Kolowski, ferm. Cazul a fost închis de multă vreme. Logodnicul dumneavoastră face şase ani pentru o crimă pentru care a pledat vinovat şi eu am prea mult de lucru pe biroul meu, şi a pus mâna pe un vraf de hârtii, pentru a redeschide răni vechi. Acum, dacă nu vă pot ajuta cu altceva…

— Mă vor lăsa să-l vizitez pe Tom la Lavenham?

— Nu văd de ce nu, a spus Kolowski. Scrieți-i directorului şi acesta vă va trimite un permis de vizită. După ce-l veți completa şi i-l veți trimite înapoi, vi se va da o dată. N-ar trebui să dureze mai mult de şase, opt săptămâni.

— Dar eu nu am şase săptămâni, a protestat Emma. Trebuie să mă întorc în Anglia în două săptămâni. Nu pot face nimic ca să grăbesc procesul?

— Asta e posibil numai în cazuri umanitare, a spus detectivul, şi se aplică doar soțiilor şi rudelor.

— Dar mamei copilului deținutului? a întrebat Emma.

— În New York, coniță, asta vă dă aceleaşi drepturi ca ale unei soții, atât timp cât puteți s-o dovediți.

Emma a scos două fotografii din geantă, una a lui Sebastian şi una a lui Harry pe puntea navei *Kansas Star.*

— Mie îmi ajunge, a spus Kolowski, înapoindu-i fotografia lui Harry, fără să mai spună altceva. Dacă promiteți să mă lăsați în pace, voi vorbi cu directorul şi voi vedea ce pot să fac.

— Mulțumesc, i-a zis Emma.

— Cum pot lua legătura cu dumneavoastră?

— Stau la *Mayflower Hotel.*

— Ținem legătura, a spus Kolowski, notându-şi ceva. Dar nu vreau să vă îndoiți, coniță, că Tom Bradshaw şi-a ucis fratele. Sunt sigur de asta.

— Iar eu vreau ca dumneavoastră să nu vă îndoiți, domnule ofițer, că bărbatul închis la Lavenham nu este Tom Bradshaw. Sunt sigură de asta.

Emma şi-a pus fotografia la loc în geantă şi s-a ridicat să plece.

Detectivul s-a încruntat în timp ce-o conducea afară din cameră.

Emma s-a întors la hotel, s-a dezbrăcat şi s-a dus direct în pat. A stat acolo, trează, întrebându-se dacă Kolowski s-ar putea gândi că n-a arestat omul care trebuia. Tot nu-şi dădea seama de ce Jelks îl lăsase pe Harry să fie condamnat la şase ani când i-ar fi fost aşa de uşor să dovedească faptul că Harry nu era Tom Bradshaw.

În cele din urmă a adormit, mulțumită că nu a mai fost deranjată de vizitatori nocturni.

***

Telefonul a sunat când era în baie, dar până a răspuns, a venit tonul.

A doua oară, telefonul a sunat când închidea uşa camerei, îndreptându-se spre sala de mese. A năvălit în cameră şi a luat receptorul la care a auzit o voce pe care a recunoscut-o.

— Bună dimineața, detectiv Kolowski, a spus ea.

— Veştile nu sunt bune, a spus detectivul, căruia nu-i plăcea să vorbească inutil. Ea s-a prăbuşit pe pat, temându-

se de ce era mai rău. Am discutat cu directorul de la Lavenham chiar înainte de a termina serviciul şi el mi-a spus că Bradshaw a explicat clar că nu doreşte vizitatori, cu nicio excepție. Se pare că domnul Jelks chiar a dat ordin ca el să nu fie anunțat când cineva vrea să-l vadă.

— N-ați putea încerca să-i trimiteți cumva un mesaj? l-a implorat Emma. Sunt sigură că dacă ar şti că sunt eu…

— Nicio speranță, doamnă, a spus Kolowski. N-aveți idee cât de departe ajung tentaculele lui Jelks.

— Poate să îl depăşească pe un director de închisoare?

— Un director de închisoare e un peşte mic. DA. Jumătate din judecătorii din New York sunt sub papucul lui. Dar să nu spuneți nimănui că am zis aşa ceva.

Telefonul s-a închis.

Emma nu şi-a dat seama cât timp a trecut înainte de a auzi o bătaie la uşă. Cine ar putea să fie? Uşa s-a deschis şi o față s-a ițit prin ea.

— Pot să curăț camera, domnişoară? a întrebat o femeie care împingea un cărucior.

— Mai stau doar câteva minute, a zis Emma.

S-a uitat la ceas şi a fost surprinsă când a văzut că era zece şi zece. Trebuia să-şi limpezească gândurile înainte de a face următoarea mişcare şi s-a decis să se plimbe prin Central Park.

S-a plimbat prin parc înainte de a se hotărî. Venise vremea să-şi viziteze mătuşa şi s-o întrebe ce să mai facă.

Emma s-a îndreptat înspre intersecția 64 cu Park şi se gândea atât de profund cum îi va explica mătuşii Phyllis de ce n-o vizitase până atunci că nu a înregistrat clar ceea ce a văzut. S-a oprit, s-a întors şi a pornit-o înapoi, verificând fiecare vitrină până ce a ajuns la Doubleday's. O piramidă de cărți domina vitrina centrală, alături de un bărbat cu părul lins, dat pe spate şi o mustață subțire. Îi zâmbea.

JURNALUL UNUI DEȚINUT:
Vremea petrecută în închisoarea de maximă

securitate Lavenham
de
Max Lloyd
Autorul bestsellerului va semna cărțile în acest magazin joi, la ora 5 după-amiază

Nu pierdeți ocazia de a-l întâlni pe autor

GILES BARRINGTON
1941

16

Giles habar n-avea unde mergea regimentul. Zile întregi au fost continuu în mişcare, fără să doarmă mai mult de două ore odată. Mai întâi s-au urcat într-un tren, apoi într-un camion, după care s-au urcat pe platforma unui transportor de trupe care străbătea valurile oceanului până ce a debarcat în cele din urmă soldații din Wessex în portul egiptean Alexandria, pe coasta de nord a Africii.

În timpul călătoriei, Giles s-a reîntâlnit cu prietenii săi din tabăra Ypres din Dartmoor, care erau acum sub comanda lui. Unora dintre ei, mai ales lui Bates, le venea greu să-i spună domnule şi li se părea şi mai dificil să-l salute de câte ori se întâlneau.

Un convoi de vehicule ale armatei aşteptau regimentul Wessex la debarcarea de pe vas. Lui Giles nu-i mai fusese niciodată aşa de cald şi cămaşa lui kaki, curată, a fost scăldată în sudoare la câteva momente după ce a păşit pe solul străin. Şi-a organizat repede oamenii în trei grupuri înainte de a se urca în camioanele care-i aşteptau. Convoiul a înaintat încet pe un drum de coastă îngust şi prăfuit, fără să facă pauză mai multe ore până ce au ajuns în cele din urmă la periferia unui oraş bombardat pe care Bates l-a anunțat cu voce tare:

— Tobruk! V-am spus eu, iar banii au început să treacă dintr-o mână în alta.

De îndată ce au intrat în oraş, oamenii din convoi au început să se împartă în mai multe zone. Giles şi ceilalți ofițeri au coborât lângă *Majestic Hotel,* care fusese rechiziționat de compania lor în chip de cartier general. Giles a intrat pe uşile rotitoare şi a văzut repede că nu era nimic maiestuos la acel hotel. Ofițerii fuseseră îngrămădiți în toate spațiile disponibile. Hărțile şi diagramele erau agățate de pereții pe care, pe vremuri, se aflau tablouri şi covorul roşu, din pluş pe care trecuseră VIP-uri din toată lumea, era subțiat de continua tropăială a bocancilor solizi.

Aria de recepție era singurul loc care mai amintea că pe vremuri aici fusese un hotel. Caporalul de serviciu a verificat numele locotenentului Barrington pe lista lungă a nou-sosiților.

— Camera doi-unu-nouă, a spus el, dându-i un plic. Veți găsi acolo tot ce vă trebuie, domnule.

Giles a urcat pe scara mare până la etajul doi şi a intrat în cameră. S-a aşezat pe pat, a deschis plicul şi şi-a citit ordinele. La ora şapte, trebuia să se prezinte în sala de dans, unde colonelul urma să se adreseze tuturor ofițerilor. Giles şi-a despachetat geamantanul, a făcut un duş, şi-a pus o cămaşă curată şi a coborât. A înşfăcat un sandvici şi o cană cu ceai de la popota ofițerilor şi a ajuns în sala de bal chiar înainte de şapte.

Camera mare, cu tavanul său imperial şi candelabrele magnifice, era deja plină cu ofițeri gălăgioşi, care se întâlneau cu vechi prieteni şi îi prezentau pe cei noi în timp ce aşteptau să afle pe care căsuță a tablei de şah urmau să fie mutați. Giles a zărit un tânăr locotenent în cealaltă parte a camerei şi i s-a părut că-l recunoaşte, dar apoi l-a pierdut din vedere.

La şapte şi un minut, locotent-colonelul Robertson s-a urcat pe scenă şi toți din sală au tăcut repede şi au luat poziție de drepți. Colonelul s-a dus în centrul scenei şi le-a făcut semn oamenilor să se aşeze. Cu picioarele depărtate, cu mâinile pe şolduri, a început să le vorbească.

— Domnilor, poate vi se pare ciudat că ați fost aduşi din toate colțurile imperiului să vă bateți cu germanii în nordul Africii. Totuşi, mareşalul Rommel şi compania sa Afrika Korps se află tot aici, cu scopul de a aproviziona cu benzină trupele lor din Europa. Este responsabilitatea noastră să-l trimitem înapoi la Berlin cu nasul însângerat, mult înainte ca ultimul lor tanc să rămână fără benzină.

Toată sala a izbucnit în urale, acompaniate de bătăi de picioare.

— Generalul Wavell a acordat regimentului Wessex privilegiul de a apăra Tobruk-ul, iar eu i-am spus că ne vom da viața ca să-l împiedicăm pe Rommel să închirieze un apartament la *Majestic Hotel.*

Acest comentariu a fost întâmpinat cu şi mai multe urale şi bătăi din picioare.

— Acum vreau ca toți să vă prezentați la comandanții companiilor care vă vor instrui asupra planului general de a apăra oraşul şi de responsabilitățile fiecăruia. Domnilor, n-avem niciun moment de pierdut. Noroc şi vânătoare bună.

Ofițerii au luat iar poziție de drepți când colonelul a coborât de pe scenă. Giles şi-a verificat iar ordinele. Fusese alocat plutonului 7, compania C, care urma să se întâlnească în biblioteca hotelului pentru briefingul maiorului Richards.

— Tu trebuie să fii Barrington, a spus maiorul când Giles a intrat în bibliotecă după câteva minute. Giles a salutat. Mă bucur că ni te-ai alăturat aşa de repede după absolvire. Te-am pus la conducerea plutonului şapte ca să fii alături de vechiul tău prieten. Vei avea la comandă trei unități de câte doisprezece oameni şi responsabilitatea voastră va fi să patrulați perimetrul de vest al oraşului. Vei avea un sergent şi trei caporali care te vor ajuta. Locotenentul îți va prezenta amănuntele. Cum ați făcut şcoala împreună, nu veți pierde prea mult timp ca să faceți cunoştință.

Giles s-a întrebat de cine putea fi vorba. Apoi şi-a amintit figura cunoscută, singuratică, din marginea sălii de bal.

***

Locotenentul Giles Barrington ar fi dorit să-i acorde locotenentului Fisher prezumția de nevinovăție, cu toate că n-ar fi putut niciodată să uite amintirea lui ca monitor la St Bede's când îl bătea pe Harry în fiecare noapte, în prima sa săptămână acolo, fără alt motiv decât că era fiul unui docher.

— Mă bucur să te văd, Barrington, după atâta timp, a spus Fisher. Nu văd de ce n-am putea lucra împreună, nu?

Se pare că îşi amintea cum se purtase cu Harry Clifton. Giles a reuşit să zâmbească slab.

— Avem mai mult de treizeci de oameni sub comanda noastră, împreună cu trei caporali şi un sergent. Pe unii ți-i aminteşti din tabăra de instrucție. De fapt, i-am pus deja pe caporalul Bates şef peste unitatea numărul unu.

— Pe Terry Bates?

— Pe caporalul Bates, a repetat Fisher. Nu folosi niciodată numele de botez când vorbeşti despre inferiori. La popotă, când suntem doar noi, Giles, îmi poți spune Alex, dar niciodată în fața trupelor. Cred că înțelegi.

Întotdeauna ai fost un rahat arogant şi este clar că nu s-a schimbat nimic, s-a gândit Giles. De data aceasta n-a zâmbit.

— Acum, este responsabilitatea noastră să patrulăm perimetrul vestic al oraşului în schimburi de patru ore. Nu subestima importanța acestei responsabilități pentru că, dacă Rommel atacă Tobruk-ul, se pare că va încerca să intre prin vest. Deci trebui să fim vigilenți tot timpul. Te las pe tine să stabileşti schimburile. Eu fac de obicei două schimburi pe zi, dar nu pot mai mult din cauza celorlalte responsabilități ale mele.

Care ar fi acelea, ar fi dorit Giles să-l întrebe.

Lui Giles îi plăcea să patruleze partea de vest a oraşului împreună cu oamenii lui şi a ajuns repede să-i cunoască pe toți cei treizeci şi şase, mai ales pentru că Bates îl informa foarte bine. Şi, cu toate că a încercat să-i țină în alertă maximă din cauza avertizării lui Fisher, pe măsură ce săptămânile treceau fără niciun incident, a început să se întrebe dacă vor ajunge vreodată față în față cu inamicul.

***

Într-o dimineață cețoasă de la începutul lui aprilie când toate cele trei patrule ale lui Giles erau la exerciții, un val de gloanțe a apărut de nicăieri. Oamenii s-au aruncat imediat la pământ şi s-au târât repede către cea mai apropiată clădire ca să fie cât de cât protejați.

Giles era cu prima unitate când germanii şi-au prezentat cartea de vizită, apoi au tras a doua rafală. Gloanțele nu-şi atingeau nicicum ținta, dar el ştia că nu va mai dura mult până ce inamicul le va identifica poziția.

— Nu trageți până ce nu vă spun eu, a ordonat el uitându-se cu binoclul la orizont.

S-a decis să-l anunțe pe Fisher înainte de a face vreo mişcare. A luat telefonul de campanie şi i s-a răspuns imediat.

— Câți crezi că sunt? a întrebat Fisher.

— Cred că nu mai mulți de şaptezeci, cel mult optzeci. Dacă aduci unitățile doi şi trei, ar trebui să fie suficient să-i ținem pe loc până vin întăririle.

A urmat o a treia rafală, dar, după ce Giles s-a uitat cu binoclul, a dat din nou acelaşi ordin.

— Nu trageți.

— Voi trimite unitatea doi cu sergentul Harris să te susțină, i-a spus Fisher, tu informează-mă şi voi decide dacă să trimit şi unitatea trei.

După aceea, a închis telefonul.

O a patra rafală a urmat repede după cea de-a treia şi, de data aceasta, când Giles s-a uitat prin binoclu, a putut vedea o duzină de oameni târându-se pe terenul deschis către ei.

— Țintiți, dar nu trageți până ce ținta nu intră în bătaia focului şi asigurați-vă că nu risipiți niciun glonț.

Bates a tras primul.

— Te-am prins, a spus el când un neamț s-a prăbuşit în nisipul deşertului. După ce a reîncărcat puşca a adăugat: Asta o să vă învețe minte să mai bombardați Broad Street.

— Taci, Bates, şi concentrează-te, a spus Giles.

— Îmi pare rău, domnule.

Giles a continuat să urmărească orizontul. Putea vedea doi, poate trei oameni care fuseseră loviți şi zăceau cu fața în jos în nisip la câțiva metri de ei. A dat ordin să se tragă din nou şi a urmărit cum mai mulți germani au fugit înapoi unde erau în siguranță, ca nişte furnici care se ascundea în muşuroi.

— Opriți focul! a strigat Giles, conştient că nu-şi putea permite să piardă prețioasa muniție. S-a uitat spre stânga şi zărit deja unitatea doi cu sergentul Harris, aşteptând ordinele.

A luat telefonul şi Fisher i-a răspuns.

— Muniția mea nu va mai dura mult, domnule. Flancul meu stâng este acum acoperit de sergentul Harris, dar flancul drept este expus. Dacă ați putea înainta, am avea o şansă mai mare să-i ținem la distanță.

— Acum că ai unitatea doi ca să te acopere, Barrington, aş prefera să rămân aici şi să te acopăr în caz că vor trece de tine.

Altă rafală de gloanțe a zburat în direcția lor. Nemții îşi dăduseră clar seama unde se aflau, dar Giles şi-a instruit cele două unități să nu tragă. A înjurat, a lăsat telefonul jos şi a alergat pe terenul deschis să i se alăture sergentului Harris. A fost urmat de o rafală.

— Ce părere ai, sergent?

— E jumătate de companie, domnule, cam optzeci de oameni cu totul. Dar eu cred că sunt doar grupul de recunoaştere, deci ar trebui să ne dăm la fund şi să avem răbdare.

— Sunt de acord, a spus Giles. Ce crezi că vor face?

— Nemții îşi vor da seama că ne depăşesc ca număr, aşa că vor încerca să atace înainte să ne sosească întăririle. Dacă locotenentul Fisher şi-ar aduce unitatea trei ca să ne acopere flancul drept, ne-am întări pozițiile.

— Ai dreptate, a spus Giles pe când erau întâmpinați de altă rafală. Mă voi întoarce să discut cu Fisher. Aşteptați-mi ordinele.

Giles a înaintat în zigzag pe terenul deschis. De data aceasta, gloanțele au căzut prea aproape de el ca să mai rişte acelaşi truc. Era gata să-l sune pe Fisher când telefonul de campanie a început să sune. L-a înşfăcat.

— Barrington, a zis Fisher. Cred că a venit timpul să luăm inițiativa.

Giles şi-a repetat cuvintele lui Fisher ca să fie sigur că auzise bine.

— Vrei să conduc atacul asupra pozițiilor germane în timp ce tu vii cu unitatea trei ca să mă acoperi?

— Dacă facem asta, a spus Bates, vom fi ținte sigure pe linia lor de tragere.

— Taci din gură, Bates.

— Da, domnule.

— Sergentul Harris crede, şi eu sunt de acord cu el, a continuat Giles, că dacă vii cu unitatea trei să ne acoperi flancul drept, germanii vor fi obligați să atace şi atunci am putea…

— Nu mă interesează ce crede sergentul Harris, a spus Fisher. Eu dau ordinele şi tu le îndeplineşti. E clar?

— Da, domnule, a spus Giles şi a trântit receptorul.

— Aş putea să-l omor pe el, domnule, a spus Bates.

Giles l-a ignorat în timp ce-şi încărca pistolul şi-şi prindea şase grenade de mână la centură. S-a ridicat, astfel încât să-l vadă ambele plutoane şi a spus cu voce tare:

— Fixați-vă baionetele şi pregătiți-vă să înaintați. Apoi a ieşit din spatele acoperişului şi a strigat: Urmați-mă!

Când Giles a început să fugă pe nisipul ars de soare cu sergentul Harris şi caporalul Bates la câțiva paşi în urma lui, a fost întâmpinat de altă rafală de gloanțe şi s-a întrebat cât va mai putea supraviețui împotriva unor sorți atât de potrivnici. Mai avea patruzeci de metri de acoperit şi putea vedea exact unde erau situate cele trei adăposturi ale inamicului. A smuls o grenadă de la centură, i-a scos cuiul şi a aruncat-o spre adăpostul din centru, de parcă ar fi lovit o minge de crichet de la marginea terenului în mâinile

prinzătorului. A ajuns direct deasupra poziției inamice. Giles a văzut doi oameni zburând în aer, în timp ce un al treilea cădea în spate.

S-a răsucit şi a aruncat o a doua grenadă spre stânga, o idee evident bună, pentru că rafalele inamicului au încetat brusc. A treia grenadă a distrus mitraliera. În timp ce Giles ataca, putea vedea oamenii care trăseseră în el. Şi-a scos pistolul şi a început să tragă de parcă era pe terenul de tir, dar, de data aceasta, țintele erau ființe umane. Unul, doi, trei au căzut şi atunci Giles a văzut un ofițer german ochindu-l. Neamțul a tras doar un moment prea târziu şi s-a prăbuşit pe pământul din fața lui. Lui Giles i s-a făcut rău.

Când era doar la un metru de ascunzătoare, un tânăr german şi-a aruncat puşca pe jos, în timp ce altul a ridicat mâinile. Giles s-a uitat fix la ochii disperați ai celor învinşi. Nu trebuia să ştie germană ca să înțeleagă că aceştia nu voiau să moară.

— Opriți focul! a strigat Giles, în timp ce mai rămăsese din unitățile 1 şi 2 ocupau repede pozițiile inamice. Adună-i şi dezarmează-i, sergent Harris, a mai spus el, apoi s-a întors şi l-a văzut pe Harris, cu capul în nisip, cu sângele şiroindu-i din gură, la doar câțiva metri de adăpost.

Giles s-a uitat fix la terenul deschis pe care-l traversaseră şi a încercat să nu numere soldații care-şi sacrificaseră viețile din cauza deciziei greşite luate de altcineva. Brancardierii luau deja soldații morți de pe câmpul de luptă.

— Caporal Bates, aliniază prizonierii câte trei şi du-i înapoi în tabără.

— Da, domnule a spus Bates, de parcă avea de gând să facă aşa ceva.

După câteva minute, Giles şi restul unităților sale s-au înapoiat pe terenul deschis. Parcurseseră deja cam cincizeci de metri când Giles l-a zărit pe Fisher alergând spre el, cu unitatea 3 în spate.

— Bine, Barrington, preiau eu de aici, a țipat el. Tu treci în ariergardă. Urmați-mă, a ordonat el, conducând triumfător soldații germani capturați înapoi în oraş.

Când au ajuns la *Majestic Hotel,* o mică mulțime de oameni se strânsese să-i aclame. Fisher a răspuns la salutul confraților lui ofițeri.

— Barrington, vezi ca prizonierii să fie închişi, apoi du băieții la cantină să bea ceva; o merită. Între timp, eu îi voi da raportul maiorului Richards.

— Pot să-l omor, domnule? a întrebat Bates.

17

Când Giles a coborât la micul dejun în dimineața următoare, mai mulți ofițeri, dintre care pe unii nici nu-i cunoştea, au venit să dea mâna cu el.

Când a intrat în popotă, mai multe capete s-au întors în direcția lui, ceea ce i s-a părut cam stânjenitor. A luat un castron cu porridge, două ouă fierte şi un exemplar vechi din Punch. S-a aşezat singur, sperând să fie lăsat în pace, dar, după câteva momente, trei ofițeri australieni pe care nu-i cunoştea i s-au alăturat. A întors o pagina din Punch şi a râs de o caricatură a lui Hitler desenată de E.H. Shepard, în care acesta se retrăgea din Calais cu un bănuț în mână.

— Un act incredibil de curaj, a spus australianul din dreapta lui.

Giles a simțit că se înroşeşte.

— Sunt de acord, a spus o voce de cealaltă parte a mesei. Remarcabil.

Giles ar fi vrut să plece înainte ca ei…

— Cum ziceai că-l cheamă pe tip?

Giles a luat o lingură cu porridge.

— Fisher.

Giles a fost gata să se înece.

— Se pare că Fisher, în ciuda tuturor, şi-a condus plutonul pe teren deschis şi, cu doar nişte grenade de mână şi un pistol, a capturat trei poziții pline cu soldați germani.

— De necrezut! a zis o altă voce.

Cel puțin, Giles era de acord cu asta.

— Şi este adevărat că a omorât un ofițer neamț şi apoi a luat cincizeci de ticăloşi prizonieri cu doar doisprezece oameni care să-l susțină?

Giles a tăiat capacul primului ou fiert. Era tare.

— Trebuie să fie adevărat, a zis prima voce, pentru că a fost promovat căpitan.

Giles stătea şi se uita fix la gălbenuşul oului.

— Am aflat că a fost recomandat pentru Crucea Militară.

— Păi o merită.

Ceea ce merită, s-a gândit Giles, este ceea ce-i recomandase Bates.

— A mai fost cineva implicat în acțiune? a întrebat vocea din celălalt capăt al mesei.

— Da, adjunctul lui, dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc cum îl cheamă.

Giles auzise deja destule şi s-a hotărât să-i explice lui Fisher ce părere avea despre el. Lăsându-şi al doilea ou neatins, a ieşit din popotă şi s-a îndreptat spre camera ofițerilor. Era aşa de mânios încât a dat buzna fără să bată. Când a intrat în cameră, a luat poziția de drepți şi a salutat.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, a spus el. Nu ştiam că erați aici.

— Acesta este domnul Barrington, domnule colonel, a spus Fisher. Vă amintiți că v-am spus că m-a ajutat ieri în acțiune.

— Ah, da, Barrington. Foarte bine. Poate n-ai văzut ordinele de azi-dimineață, dar ai fost promovat locotenent şi, după ce am citit raportul căpitanului Fisher, îți pot spune că vei fi şi citat pe regiment.

— Felicitări, Giles, a spus Fisher. Le meriți.

— Într-adevăr, a spus colonelul. Şi dacă tot eşti aici, Barrington, tocmai îi spuneam căpitanului Fisher că acum, că a identificat traseul preferat al lui Rommel spre Tobruk, trebuie să dublăm patrulele din partea de vest a oraşului şi să desfăşurăm o escadră de tancuri să te susținem. A lovit harta de pe masă cu degetul. Aici, aici şi aici. Sper că sunteți amândoi de acord?

— Eu sunt, domnule, a spus Fisher. Mă duc imediat să aranjez plutonul pe poziție.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, a spus colonelul, pentru că simt că nu va mai dura mult înainte ca Rommel să se întoarcă şi, de data aceasta, nu va trimite doar o misiune de recunoaştere, ci va conduce tot Afrika Korps. Trebuie să aşteptăm şi să ne asigurăm că ne cade în capcană.

— Vom fi pregătiți, domnule, a spus Fisher.

— Bine. Pentru că îți încredințez conducerea noilor noastre patrule, Fisher. Barrington, vei continua să-i fii adjunct.

— Veți avea raportul pe birou până la prânz, domnule, a spus Fisher.

— Foarte bine. Te las să stabileşti detaliile.

— Mulțumesc, domnule, a spus Fisher, luând poziție de drepți şi salutând în timp ce colonelul ieşea din cameră.

Giles era gata să vorbească, dar Fisher a sărit repede.

— Am recomandat ca sergentul Harris să primească o medalie onorifică militară post-mortem şi caporalul Bates să fie menționat şi el în raportul pe regiment. Sper că mă vei susține.

— Înțeleg că şi tu eşti recomandat pentru Crucea Militară? a întrebat Giles.

— Asta nu depinde de mine, bătrâne, dar sunt mulțumit să primesc orice îmi oferă comandantul. Acum, să trecem la treabă. Cu şase patrule sub comanda noastră, propun să…

***

Vulpea deşertului a ales ziua de 1 aprilie, 1941 ca să-şi înceapă asaltul asupra oraşului Tobruk. Britanicii şi australienii n-ar fi putut să lupte mai curajos apărând perimetrul împotriva ofensivei germane. Dar cum lunile treceau şi proviziile şi munițiile scădeau, puțini se mai îndoiau – deşi nimeni nu o zicea cu voce tare – că era doar o problemă de timp până ce forța armatei lui Rommel îi va copleşi.

Era vineri-dimineață şi ceața deşertului se limpezea când locotenentul Barrington a scrutat orizontul cu binoclul uitându-se la şirurile nesfârşite de tancuri germane.

— La naiba, a zis el.

A înşfăcat telefonul când un obuz a lovit clădirea pe care el şi oamenii lui o aleseseră ca punct de observație. Fisher i-a răspuns.

— Văd patruzeci, posibil cincizeci de tancuri îndreptându-se spre noi, i-a spus Giles, şi ceea ce pare a fi un întreg regiment în spate. Am permisia să-mi retrag oamenii într-un loc mai sigur unde să ne putem regrupa şi să intrăm în formație de luptă?

— Rămâneți pe loc, i-a spus Fisher, şi, de îndată ce inamicul se apropie, atacați.

— Să-i atacăm? a întrebat Giles. Cu ce, cu arcuri şi săgeți? Asta nu este bătălia de la Agincourt, Fisher. Mai am cam o sută de oameni înarmați doar cu puşti în fața unui regiment de tancuri. Pentru numele Domnului, Fisher, lasă-mă să decid eu ce este mai bine pentru oamenii mei.

— Rămâneți pe pozițiii, a repetat Fisher, şi atacați inamicul când intră în bătaia puştilor. Acesta este un ordin.

Giles a trântit receptorul.

— Pentru motive cunoscute doar de el, a spus Bates, omul ăsta nu vrea să scăpați cu viață. Trebuia să mă fi lăsat să-l împuşc.

Un alt obuz a lovit clădirea, iar zidăria şi pietrişul a început să cadă în jurul lor. Giles nu mai avea nevoie de binoclu ca să vadă câte tancuri se îndreptau spre ei şi să accepte faptul că mai avea doar câteva momente de trăit.

— Țintiți!

S-a gândit deodată la Sebastian, care va moşteni titlul familiei. Dacă băiatul se va dovedi a fi măcar pe jumătate la fel de bun ca Harry, dinastia Barrington nu trebuia să se teamă pentru viitor.

Următorul obuz a lovit clădirea în spatele lor şi Giles a zărit clar un soldat german privindu-l din turela unui tanc.

— Foc!

Când clădirea începea să se prăbuşească în jurul lui, Giles s-a gândit la Emma, Grace, la tatăl lui, la mama sa, la bunici şi… Următorul obuz a dărâmat întregul edificiu. Giles a privit în sus şi a văzut o bucată de moloz căzând, căzând, căzând. A sărit şi l-a acoperit pe Bates, care trăgea încă în tancul care se apropia.

Ultima imagine pe care a văzut-o Giles a fost a lui Harry înotând către mal, în siguranță.

EMMA BARRINGTON
1941

18

Emma stătea singură în camera ei de hotel, citind *Jurnalul unui deținut* din scoarță în scoarță. Nu ştia cine era Max Lloyd, dar era sigură de un lucru: nu el era autorul.

Doar un singur om ar fi putut să scrie acea carte. Recunoscuse atâtea fraze familiare, iar Lloyd nici măcar nu se deranjase să schimbe toate numele, doar dacă, bineînțeles, şi el avea o iubită, Emma, pe care o adora încă.

Emma a întors ultima pagină chiar înainte de miezul nopții şi s-a decis să telefoneze cuiva care mai era încă la lucru.

— Doar încă un serviciu, a implorat, când el i-a răspuns.

— Încercați-mă, a zis el.

— Am nevoie de numele ofițerului responsabil de Max Lloyd.

— Max Lloyd, scriitorul?

— Chiar el.

— Nici nu vreau să întreb de ce.

A început să mai citească o dată cartea, adnotând pe margini, dar cu mult înainte ca noul bibliotecar-adjunct să intre în funcție, a adormit. S-a trezit pe la cinci în dimineața următoare şi nu s-a oprit din citit până ce un ofițer nu a intrat în bibliotecă, spunând: „Lloyd, directorul doreşte să te vadă”.

Emma a făcut o baie lungă, gândindu-se că toate informațiile pe care se chinuise atâta să le strângă erau disponibile la prețul de un dolar cincizeci de la oricare librărie.

De îndată ce s-a îmbrăcat, a coborât să ia micul dejun şi a luat şi un exemplar din *New York Times.* A fost surprinsă când a găsit acolo o cronică a *Jurnalului unui deținut.*

> Trebuie să-i mulțumim domnului Lloyd pentru că a adus în atenția noastră ceea ce se întâmplă astăzi în închisorile noastre. Lloyd este un scriitor dotat cu mult

talent şi trebuie să sperăm că, acum când a fost eliberat, nu va mai lăsa stiloul din mână.

Nici nu-l luase de la bun-început, s-a gândit Emma supărată în timp ce semna nota.

Înainte de a se întoarce în camera ei, l-a rugat pe recepționer să-i recomande un restaurant bun lângă magazinul Doubleday.

— *Brasserie,* doamnă. Are o reputație excelentă. Vreți să vă rezerv o masă?

— Da, vă rog, a spus Emma. Aş vrea o masă pentru o persoană la prânz şi o masă pentru două persoane diseară.

Recepționerul învățase să nu fie surprins de nimic din ce făcea doamna din Anglia.

Emma s-a întors în camera ei şi s-a aşezat să mai citească o data jurnalul. N-a înțeles motivul pentru care povestirea începea cu sosirea lui Harry la Lavenham, în ciuda existenței mai multor referințe din carte care sugerau că experiențele anterioare fuseseră şi ele înregistrate, cu toate că nu fuseseră prezentate editorului şi, cu atât mai mult, publicului. De fapt, acest lucru a convins-o pe Emma că mai exista un jurnal care nu numai că descria arestarea lui Harry şi procesul, dar care ar putea explica şi de ce trecuse prin asemenea încercări, când un avocat de talia domnului Jelks ar fi ştiut cu siguranță că el nu era Tom Bradshaw.

După ce a citit paginile însemnate ale jurnalului pentru a treia oară, Emma s-a decis că avea nevoie de o plimbare lungă prin parc. În timp ce mergea pe Lexington Avenue, a intrat în Bloomingdales şi a dat o comandă care urma să fie gata până la ora trei. În Bristol, aceeaşi comandă ar fi durat două săptămâni.

Plimbându-se prin parc, a început să-şi facă un plan, dar trebuia să se întoarcă la Doubleday şi să se uite mai bine la vitrină înainte de a-l finisa. Când a intrat în librărie, personalul se pregătea deja pentru semnarea de autografe. Masa era la locul ei şi o zonă împrejmuită cu un cordon din

catifea delimita locul în care urma să se formeze coada. Posterul din vitrină avea acum o banderolă roşie deasupra pe care scria AZI.

Emma a ales un spaţiu liber între două rafturi de unde-l putea vedea clar pe Lloyd dând autografe şi va putea să-şi urmărească prada în timp ce-i pregătea capcana.

A plecat de la Doubleday chiar înainte de ora unu şi a mers pe Fifth Avenue până la *Brasserie.* Un chelner o aştepta la o masă care n-ar fi fost considerată acceptabilă de niciunul dintre bunicii ei. Dar meniul era, după cum i se spusese, excelent şi, când a primit nota, a răsuflat adânc şi a lăsat un bacşiş mare.

— Am rezervat o masă şi pentru diseară, i-a zis ea chelnerului. Ar putea să fie într-un separeu?

Chelnerul a privit-o cu îndoială până ce Emma a mai scos un dolar care a părut să rezolve problema. Începea să înţeleagă cum merg treburile în America.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Emma.

— Jimmy, a spus chelnerul.

— Şi încă ceva, Jimmy.

— Da, coniţă?

— Pot să păstrez un meniu?

— Desigur, coniţă.

Pe drumul de întoarcere spre *Mayflower,* Emma a trecut pe la Bloomingdales şi şi-a luat comanda. A zâmbit când vânzătorul i-a arătat un exemplar al cărţii de vizită.

— Sper că este satisfăcătoare, coniţă.

— E cât se poate de bună, a spus Emma.

De îndată ce s-a întors în camera ei, şi-a revăzut întrebările pregătite iar şi iar şi, după ce s-a hotărât care este ordinea cea mai bună a lor, le-a scris pe spatele meniului. Obosită, s-a întins pe pat şi a dormit adânc.

Când soneria telefonului a trezit-o, afară era deja întuneric. S-a uitat la ceas: 5:10 p.m.

— La naiba, a spus, ridicând receptorul.

— Cunosc sentimentul, a zis o voce la celălalt capăt al firului, chiar dacă eu aş fi spus altfel. Emma a râs. Numele pe care-l căutați este Brett Elders… Dar nu vi l-am spus eu.

— Mulțumesc, a spus Emma. Voi încerca să nu vă mai deranjez.

— Aş vrea eu, a comentat detectivul şi a închis telefonul.

Emma a scris numele Brett Elders clar cu creionul în colțul din dreapta al meniului. Ar fi vrut să facă şi un duş şi să-şi schimbe hainele, dar era deja în întârziere şi nu-şi putea permite să-l scape.

A înşfăcat meniul şi trei cărți de vizită. După ce le-a îndesat în poşetă, a ieşit afară şi a coborât scările, fără să aştepte liftul. A chemat un taxi şi a sărit în spate.

— La Doubleday, pe Fifth, a zis, dar repede.

Oh, nu, s-a gândit Emma în timp ce taxiul pornea. Ce mi se întâmplă?

***

Emma a intrat în librăria aglomerată şi s-a aşezat în locul ales, între politică şi religie, de unde îl putea observa mai bine pe Max Lloyd.

Semna fiecare carte cu o înfloritură, scăldându-se în admirația fanilor lui care-l adorau. Emma ştia că ar fi trebuit să fie Harry în locul lui şi să primească laudele. Ştia oare că lucrarea lui fusese publicată? Va afla ea oare în această seară?

După cum s-a dovedit, nu ar fi trebuit să se grăbească, pentru că Lloyd a continuat să dea autografe pe bestsellerul lui timp de încă o oră, până ce coada a început să se subțieze. Fiecare autograf îi lua din ce în ce mai mult timp, sperând că i-ar putea atrage pe alții să se alăture rândului.

În timp ce discuta aprins cu ultimul client, Emma a plecat de la locul ei şi s-a îndreptat spre el.

— Şi ce mai face draga dumneavoastră mamă? l-a întrebat o clientă, plină de admirație.

— Foarte bine, mulțumesc, a spus Lloyd. Nu mai trebuie să muncească la hotel, a adăugat el, după succesul cărții mele.

Clienta a zâmbit.

— Şi Emma, dacă pot îndrăzni să întreb?

— Ne vom căsători la toamnă, a spus Lloyd, după ce a semnat pe carte.

Oare? s-a întrebat Emma.

— Oh, cât mă bucur, a spus cumpărătoarea. A sacrificat atâtea pentru dumneavoastră. Transmiteți-i cele mai bune urări din partea mea.

De ce nu te întorci şi n-o faci chiar tu? ar fi vrut Emma să spună.

— Sigur că da, a zis Lloyd dându-i cartea şi zâmbindu-i ca pe copertă.

Emma a înaintat şi i-a dat cartea de vizită lui Lloyd. El a studiat-o o vreme înainte să zâmbească iar.

— Un coleg agent literar, a spus el, ridicându-se s-o salute.

Emma a strâns mâna întinsă şi a reuşit cumva să-i zâmbească.

— Da, i-a răspuns, şi mai mulți editori din Londra sunt foarte interesați de drepturile de publicare ale acestei cărți. Desigur, dacă ați semnat deja un contract sau sunteți reprezentat de alt agent din Londra, n-aş dori să vă răpesc timpul.

— Nu, nu, dragă doamnă, sunt foarte fericit să vă aud ce-mi propuneți.

— Atunci poate ați dori să cinați cu mine ca să mai putem discuta?

— Cred că ei ar dori să cineze cu mine, a şoptit Lloyd, arătând cu mâna personalul de la Doubleday.

— Ce păcat, a spus Emma. Mâine plec la Los Angeles, ca să-l vizitez pe Hemingway.

— Atunci va trebui să-i dezamăgesc, nu? a spus Lloyd. Sunt sigur că vor înțelege.

— Foarte bine. Să ne întâlnim la *Brasserie,* atunci, după ce terminați cu autografele?

— Nu veți reuşi să obțineți o masă atât de târziu.

— Nu cred că va fi o problemă, a spus Emma, înainte ca un ultim cumpărător să înainteze pentru un autograf. De abia aştept să vă văd mai târziu, domnule Lloyd.

— Max, vă rog.

Emma a ieşit din librărie şi a mers pe Fifth Avenue până la *Brasserie.* De data aceasta, n-a fost lăsată să aştepte.

— Jimmy, a zis ea, când chelnerul a dus-o într-un separeu. Aştept un client important şi doresc să fie o seară pe care n-o va uita.

— Vă puteți baza pe mine, coniță, a spus chelnerul când Emma s-a aşezat.

După ce a plecat, ea şi-a deschis geanta, a scos meniul şi şi-a revăzut lista de întrebări. Când l-a zărit pe Jimmy îndreptându-se spre ea însoțit de Max Lloyd, a întors meniul.

— E evident că sunteți cunoscută aici, a spus Lloyd, strecurându-se într-un scaun din fața ei.

— Este restaurantul meu preferat din New York, a spus Emma, zâmbindu-i.

— Vă pot servi cu ceva de băut, domnule?

— Manhattan cu gheață.

— Şi dumneavoastră, doamnă?

— Ca de obicei, Jimmy.

Chelnerul a plecat, grăbit. Emma era curioasă ce va spune Lloyd.

— Hai să comandăm, a spus ea, şi pe urmă ne putem ocupa de afaceri.

— Bună idee, a spus Lloyd. Deşi ştiu exact ce vreau, a adăugat el când chelnerul a reapărut şi a pus Manhattanul în fața lui şi un pahar de vin lângă Emma; vinul pe care-l comandase la prânz.

Emma a fost impresionată.

— Jimmy, cred că suntem gata să comandăm.

Chelnerul a încuviințat şi s-a întors spre oaspetele Emmei.

— Aş vrea un muşchi file. Să fie mediu şi nu faceți economie la condimente.

— Desigur, domnule. Întorcându-se spre Emma, a întrebat-o: Şi cu ce vă pot servi în această seară, doamnă?

— O salată Caesar, Jimmy, te rog, dar nu prea picantă.

De îndată ce chelnerul a dispărut, ea a întors meniul pe spate, cu toate că îşi amintea prima întrebare.

— Jurnalul acoperă doar o perioadă de optsprezece luni din timpul în care ați stat la închisoare, a zis ea. Dar ați fost acolo mai mult de doi ani, aşa că sperăm să scrieți încă o carte.

— Mai am un carnet de notițe plin cu material, a spus Lloyd, relaxându-se. M-am gândit să introduc evenimentele extraordinare într-un roman pe care am de gând să-l scriu.

Pentru că dacă l-ai scrie ca pe un jurnal, orice editor şi-ar da seama că nu ai fost autorul primului jurnal, ar fi vrut Emma să comenteze.

Picoloul a apărut lângă Lloyd, atras de paharul gol.

— Ați dori să vedeți lista de vinuri, domnule? Ceva care să meargă cu friptura, poate?

— Ce idee bună, a spus Lloyd, deschizând meniul gros, legat în piele, de parcă el ar fi fost cel care invitase. Şi-a plimbat degetul pe o listă lungă cu vinuri de Burgundia şi s-a oprit la sfârşit. O sticlă din treizeci şi şapte, cred.

— O alegere excelentă, domnule.

Emma a presupus că asta însemna că nu era ieftin. Dar nu era cazul să facă mofturi la bani.

— Ce mizerabil s-a dovedit a fi Hessler, a spus ea, uitându-se la a doua întrebare. Credeam că astfel de oameni există doar în romanele de doi bani sau în filmele de categoria B.

— Nu, era chiar adevărat, a spus Lloyd. Dar am reuşit să fac să fie transferat la altă închisoare, dacă vă amintiți.

— Îmi amintesc, a spus Emma, în timp ce în fața oaspetelui ei era pusă o friptură mare şi o salată Caesar lângă ea.

Lloyd a luat cuțitul şi furculița, gata să înceapă.

— Deci, spuneți-mi, ce propunere aveți? a întrebat el, tăind friptura.

— Una în care veți primi exact cât meritați, a spus Emma, schimbând tonul, şi niciun bănuț mai mult. Pe fața lui Lloyd a apărut o privire nedumerită şi şi-a pus jos cuțitul şi furculița, aşteptând-o pe Emma să continue. Sunt conştientă, domnule Lloyd, că n-ați scris niciun cuvânt din *Jurnalul unui deținut,* doar ați înlocuit numele autorului adevărat cu al dumneavoastră. Lloyd a deschis gura, dar, înainte să aibă timp să protesteze, Emma a continuat: Dacă sunteți atât de stupid încât veți continua să pretindeți că ați scris cartea, prima mea vizită de dimineață va fi la domnul Brett Elders, şi nu o voi face ca să discut despre cât de bine merge reabilitarea dumneavoastră.

Picoloul s-a apropiat, a desfăcut o sticlă şi a aşteptat să i se spună cine va gusta vinul. Lloyd se uita la Emma ca un iepure prins în lumina farurilor, aşa că ea a dat uşor din cap. A durat o vreme până ce a învârtit vinul din pahar înainte să ia o înghițitură.

— Excelent, a spus ea în cele din urmă. Îmi place în mod deosebit recolta aceasta.

Picoloul s-a înclinat uşor, a turnat două pahare şi a plecat să caute altă victimă.

— Nu puteți dovedi că nu l-am scris eu, a spus Lloyd, sfidător.

— Ba da, pot, a zis Emma, pentru că-l reprezint pe cel care l-a scris. A luat o înghițitură de vin, înainte de a adăuga: Tom Bradshaw, ajutorul de bibliotecar. Lloyd s-a afundat în scaun şi a tăcut. Deci să vă explic târgul pe care vreau să-l facem, domnule Lloyd şi să vă explic că nu se poate negocia doar dacă, desigur, nu vreți să vă întoarceți la închisoare sub acuzația de plagiat şi furt. Dacă veți ajunge la Pierpoint, simt că domnul Hessler va fi foarte încântat să vă însoțească la celulă pentru că nu e prea flatat în carte.

Lloyd nu părea încântat de această perspectivă. Emma a mai luat o înghițitură de vin înainte de a continua.

— Domnul Bradshaw a acceptat cu generozitate ca dumneavoastră să continuați cu mitul că ați fi scris jurnalul şi nici măcar nu vrea înapoi avansul care v-a fost plătit pe carte, oricum, presupun că l-ați cheltuit deja. Lloyd şi-a strâns buzele. Totuşi, vrea să înțelegeți că, dacă veți continua să vindeți drepturile în altă țară, veți fi, împreună cu editorul în cauză, acuzat de furt de copyright. Este clar?

— Da, a mormăit Lloyd, agățându-se de brațele scaunului.

— Bine, a zis Emma şi, după ce a mai băut puțin, a continuat: Sunt sigură că veți fi de acord, domnule Lloyd că nu are rost să continuăm această discuție, aşa că poate este timpul să plecați.

Lloyd a ezitat.

— Ne vom întâlni iar mâine-dimineață, la ora zece, pe Wall Street, patruzeci şi nouă.

— Wall Street, patruzeci şi nouă?

— Biroul domnului Sefton Jelks, avocatul lui Tom Bradshaw.

— Deci Sefton Jelks e în spatele poveştii ăsteia. Ei, asta explică totul.

Emma n-a înțeles ce voia să zică, dar i-a răspuns:

— Veți aduce cu dumneavoastră toate agendele şi mi le veți da. Dacă veți întârzia, fie şi un minut, îi voi cere domnului Jelks să-l cheme pe ofițerul responsabil de dumneavoastră şi să-i spună cu ce v-ați ocupat de când ați plecat de la Lavenham. Furtul posesiunilor unui client e un lucru, dar pretenția că i-ați fi scris cartea… Lloyd continua să se agate de scaun, dar n-a spus nimic. Puteți pleca acum, domnule Lloyd, a zis Emma. De abia aştept să vă văd în holul de pe Wall Street, patruzeci şi nouă, la ora zece, mâine-dimineață. Nu întârziați, dacă nu vreți ca următoarea dumneavoastră întâlnire să fie cu domnul Elders.

Lloyd s-a ridicat nesigur pe picioare şi a plecat clătinându-se prin restaurant, lăsând unul sau doi clienți să se întrebe

dacă nu era cumva beat. Un chelner i-a deschis uşa, apoi a venit repede la masa Emmei. Văzând friptura neatinsă şi paharul plin cu vin, a întrebat neliniştit:

— Sper că totul a fost bine, domnişoară Barrington?

— Nu ar fi putut să fie mai bine, Jimmy, a zis ea, turnându-şi încă un pahar cu vin.

19

De îndată ce Emma s-a întors la hotel, s-a uitat pe spatele meniului şi a fost încântată văzând că reuşise să pună aproape toate întrebările. S-a gândit că cererea ei referitoare la agendele care trebuiau să-i fie înmânate în holul din Wall Street, patruzeci şi nouă, fusese inspirată pentru că-i dăduse lui Lloyd impresia că domnul Jelks era avocatul ei, ceea ce ar fi înspăimântat chiar şi un om nevinovat. Deşi era încă nedumerită de cuvintele scăpate de Lloyd: Deci Jelks e în spatele acestei poveşti. Ei, asta explică totul. A stins lumina şi a adormit profund pentru prima oară de când plecase din Anglia.

Rutina matinală a Emmei a fost exact aceeaşi ca în zilele anterioare. După micul dejun luat în linişte, împărțit doar cu *New York Times,* a părăsit hotelul şi a luat un taxi până pe Wall Street. Intenționase să ajungă cu câteva minute mai devreme şi taxiul a lăsat-o lângă clădire la ora 9:51 a.m. După ce a plătit cursa, a fost uşurată că vizita ei în New York se apropia de sfârşit; se dovedise mult mai costisitoare decât prevăzuse ea. Două mese la *Brasserie* şi o sticlă de vin de cinci dolari plus bacşişul contribuiseră la aceasta.

Totuşi, era convinsă că excursia meritase toți banii. Şi, mai ales, pentru că fotografiile luate la bordul navei *Kansas Star* dovedeau că Harry este încă în viață şi îşi asumase, pentru cine ştie ce motiv, identitatea lui Tom Bradshaw. După ce va pune mâna pe agenda care lipsea, restul misterului va fi rezolvat şi va putea, desigur, să-l convingă pe ofițerul Kolowski că Harry trebuia eliberat. Nu voia să se întoarcă în Anglia fără el.

Emma s-a alăturat aglomerării de funcționari care-şi croiau drum în clădire. Toți se îndreptau către cel mai apropiat ascensor disponibil, dar Emma n-a mers cu ei. S-a aşezat, strategic, între biroul de recepție şi cele douăsprezece lifturi, ceea ce-i permitea să vadă clar pe oricine ar fi intrat pe Wall Street 49.

S-a uitat la ceas: 9:54. Nici urmă de Lloyd. S-a mai uitat iar la ceas la 9:57, 9:58, 9:59 şi 10. Probabil că el era reţinut în trafic. 10:02: ochii ei s-au fixat pentru o fracţiune de secundă pe fiecare persoană care intra. 10:04, oare îl scăpase din vedere? 10:06: s-a uitat către recepţie; tot nu se vedea. 10:08: a încercat să nu gândească negativ. 10:11: oare o considerase o păcăleală? 10:14: următoarea ei întâlnire va fi cu domnul Brett Elders? 10:17: cât mai avea de gând să aştepte acolo? 10:21, şi o voce din spatele ei a spus:

— Bună dimineaţa, domnişoară Barrington.

Emma s-a întors şi l-a văzut pe Samuel Anscott care i-a spus politicos:

— Domnul Jelks se întreabă dacă aţi fi atât de amabilă încât să veniţi în biroul lui.

Fără alt cuvânt, Anscott s-a întors şi s-a îndreptat către un ascensor care-i aştepta. Emma abia a apucat să sară în el înainte ca uşile să se închidă.

Nu se putea discuta în ascensorul aglomerat care urca încet, cu pauze, la etajul 22, unde Anscott a coborât şi a condus-o pe Emma pe un coridor lung, furniruit cu stejar, cu pereţii acoperiţi de portretele foştilor asociaţi ai firmei şi ale colegilor din consiliul de administraţie, dând o impresie de cinste, integritate şi prosperitate.

Emma ar fi dorit să-l întrebe pe Anscott ceva înainte de a-l întâlni pe Jelks pentru prima oară, dar el mergea cu câţiva paşi înaintea ei. Când au ajuns la o uşă de la capătul coridorului, Anscott a bătut şi a deschis-o fără să aştepte vreun răspuns. S-a dat deoparte s-o lase pe Emma să intre, apoi a închis uşa, dar el a rămas afară.

În birou, aşezat confortabil într-un fotoliu elegant lângă fereastră, se afla Max Lloyd. Fuma o ţigară şi i-a oferit Emmei acelaşi zâmbet ca la Doubleday.

Ea şi-a întors atenţia spre un bărbat înalt, elegant, care s-a ridicat încet de la birou. Fără să zâmbească, fără să dea de înţeles că ar trebui să-şi strângă mâinile. În spatele lui era

un perete din sticlă, în spatele căruia zgârie-norii se ridicau spre cer, sugerând o putere de nebiruit.

— Ce amabil că aţi venit, domnişoară Barrington, a spus el. Vă rog să luaţi loc.

Emma s-a cufundat într-un fotoliu din piele atât de adânc încât aproape a dispărut în el. A observat un vraf de agende pe biroul partenerului senior.

— Mă numesc Sefton Jelks, a spus el, şi am privilegiul de a-l reprezenta pe distinsul şi aclamatul scriitor, domnul Max Lloyd. Clientul meu m-a vizitat mai devreme în această dimineaţă şi mi-a spus că a fost abordat de cineva care pretindea că ar fi un agent literar din Londra, care l-a acuzat, l-a acuzat ruşinos, că n-ar fi autorul *Jurnalului unui deţinut,* pe care se află numele lui. Poate aţi dori să ştiţi, domnişoară Barrington, a continuat Jelks, că manuscrisul original se află în posesia mea şi fiecare cuvânt este scris de mâna domnului Lloyd. A pus pumnul pe vârful mormanului de agende şi a zâmbit slab.

— Aş putea să văd una? a întrebat Emma.

— Desigur, a spus Jelks. A luat cartea din vârf şi i-a dat-o.

Emma a deschis-o şi a început să citească. Primul lucru de care a fost sigură era că nu era scrisă de mâna sigură a lui Harry, dar era stilul lui. I-a dat manuscrisul înapoi lui Jelks, care l-a pus la loc.

— Pot vedea una dintre celelalte? a întrebat ea.

— Nu. Noi am dovedit ce era de dovedit, domnişoară Barrington, a spus Jelks. Şi clientul meu va profita de orice ocazie oferită de lege dacă veţi fi atât de insolentă încât să repetaţi bârfele. Emma a rămas cu ochii pe mormanul de agende, în timp ce Jelks îşi continua discursul, în plin avânt. Am simţit, de asemenea, că este necesar să-l avertizez pe domnul Elders că s-ar putea să luaţi legătura cu el şi să-i dau de înţeles că, dacă ar simţi nevoia să vă vadă, trebuie să vă cheme ca martor, dacă problema va ajunge la tribunal. Domnul Elders a simţit că cel mai bine ar fi să vă evite. Un om cu judecată.

Emma a continuat să se uite la vraful de cărți.

— Domnişoară Barrington, nu a trebuit să cercetez mult ca să aflu că sunteți nepoata lordului Harvey şi a lui sir Walter Barrington, care vor răspunde pentru modul în care ați tratat cu americanii. Permiteți-mi să vă sugerez că, dacă veți continua să vă dați drept agent literar, poate aş putea să vă ofer un sfat gratuit, de cunoştință publică. Ernest Hemingway a părăsit America pentru a trăi în Cuba în 1939...

— Cât de generos sunteți domnule Jelks, l-a întrerupt Emma. Lăsați-mă să vă ofer şi eu un sfat gratuit în schimb. Ştiu foarte bine că Harry Clifton – ochii lui Jelks s-au îngustat – şi nu clientul dumneavoastră a scris *Jurnalul unui condamnat.* Dacă sunteți atât de stupid încât să emiteți un mandat de arestare pe numele meu, vă veți trezi la tribunal explicând de ce ați apărat un om acuzat de omucidere despre care ştiați că nu este locotenentul Tom Bradshaw.

Jelks a început să apese frenetic butonul de sub birou. Emma s-a ridicat, le-a zâmbit dulce amândurora şi a ieşit din cameră fără să mai spună nimic. A mers repede pe coridor către lift, în timp ce domnul Anscott şi un gardian se îndreptau în grabă către biroul domnului Jelks. Cel puțin evitase umilința de a fi escortată afară din clădire. Când a intrat în ascensor, liftierul a întrebat-o:

— La ce etaj, domnişoară?

— La parter, vă rog.

Liftierul a chicotit.

— Trebuie să fiți englezoaică.

— De ce spuneți asta?

— În America, spunem la primul etaj.

— Sigur că da, a comentat Emma, zâmbindu-i în timp ce ieşea din lift.

A mers prin hol, a trecut de uşi şi a fugit pe trepte până pe trotuar, ştiind ce urma să facă. Mai era o singură persoană care putea s-o ajute. La urma-urmei, sora lordului Harvey trebuia să fie o aliată formidabilă. Or mătuşa Phyllis se va

dovedi o prietenă apropiată a lui Sefton Jelks, în care caz Emma urma să ia următorul vas spre Anglia.

A chemat un taxi, dar când a sărit în el, a fost nevoită să țipe ca să se facă auzită peste zgomotul radioului.

— Şaizeci şi patru cu Park, a spus ea, încercând să-şi dea seama cum îi va explica mătuşii de ce n-o vizitase mai repede. S-a aplecat în față şi l-ar fi rugat pe şofer să dea radioul mai încet dacă n-ar fi auzit cuvintele: „Preşedintele Roosevelt se va adresa națiunii din Camera Ovală la douăsprezece jumătate în această dimineață, ora estică".

GILES BARRINGTON
1941 -1942

20

Primul lucru pe care l-a văzut Giles a fost piciorul lui agățat de un scripete și pus în ghips.

Își putea aminti prin ceață o călătorie lungă, în timpul căreia durerea devenise aproape insuportabilă și se gândise că va muri cu mult înainte de a ajunge la spital. Și nu va uita niciodată operația, dar cum ar fi putut, când li se terminase anestezicul cu câteva momente înainte ca doctorul să facă prima incizie?

Și-a întors puțin capul spre stânga și a văzut o fereastră cu trei bare în lung, apoi spre dreapta; atunci l-a văzut pe el.

— Nu, nu tu, a spus Giles. Pentru o clipă m-am gândit că am scăpat și am ajuns în Rai.

— Nu încă, a zis Bates. Mai întâi trebuie să stai un pic în Purgatoriu.

— Cât timp?

— Cel puțin până ți se vindecă piciorul, poate mai mult.

— Ne-am întors în Anglia? a întrebat Giles, plin de speranță.

— Aș vrea eu, a spus Bates. Nu, suntem în Germania, lagărul Weinsberg PoW, care este locul în care ajungem când suntem luați prizonieri.

Giles a încercat să se ridice, dar a reușit doar să-și salte capul de pe pernă; suficient ca să vadă o fotografie înrămată a lui Adolf Hitler salutându-l nazist.

— Câți dintre băieți au supraviețuit?

— O mână. Băieții au urmat cuvintele colonelului până la capăt. „Ne vom sacrifica viețile înainte ca Rommel să închirieze o cameră la *Majestic Hotel”.*

— Cine a scăpat din pluton?

— Tu, eu și...

— Să nu-mi spui că Fisher.

— Nu. Pentru că dacă l-ar fi trimis la Weinsberg, aș fi cerut transferul la Colditz.

Giles a rămas liniștit, uitându-se la tavan.

— Deci cum evadăm?

— Mă gândeam eu cât o să dureze până ce mă vei întreba.

— Şi care e răspunsul?

— Nicio şansă cât eşti cu piciorul în ghips şi chiar după aia n-o să fie uşor, dar am un plan.

— Sigur că ai.

— Nu planul e problema, a zis Bates. Problema e comitetul de evadare. Ei controlează lista de aşteptare şi tu eşti la capul cozii.

— Cum ajung în faţă?

— E ca o coadă în Anglia, doar că trebuie să aştepţi să-ţi vină rândul. Doar dacă...

— Dacă?

— Dacă brigadierul Turnbull, cel mai mare în grad dintre ofiţeri, crede că există vreun motiv să avansezi în coadă.

— Cum ar fi?

— Dacă vorbeşti bine nemţeşte e un avantaj.

— Am cules ceva cât eram la Oxford – poate ar fi fost bine să mă fi concentrat mai mult.

— Ei, sunt lecţii de două ori pe zi, aşa că cineva cu geniul tău ar trebui să considere chestia asta uşoară. Din nefericire, chiar şi lista aia e destul de lungă.

— Deci ce trebuie să mai fac ca să înaintez mai repede pe lista de evadare?

— Găseşte-ţi slujba potrivită. Aşa am avansat eu trei locuri în ultima lună.

— Cum ai reuşit?

— De îndată ce nemţii au aflat că am fost măcelar, mi-au oferit un loc la popota ofiţerilor. Le-am zis să se ducă naibii, scuză-mi expresia, dar brigadierul a insistat să iau slujba.

— De ce ar fi vrut să lucrezi pentru germani?

— Pentru că, din când în când, reuşesc să şterpelesc nişte mâncare de la bucătărie şi, mai important, mai culeg unele informaţii utile comitetului de evadare. De aceea am ajuns în fruntea cozii şi tu eşti tot la coadă. Trebuie să fii cu ambele picioarele pe pământ dacă speri să mă depăşeşti.

— Ai idee cât va dura asta?

— Doctorul spune că vei mai sta aici cel puțin o lună, poate şase luni, înainte să scoată ghipsul.

Giles s-a tolănit la loc pe pernă.

— Dar chiar dacă mă ridic, cum pot să sper că o să mi se ofere un loc la popotă? Spre deosebire de tine, eu nu am calificarea necesară.

— Ba ai, a zis Bates. De fapt, poți să mă depăşeşti şi să obții un loc în sala de mese a căpitanului lagărului pentru că ştiu că ei caută pe cineva care să servească vinul.

— Şi ce te face să crezi că pot să fiu chelner de vinuri? a întrebat Giles, fără să încerce să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Dacă-mi amintesc corect, a zis Bates, aveai un valet numit Jenkins care lucra pentru tine la Manor House.

— Mai lucrează, dar cum mă ajută...

— Şi bunicul tău, lordul Harvey, se ocupă cu negoțul de vinuri. De fapt, eşti chiar supracalificat.

— Deci ce îmi sugerezi?

— De îndată ce scapi de aici, o să te pună să completezi un formular de muncă în care să-ți scrii fostele angajări. Eu le-am spus deja că ai fost picolo la *Grand Hotel* din Bristol.

— Mulțumesc. Dar vor afla în câteva minute...

— Crede-mă, nu vor avea habar. Tot ce trebuie să faci este să-ți îmbunătățeşti germana şi să încerci să-ți aduci aminte ce făcea Jenkins. Apoi putem găsi un plan decent pe care să-l prezentăm comitetului de evadare şi vom ajunge imediat în capul listei. Dar fii atent, este o problemă.

— Trebuie să fie, dacă eşti implicat şi tu.

— Dar ştiu cum s-o ocolesc.

— Care e problema?

— Nu poți să-ți iei o slujbă pentru nemți dacă iei lecții de germană, pentru că ei nu sunt chiar aşa de proşti. Fac liste cu toți cei care participă la clase, pentru că nu doresc ca cineva să tragă cu urechea la conversațiile lor particulare.

— Ai zis că ai găsit o soluție.

— Trebuie să faci ce fac toți nobilii ca să ajungă în fața celor ca mine. Să iei lecții particulare. Ți-am găsit chiar şi un profesor; un tip care a predat germana la Solihull Grammar School. Mai greu e să-i înțelegi engleza. Giles a râs. Şi cum mai eşti încuiat aici încă şase luni şi tot n-ai altceva mai bun de făcut, poți să începi chiar acum. Ai un dicționar german-englez sub pernă.

— Îți rămân dator, Terry, a spus Giles, strângându-şi prietenul de mână.

— Nu, eu îți sunt dator, nu? din cauză că mi-ai salvat viața.

21

Până ce Giles a fost eliberat din infirmerie după cinci săptămâni, ştia o mie de cuvinte în germană, dar nu se descurca cu pronunțarea.

Mai petrecuse nenumărate ore în pat, încercând să-şi amintească cum se descurcase Jenkins cu slujba sa. A exersat spunând: *Bună dimineața, domnule* cu o înclinare politicoasă a capului şi *Ați dori să gustați acest vin, domnule colonel,* turnând un vas cu apă într-o sticlă goală.

— Întotdeauna să pari modest, să nu-i întrerupi şi să nu vorbeşti când nu eşti întrebat, i-a amintit Bates. De fapt, fă inversul a ceea ce ai făcut în trecut.

Giles l-ar fi pocnit, dar ştia că are dreptate.

Cu toate că Bates nu putea să-l viziteze pe Giles decât de două ori pe săptămână, timp de treizeci de minute, folosea fiecare minut pentru a-l informa asupra activității zilnice din camera particulară a comandantului. L-a învățat numele şi rangul fiecărui ofițer, simpatiile şi neplăcerile acestora şi l-a avertizat că maiorul Müller de la SS, care răspundea de securitatea lagărului, nu era un gentleman şi nu era sensibil la amabilități, mai ales la cele de modă veche.

Alt vizitator era brigadierul Turnbull, care asculta cu interes planurile lui Giles pentru perioada în care va ieşi din infirmerie şi va fi mutat în lagăr. Brigadierul pleca impresionat şi revenea după câteva zile cu unele idei proprii.

— Comitetul de evadare nu se îndoieşte că nemții nu-ți vor permite niciodată să munceşti în sala de mese particulară a comandantului dacă ştiu că eşti ofițer, i-a spus el lui Giles. Pentru ca planul tău să aibă şanse de reuşită, trebuie să fii soldat. Cum Bates este singurul care a luptat sub comanda ta, este singurul care va trebui să-şi țină gura închisă.

— Va face tot ce-i voi spune, a zis Giles.

— Acum nu mai e cazul, i-a răspuns brigadierul.

***

Când Giles a ieşit în cele din urmă din infirmerie şi a intrat în lagăr, a fost surprins să vadă cât de disciplinată era viața, mai ales pentru soldați.

I-a amintit zilele de la tabăra de antrenament Ypres din Dartmoor – coborâtul din pat la ora şase în fiecare dimineață, cu un sergent-major care nu-l trata, desigur, ca pe un ofițer.

Bates încă ajungea înaintea lui în sala de baie şi la micul dejun în fiecare dimineață. La şapte se adunau toți în curte şi-l salutau pe brigadier. Când sergentul-major țipa: „Liberi!”, fiecare se arunca într-o activitate frenetică pentru tot restul zilei.

Giles nu lipsea niciodată de la cursa de cinci mile, de douăzeci şi cinci de ori în jurul lagărului sau la ora de discuții în germană cu profesorul său particular, în timp ce erau la latrine.

A descoperit repede că lagărul Weinsberg PoW avea multe în comun cu barăcile din Ypres: frig, vânt, terenul sterp şi duzini de barăci cu paturi din lemn, saltele umplute cu păr de cal şi fără altă încălzire decât cea a soarelui care, ca şi Crucea Roşie, vizita rar lagărul Weinsberg. Mai aveau şi sergent-majorul lor care îi spunea lui Giles micul nătărău.

Ca la Dartmoor, lagărul era înconjurat de un gard înalt din sârmă ghimpată şi exista o singură cale de acces. Problema era că aici nu se dădeau permisii săptămânale şi gardienii, înarmați cu puşti, nu te salutau când ieşeai pe poartă în MG-ul tău roşu.

Când lui Giles i s-a cerut să completeze formularul pentru muncă, la „nume” a scris soldat Giles Barrington şi, la ocupația anterioară „picolo”.

— Ce naiba înseamnă asta acasă?

— Ăla care serveşte vinurile, a spus Giles, cu un ton superior.

— Atunci de ce naiba nu spui aşa? a spus Bates pe când rupea formularul, că doar nu vrei să te angajezi la *Ritz?* Va

trebui să mai completezi unul, a adăugat el, părând exasperat.

De îndată ce Giles i-a dat al doilea formular, a aşteptat nerăbdător să fie intervievat de cineva din biroul comandantului. A petrecut nenumărate ore încercând să se mențină în formă. „Mens sana în corpore sano” era cam toată latina pe care şi-o mai amintea din liceu.

Bates îl informa despre ce se întâmpla de cealaltă parte a gardului şi chiar reuşea să şterpelească câte un cartof sau o coajă de pâine şi, o dată, chiar o portocală.

— Nu pot să exagerez, a spus el. Nu vreau să-mi pierd locul.

***

Cam după o lună, amândoi au fost invitați să apară în fața comitetului de evadare şi să prezinte planul Bates. Barrington care a devenit repede cunoscut sub numele planul pat şi mic dejun – patul în Weinsberg, micul dejun în Zürich.

Prezentarea a mers bine şi comitetul a fost de acord că ar trebui să i se permită să avanseze câteva locuri pe listă, dar nimeni nu sugera că ar trebui să înceapă încă planul. De fapt, brigadierul le-a spus aspru că, până ce soldatul Barrington nu ajungea la postul din sala de mese a comandantului, nu mai trebuiau să deranjeze comitetul.

— De ce durează aşa de mult, Terry? a întrebat Giles după ce au ieşit de la întrunire.

Caporalul Bates a rânjit.

— Mă bucur foarte mult că-mi spui Terry, a zis el, adică atunci când suntem singuri, nu de față cu ceilalți, înțelegi? a adăugat el, imitându-l destul de bine pe Fisher.

Giles l-a lovit peste braț.

— Asta e ofensă de adus în fața Curții Marțiale, zău, i-a amintit Bates, un soldat atacând un subofițer.

Giles l-a lovit iar.

— Acum răspunde-mi la întrebare, i-a cerut el.

— Aici nimic nu se mişcă repede. Trebuie să ai răbdare, Giles.

— Să-mi zici Giles când ne vom lua micul dejun la Zürich.

— Îmi convine, dacă plăteşti tu.

Totul s-a schimbat în ziua în care comandantul lagărului a primit vizita unui grup de oficiali ai Crucii Roşii şi a avut nevoie de un chelner suplimentar.

***

— Nu uita că eşti un soldat simplu, a spus Bates când Giles a fost escortat de cealaltă parte a gardului pentru interviul cu maiorul Müller. Trebuie să încerci să gândeşti ca un servitor, nu ca cineva care e obişnuit să fie servit. Dacă Müller suspectează, chiar o clipă, că eşti ofițer, o să ieşim de acolo cu şuturi în fund şi tu te vei întoarce la locul tău de până acum. Şi pot să-ți promit ceva: brigadierul nu ne va mai acorda o a doua şansă. Deci poartă-te ca un servitor şi nu da de înțeles că ştii vreo vorbă în germană. Pricepi?

— Da, domnule, a spus Giles.

Giles s-a întors după o oră, cu un rânjet larg pe față.

— Ai primit slujba? l-a întrebat Bates.

— Am avut noroc, i-a zis Giles. M-a intervievat comandantul, nu Müller. Încep mâine.

— Şi n-a bănuit că ai fi ofițer şi gentleman?

— Nu, după ce i-am spus că sunt prieten cu tine.

***

Înainte ca prânzul pentru oficialii Crucii Roşii să fie servit, Giles a desfăcut şase sticle de Merlot ca să le lase să respire. De îndată ce oaspeții s-au aşezat, a turnat jumătate de centimetru de vin în paharul comandantului şi a aşteptat ca acesta să aprobe. După ce acesta a încuviințat, a servit oaspeții, turnând întotdeauna din partea dreaptă. S-a dus

apoi la ofițeri, conform cu gradul acestora şi s-a întors la comandant, care era gazda.

În timpul mesei, s-a asigurat că niciun pahar nu rămânea gol, dar nu servea pe nimeni care vorbea. Ca Jenkins, era rareori văzut şi niciodată auzit. Totul a mers conform planului, cu toate că Giles era conştient că privirea bănuitoare a maiorului Müller era îndreptată în permanență spre el, chiar când încerca să dispară în fundal.

După ce au fost escortați înapoi în lagăr în acea după-masă, Bates a spus:

— Comandantul a fost impresionat.

— De ce crezi asta? a întrebat Giles, curios.

— I-a spus bucătarului că ai lucrat probabil într-o casă mare, pentru că, deşi eşti fără îndoială din clasa de jos, ai fost bine învățat de un profesionist desăvârşit.

— Mersi, Jenkins, a zis Giles.

— Şi ce înseamnă desăvârşit?

***

Pe 3 decembrie 1941, caporalul Bates şi soldatul Barrington şi-au ținut prezentarea finală în fața comitetului de evadare. Brigadierul şi restul echipei au ascultat planul pat şi mic dejun cu un interes considerabil şi au fost de acord că avea mai multe şanse de reuşită decât majoritatea schemelor incomplete care le fuseseră prezentate.

— Când credeți că ar fi cel mai bun moment în care să începeți? a întrebat brigadierul.

— În ajunul Anului Nou, domnule, a spus Giles, fără să ezite. Toți ofițerii i se vor alătura comandantului la cină pentru a întâmpina noul an.

— Şi cum soldatul Barrington va turna băuturile, a adăugat Bates, nu vor fi prea mulți treji când va bate de miezul nopții.

— Cu excepția lui Müller, i-a amintit brigadierul lui Bates, care nu bea.

— Adevărat, dar va trebui să închine pentru Vaterland, Führer şi Al Treilea Reich. Dacă mai adăugaţi şi Anul Nou şi gazda sa, simt că va fi destul de somnoros când va ajunge acasă.

— La ce oră sunteţi aduşi înapoi în lagăr după mesele oferite de comandant? a întrebat un locotenent tânăr, care se alăturase de curând comitetului.

— Pe la unsprezece, a spus Bates, dar cum este ajunul Anului Nou, vom fi aduşi înainte de miezul nopţii.

— Nu uitaţi, domnilor, s-a amestecat Giles, că eu am cheile de la pivniţa de vinuri, deci pot să vă asigur că mai multe sticle vor ajunge la postul gardienilor în seara aceea. Nu am vrea ca ei să piardă sărbătoarea.

— Asta e bine, a spus un comandant de batalion care vorbea foarte rar, dar cum aveţi de gând să treceţi de ei?

— Conducând prin poarta principală în maşina comandantului, a spus Giles. El este întotdeauna o gazdă politicoasă şi nu pleacă înaintea ultimului oaspete, ceea ce ar trebui să ne ofere cel puţin două ore avans.

— Chiar dacă poţi să-i furi maşina, a spus brigadierul, oricât de beţi ar fi gardienii, tot vor recunoaşte diferenţa dintre cel care serveşte vinurile şi comandant.

Tânărul locotenent nu era prea convins.

— Şi planul tău este ca domnul comandant să îţi dea umil toate hainele lui, soldat Barrington?

— Nu, domnule, i-a spus Giles unui ofiţer pe care-l depăşea în grad. Comandantul îşi lasă întotdeauna haina, capela şi mănuşile la garderobă.

— Dar Bates? a întrebat acelaşi ofiţer. Îl vor repera de la un kilometru.

— Nu, dacă stau în portbagajul maşinii, a spus Bates.

— Şi şoferul comandantului, despre care trebuie să presupunem că este treaz? a zis brigadierul.

— Ne mai gândim la asta, a zis Giles.

— Şi chiar dacă reuşiţi să rezolvaţi problema cu şoferul şi să treceţi de gărzi, cât mai aveţi până la frontiera cu Elveţia? Din nou, tânărul locotenent.

— O sută şaptezeci şi trei de kilometri, a spus Bates. La o sută de kilometri pe oră, ar trebui să ajungem la frontieră cam în două ore.

— Asta presupunând că nu sunt baraje pe drum.

— Niciun plan de evadare nu este perfect, a intervenit brigadierul. Comitetul va analiza planul vostru şi vă vom anunţa dimineaţa ce decizie am luat.

— Ce are mormolocul ăla contra noastră? a întrebat Bates de îndată ce au părăsit întrunirea.

— Nimic, a spus Giles. Dimpotrivă, cred că vrea să fie al treilea membru al echipei noastre.

***

Pe 6 decembrie, ordonanţa brigadierului i-a spus lui Giles, în timpul cursei de cinci mile, că planul lor fusese acceptat şi comitetul le ura drum bun. Giles l-a ajuns din urmă pe caporalul Bates şi i-a transmis vestea.

Barrington şi Bates au mai revăzut planul lor P&MD iar şi iar, până ce, ca atleţii olimpici, s-au plictisit de nesfârşitele ore de pregătire şi erau nerăbdători să se dea startul.

La ora şase, pe 31 decembrie 1941, caporalul Terry Bates şi soldatul Giles Barrington s-au prezentat la sediul comandantului, conştienţi că, dacă planul lor eşua, cel mai bun lucru pe care-l puteau spera era să aştepte încă un an, dar dacă erau prinşi cu mâţa în sac…

22

— Te întorci la şase treizeci, aproape a strigat Terry la caporalul german care-i escortase din lagăr la sediul comandantului.

Figura nedumerită a caporalului l-a făcut pe Giles să creadă că nu prea avea şanse să ajungă sergent.

— Te întorci la şase treizeci, a repetat Terry, rostind rar cuvintele.

A luat mâna caporalului şi a arătat ora şase pe ceas. Giles şi-ar fi dorit doar să-i spună caporalului, în limba sa: „Dacă te întorci la şase, caporale, te va aştepta o cană de bere pentru tine şi prietenii tăi la postul de pază.” Dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost arestat şi şi-ar fi petrecut ajunul Anului Nou în carceră.

Terry a arătat iar ceasul caporalului şi a imitat un om care bea. De data aceasta, caporalul a zâmbit şi a imitat aceeaşi acțiune.

— Cred că, în cele din urmă, a înțeles ideea, a spus Giles intrând în sediul comandantului.

— Tot mai trebuie să ne asigurăm că ia berea înainte de sosirea primului ofițer. Aşa că mai bine s-o luăm din loc.

— Da, domnule, a spus Terry îndreptându-se spre bucătărie. Restaurarea ordinii naturale.

Giles s-a dus la garderobă, şi-a luat uniforma de picolo din cui şi s-a schimbat cu cămaşa albă, cravata neagră, pantalonii negri şi haina tivită cu alb. A văzut o pereche de mănuşi din piele neagră pe o banchetă, uitate probabil de un ofițer cu altă ocazie şi le-a îngrămădit în buzunar, gândindu-se că s-ar putea dovedi utile mai târziu. A închis uşa garderobei şi s-a îndreptat spre sala de mese. Trei ospătărițe din oraş – inclusiv Greta, singura cu care fusese tentat să flirteze, dar ştia că Jenkins n-ar fi fost de acord – puneau masa pentru şaisprezece persoane.

S-a uitat la ceas: 6:12 p.m. A ieşit din salon şi a coborât în pivnița de vinuri. Un singur bec lumina o cameră care pe

vremuri era arhivă de documente. De la sosirea lui Giles, acestea fuseseră înlocuite cu stelaje cu vinuri.

Giles se hotărâse deja că avea nevoie de cel puțin trei cutii cu sticle pentru cina din acea seară, precum şi de un butoi cu bere pentru caporalul însetat şi camarazii lui din postul de pază. S-a uitat atent la stelaje înainte de a alege două sticle cu vişinată, o duzină de sticle cu Pinot grigio italienesc, două cutii cu vin franțuzesc de Burgundia şi un butoi cu bere germană. Tocmai când pleca, ochii i s-au oprit pe trei sticle de Johnnie Walker Red Label, două sticle cu vodcă rusească, o jumătate de duzină de sticle de Rémy Martin şi o sticlă cu Porto dintr-o recoltă specială. Giles a simțit că un oaspete ar fi putut fi iertat că nu mai ştia cine cu cine se războieşte.

În următoarele cincisprezece minute, a cărat casetele cu vin şi bere pe scări, oprindu-se întruna să se uite la ceas şi, la 6:29, a deschis uşa din spate unde l-a găsit pe caporalul german sărind în sus şi în jos şi lovindu-şi mâinile, încercând să se încălzească. Giles a ridicat amândouă palmele ca să-i dea de înțeles că trebuia să stea liniştit un moment. Apoi a înaintat încet pe coridor – Jenkins nu fugea niciodată – a luat butoiul cu bere, s-a întors şi i l-a dat.

Greta, care evident întârziase, a urmărit acțiunea şi i-a zâmbit lui Giles. El i-a întors zâmbetul înainte de a dispărea în popotă.

— Postul de gardă, a spus Giles hotărât, arătând spre perimetrul exterior.

Caporalul a încuviințat şi s-a îndreptat în direcția corectă. Terry îl întrebase pe Giles mai înainte dacă ar putea fura ceva mâncare de la bucătărie pentru caporal şi camarazii lui de la postul de gardă.

— În niciun caz, îi spusese Giles, sigur pe el. Vrem să bea toată noaptea pe stomacul gol.

Giles a închis uşa şi s-a întors în popotă unde ospătărițele aproape terminaseră de aranjat masa.

A desfăcut o duzină de sticle de Merlot, dar a pus doar trei pe bufet, ascunzându-le discret pe celelalte opt sub el. Nu avea nevoie ca lui Müller să-i dea prin cap ce pune la cale. A mai pus o sticlă de whisky şi două de vişinată la un capăt al dulapului, înainte de a alinia, ca soldații la paradă, o duzină de pahare mari şi jumătate de duzină de pahare mici. Toate erau la locul lor.

Giles lustruia un pahar când colonelul Schabacker a intrat. Comandantul a verificat masa, a făcut unele aranjamente la planul de instalare, apoi şi-a întors atenția spre armata de sticle de pe dulap. Giles s-a întrebat dacă va comenta, dar comandantul a zâmbit doar şi a spus:

— Mă aştept ca oaspeții să sosească pe la şapte jumătate şi i-am spus şefului că ne vom aşeza să luăm cina pe la opt.

Giles putea doar să spere că, după câteva ore, germana lui va fi la fel de fluentă ca engleza comandantului Schabacker.

Următoarea persoană care a intrat în popotă a fost un locotenent tânăr care venise de curând la popota ofițerilor şi participa pentru prima oară la o cină oferită de comandant. Giles l-a observat cum privea whiskyul şi a înaintat să-l servească, turnându-i jumătate de pahar. I-a dat apoi comandantului vişinata lui obişnuită.

Al doilea ofițer care şi-a făcut apariția a fost căpitanul Henkel, adjutantul lagărului. Giles i-a dat sticla de vodcă şi şi-a petrecut următoarele treizeci de minute servind fiecare oaspete nou, întotdeauna cu băutura lor preferată.

Când oaspeții s-au aşezat la masă pentru cină, mai multe sticle goale fuseseră înlocuite din rezervele ascunse de Giles sub dulap.

După câteva momente, ospătărițele au apărut cu farfuriile cu borş, în timp ce comandantul încerca vinul alb.

— Italienesc, i-a spus Giles, arătându-i eticheta.

— Excelent, a murmurat el.

Giles a umplut apoi toate paharele, cu excepția celui al maiorului Müller, care continua să bea apă.

Unii dintre oaspeți beau mai repede decât ceilalți, aşa că Giles se învârtea întruna în jurul mesei, asigurându-se că nimeni nu are paharul gol. De îndată ce bolurile cu supă au fost luate, Giles s-a topit în fundal pentru că Terry îl avertizase ce urma să se întâmple. Uşile duble s-au deschis cu o izbitură şi bucătarul a intrat cărând capul unui mistreț pe un platou mare din argint. Ospătărițele l-au urmat punând farfurii cu legume şi cartofi şi căni cu sos gros în mijlocul mesei.

În timp ce bucătarul începea să taie, colonelul Schabacker a încercat vinul de Burgundia, ceea ce a adus alt zâmbet pe fața lui. Giles s-a întors la activitatea lui de umplere a paharelor pe jumătate goale, cu o singură excepție. A observat că tânărul locotenent nu mai spusese nimic de ceva vreme, aşa că nu s-a atins de paharul lui. Câțiva ofițeri începuseră să se bâlbâie iar el avea nevoie să-i țină treji până la miezul nopții.

Bucătarul s-a întors mai târziu cu suplimentele şi Giles s-a conformat când colonelul Schabacker i-a cerut ca toate paharele să fie pline. Când Terry şi-a făcut apariția să ia ce mai rămăsese din capul mistrețului, maiorul Müller era singurul ofițer încă treaz.

După câteva momente, bucătarul a intrat a treia oară, de data aceasta cu un tort Pădurea Neagră, pe care l-a pus pe masă în fața comandantului. Gazda a înfipt cuțitul în tort de mai multe ori şi ospătărițele au împărțit felii generoase fiecărui oaspete. Giles a continuat umplutul paharelor până ce a ajuns la ultima sticlă.

În timp ce ospătărițele luau farfuriile de desert, Giles a luat paharele de vin de pe masă, înlocuindu-le cu pocale de coniac şi pahare de porto.

— Domnilor, a declarat colonelul Schabacker, chiar după ora unsprezece, vă rog să vă umpleți paharele pentru că vreau să țin un toast. S-a ridicat, şi-a înălțat paharul şi a spus: Pentru Vaterland!

Cincisprezece ofițeri s-au ridicat mai repede sau mai încet şi au repetat:

— Vaterland!

Müller s-a uitat spre Giles şi a bătut în pahar pentru a-i arăta că are nevoie de ceva cu care să toasteze.

— Nu vin, idiotule, a zis el. Vreau nişte coniac.

Giles a zâmbit şi i-a umplut paharul cu coniac.

Müller nu reuşise să-l păcălească.

Discuțiile cu voce tare au continuat în timp ce Giles aducea umidificatorul la masă şi invita oaspeții să-şi aleagă trabucuri. Tânărul locotenent se odihnea acum, ținându-şi capul pe masă şi lui Giles i s-a părut că aude un sforăit.

Când comandantul s-a ridicat a doua oară, ca să bea în onoarea Führerului, Giles i-a mai turnat lui Müller nişte vin roşu. Acesta şi-a ridicat paharul, şi-a ciocnit călcâiele şi a salutat nazist. A urmat un toast închinat lui Frederic cel Mare şi, de data aceasta, Giles s-a asigurat că paharul lui Müller fusese umplut înainte de a se ridica.

Cu cinci minute înainte de miezul nopții, Giles a verificat dacă toate paharele erau pline. Când pendula de pe perete a început să bată, cincisprezece ofițeri au strigat aproape la unison: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 şi apoi au început să cânte: *„Deutschland, Deutschland über alles”,* bătându-se pe spate unul pe celălalt în timp ce întâmpinau Anul Nou.

A mai durat o vreme până ce s-au aşezat la locurile lor. Comandantul a rămas în picioare şi şi-a lovit paharul cu o lingură. Toți au tăcut, anticipând discursul său anual.

A început prin a le mulțumi colegilor pentru lealitatea şi curajul arătate în timpul unui an greu. Apoi a vorbit un timp despre destinul Vaterland. Giles şi-a amintit că Schabacker fusese maior înainte de a prelua comanda lagărului. A sfârşit prin a declara că speră că cei drepți vor câştiga războiul până la vremea aceasta în anul viitor. Lui Giles îi venea să țipe: „Nu mai spune! Nu mai spune!” în orice limbă, dar Müller tocmai se întorsese să vadă dacă vorbele colonelului îi stârniseră vreo reacție. Giles se uita înainte, fără nicio

expresie pe chip, de parcă n-ar fi înțeles nimic. Mai trecuse unul dintre testele lui Müller.

23

La câteva minute după ora 1 p.m. primul oaspete s-a ridicat să plece.

— Sunt de serviciu de la şase dimineaţa, a explicat el.

A fost întâmpinat cu aplauze batjocoritoare în timp ce s-a ridicat şi a plecat fără să mai spună ceva.

Mai mulţi oaspeţi au plecat în următoarea oră, dar Giles ştia că nu putea să-şi facă ieşirea repetată cât timp Müller mai era acolo. A devenit puţin îngrijorat când ospătăriţele au început să strângă ceştile de cafea, semn că petrecerea se apropia de sfârşit şi s-ar putea să ordone să se plece în lagăr. Giles a avut grijă să pară ocupat, continuând să-i servească pe ofiţerii care nu păreau grăbiţi să plece.

Până la urmă, Müller s-a ridicat când ultima ospătăriţă a ieşit din cameră, dar nu înainte de a-şi lovi călcâiele şi a oferi camarazilor săi alt salut nazist. Giles şi Terry au căzut de acord că planul lor nu putea începe decât la cel puţin un sfert de oră după plecarea lui Müller şi după ce au verificat că maşina lui nu mai era în locul obişnuit.

Giles a umplut paharele celor şase ofiţeri rămaşi în jurul mesei. Erau prieteni buni ai comandantului. Doi dintre ei fuseseră cu el la şcoală, alţi trei fuseseră în consiliul orăşenesc şi doar adjutantul lagărului era o cunoştinţă mai recentă; informaţii strânse de Giles în ultimele câteva luni.

La două şi douăzeci, comandantul l-a chemat pe Giles.

— A fost o zi lungă, a spus el în engleză. Du-te la prietenii tăi, la bucătărie şi ia şi o sticlă de vin cu tine.

— Mulţumesc, domnule, a spus Giles, punând o sticlă de coniac şi un decantor cu Porto în centrul mesei.

Ultimele cuvinte rostite de comandant înainte de a pleca erau adresate adjutantului, care stătea în dreapta lui.

— După ce vom câştiga acest război, Franz, vreau să-i ofer omului acesta o slujbă. Nu-mi închipui că va dori să se întoarcă în Anglia când svastica va flutura pe Buckingham Palace.

Giles a luat singura sticlă de vin care mai rămăsese pe dulap, a ieşit din cameră şi a închis încet uşa în urma lui. Putea simţi adrenalina curgându-i prin corp şi era conştient că următoarele cincisprezece minute îi vor decide soarta. A coborât pe scările din spate la bucătărie, unde l-a găsit pe Terry trăncănind cu bucătarul, cu jumătate de sticlă de vişinată pentru gătit lângă el.

— Un An Nou fericit, bucătare, a spus Terry, ridicându-se. Trebuie s-o şterg, altfel voi întârzia la micul dejun din Zürich.

Giles a încercat să pară serios când bucătarul a ridicat mâna.

Au fugit pe scări, singurii doi oameni treji din clădire. Giles i-a dat sticla de vin lui Terry şi i-a spus:

— Două minute, nu mai mult.

Terry a mers pe coridor şi s-a strecurat afară pe uşa din spate. Giles s-a retras în umbrele din vârful scării, tocmai când un ofiţer ieşea din popotă, mergând la baie.

După câteva momente, uşa din spate s-a deschis din nou şi a apărut un cap. Giles i-a făcut furios semne lui Terry şi a arătat către baie. Terry a fugit şi i s-a alăturat în umbră, înainte ca ofiţerul să iasă şi să-şi croiască drum nesigur pe picioare înapoi în sala de masă. De îndată ce uşa s-a închis în spatele lui, Giles a întrebat:

— Ce mai face neamţul tău îmblânzit, caporale?

— E pe jumătate adormit. I-am dat o sticlă de vin şi l-am avertizat că va mai dura cel puţin jumătate de oră.

— Crezi că te-a înţeles?

— Nu cred că-i pasă.

— Foarte bine. E rândul tău să stai de pază, a zis Giles, ieşind înapoi pe coridor.

Şi-a strâns pumnii ca să nu-i tremure mâinile şi era gata să deschidă uşa de la garderobă când a auzit o voce venind dinăuntru. S-a oprit, şi-a lipit urechea la uşă şi a ascultat. I-a luat un minut ca să-şi dea seama cine era. Pentru prima oară, n-a respectat regula de aur a lui Jenkins şi a fugit

înapoi pe coridor alăturându-se lui Terry în umbra din vârful scării.

— Care-i problema?

Giles şi-a pus un deget la gură când s-a deschis uşa garderobei şi a ieşit maiorul Müller, încheindu-şi nasturii. După ce şi-a pus şi mantaua, s-a uitat în susul şi în josul coridorului să se asigure că nu l-a văzut nimeni, apoi s-a strecurat pe uşa din faţă şi a dispărut în noapte.

— Care fată? a întrebat Giles.

— Probabil Greta. Am fost cu ea de câteva ori, dar niciodată în garderobă.

— Asta nu-i fraternizare cu inamicul? a şoptit Giles.

— Doar dacă eşti ofiţer, i-a răspuns Terry.

Au mai aşteptat doar câteva momente înainte ca uşa să se deschidă iar şi să apară Greta, puţin îmbujorată. Ea a ieşit calmă pe uşa din faţă, fără să se deranjeze să se uite dacă o vede cineva.

— A doua încercare, a spus Giles, care a pornit tiptil pe coridor, a deschis uşa garderobei şi a intrat exact în clipa în care alt ofiţer ieşea din popotă.

Nu te întoarce la dreapta, nu te întoarce la dreapta, se ruga Terry în gând. Ofiţerul s-a întors la stânga şi s-a dus la baie. Terry s-a rugat pentru urinatul cel mai lung din istorie. A început să numere secundele, dar uşa popotei s-a deschis şi a ieşit adjutantul. Înapoi, a făcut semn Terry, disperat. Giles s-a strecurat înapoi în garderobă şi a închis uşa.

Când a reapărut adjutantul, Terry s-a temut că va intra în garderobă să-şi ia chipiul şi mantaua şi-l va găsi pe Giles îmbrăcat cu hainele comandantului în care caz jocul se va termina chiar înainte de a începe. Terry i-a urmărit fiecare pas, temându-se de ce era mai rău, dar adjutantul s-a oprit la uşa popotei, a deschis-o şi a dispărut înăuntru. De îndată ce uşa s-a închis, Terry a ţâşnit pe coridor şi a deschis uşa garderobei unde l-a găsit pe Giles îmbrăcat cu manta, eşarfă, mănuşi şi chipiu şi purtând un baston, cu stropi de transpiraţie pe frunte.

— Hai să ieşim înainte ca vreunul dintre noi să facă un infarct, a zis Terry.

Terry şi Giles au părăsit clădirea chiar mai repede decât Müller şi Greta.

— Relaxează-te, a spus Giles, după ce au ieşit. Nu uita că suntem singurii doi oameni care nu sunt beți.

Şi-a înfăşurat eşarfa în jurul gâtului, acoperindu-şi bărbia, a tras chipiul pe ochi, a luat hotărât bastonul şi s-a aplecat puțin pentru că era ceva mai înalt decât comandantul.

Când şoferul l-a auzit pe Giles apropiindu-se, a sărit din maşină şi i-a deschis portiera. Giles a repetat o propoziție pe care o spunea de obicei comandantul şoferului de mai multe ori, a căzut pe bancheta din spate, şi a mormăit:

— Du-mă acasă, Hans.

Hans s-a întors pe scaunul şoferului, dar, când a auzit un clic care semăna cu sunetul închiderii portbagajului, s-a uitat bănuitor în spate, dar l-a văzut pe comandant bătând nerăbdător în vizor.

— De ce nu pleci, Hans? l-a întrebat Giles, bâlbâindu-se uşor.

Hans a răsucit cheia în contact, a băgat maşina în prima viteză şi a pornit încet spre postul de gardă. Un sergent a ieşit din camera santinelei când a auzit maşina apropiindu-se. A încercat să ridice bariera şi să salute în acelaşi timp. Giles a ridicat bastonul în semn de recunoaştere şi aproape a izbucnit în râs când a observat că primii doi butoni de la uniforma santinelei erau descheiați. Colonelul Schabacker n-ar fi omis să comenteze acest lucru, chiar în ajunul Anului Nou.

Maiorul Forsdyke, ofițerul de recunoaştere al comitetului de evadare, îi spusese lui Giles că locuința comandantului era cam la patru kilometri de lagăr şi ultimele câteva sute de metri erau pe o alee îngustă şi întunecată. Giles a rămas trântit în colțul lui de pe banchetă, de unde nu putea fi văzut prin geamul din spate, dar, în momentul în care maşina a

intrat pe alee, s-a ridicat brusc, a bătut şoferul pe umăr şi i-a ordonat să oprească.

— Nu mai pot să aştept, a spus el, înainte să sară jos din maşină şi prefăcându-se că îşi desface fermoarul de la pantaloni.

Hans s-a uitat cum colonelul dispare în tufişuri. Părea uimit; la urma-urmei, erau doar la o sută de metri de uşa din faţă. A ieşit din maşină şi a aşteptat lângă portiera din spate. Când i s-a părut că-şi aude şeful apropiindu-se, s-a întors exact la timp ca să vadă un pumn strâns, cu un moment înainte de a-i sparge nasul. A căzut pe jos.

Giles a alergat spre spatele maşinii şi a deschis portbagajul. Terry a sărit afară, s-a apropiat de trupul lui Hans şi a început să-i descheie uniforma de şofer, înainte de a-şi scoate hainele proprii. De îndată ce Bates şi-a pus uniforma, s-au lămurit cât de scund şi de dolofan era Hans.

— N-o să conteze, a zis Giles, citindu-i gândurile. Când vei fi la volan, nimeni n-o să se uite la tine cu atenţie.

L-au târât pe Hans în spatele maşinii şi l-au îndesat în portbagaj.

— Mă îndoiesc că se va trezi înainte de a ne aşeza să luăm micul dejun în Zürich, a spus Terry legând o batistă pe gura lui Hans.

Noul şofer al comandantului s-a aşezat la volan şi niciunul n-a mai scos o vorbă până ce nu s-au întors pe drumul principal. Terry nu a trebuit să frâneze şi să verifice indicatoarele rutiere pentru că analizase în fiecare zi drumul până la graniţă.

— Stai pe partea dreaptă a drumului, a spus Giles, inutil, şi nu condu prea repede. Ultimul lucru de care avem nevoie e să ne tragă pe dreapta.

— Cred că am reuşit, a spus Terry când au depăşit indicatorul care arăta spre Schaffhausen.

— Nu cred nimic până ce nu suntem conduşi la masă la *Imperial Hotel* şi chelnerul nu ne dă meniul pentru micul dejun.

— N-am nevoie de meniu, a zis Terry. Ouă, şuncă, fasole, cârnaţi şi o roşie şi o halbă de bere. Ăsta e meniul meu la piaţă în fiecare zi. Dar tu?

— Un cârnat puţin prăjit, o felie de toast cu unt, o lingură de marmeladă Oxford şi o cană cu ceai Earl Grey.

— Nu ţi-a luat prea mult să treci de la chelner la nobil.

Giles a zâmbit. S-a uitat la ceas. Erau puţine maşini pe drum în acea dimineaţă de An Nou, aşa că avansau repede. Adică până ce Terry a văzut convoiul din faţa lor.

— Şi acum ce fac? a zis el.

— Depăşeşte-i. Nu ne putem permite să pierdem timpul. N-au motive să fie bănuitori – conduci un ofiţer care nu se aşteaptă să fie reţinut.

De îndată ce Terry a ajuns ultimul vehicul din urmă, a luat-o pe mijlocul drumului şi a început să depăşească un şir lung de tancuri şi motociclete. După cum prevăzuse Giles, nimeni n-a fost interesat de trecerea unui Mercedes care era clar în misiune oficială. Când Terry a depăşit maşina din faţă, a respirat uşurat, dar nu s-a relaxat până ce n-a cotit şi n-a mai zărit nicio lumină în vizor.

Giles continua să se uite la ceas la fiecare câteva minute. Următorul indicator le-a confirmat faptul că mergeau bine, dar Giles ştia că nu puteau fi siguri de nimic până ce ultimul oaspete ai comandantului Schabacker nu va pleca şi acesta nu va ieşi să-şi caute maşina şi şoferul.

A mai durat patruzeci de minute şi au ajuns la periferia oraşului Schaffhausen. Erau amândoi atât de nervoşi, încât nu spuneau aproape nimic. Giles era extenuat stând pe bancheta din spate şi nefăcând nimic, dar ştia că nu se poate relaxa până când nu va trece frontiera elveţiană.

Când au intrat în oraş, localnicii abia se trezeau; câte un tramvai, o maşină şi câteva biciclete transportau oamenii care trebuiau să muncească în prima zi a anului. Terry nu s-a uitat după indicatoare spre graniţă pentru că vedea deja Alpii elveţieni dominând orizontul. Libertatea se simţea în apropiere.

— Mama naibii! a spus Terry, apăsând pe frână.

— Ce s-a întâmplat? a zis Giles, aplecându-se în faţă.

— Uită-te la coada aia.

Giles şi-a scos capul pe geam şi a văzut o coadă cam de patruzeci de vehicule în faţa lor, unul după altul, aşteptând să treacă graniţa. S-a uitat să vadă dacă era vreun vehicul oficial. Când s-a asigurat că nu era, a spus:

— Treci direct în faţă. Asta se aşteaptă să facem. Dacă n-o facem, vom atrage atenţia asupra noastră.

Terry a condus încet înainte, oprindu-se la barieră.

— Ieşi şi deschide-mi portiera, dar nu spune nimic.

Terry a oprit motorul, a ieşit şi a deschis portiera din spate. Giles a mărşăluit la postul de grăniceri. Un ofiţer tânăr a sărit din spatele biroului şi a salutat când a văzut un colonel intrând în cameră. Giles i-a întins două seturi de hârtii despre care falsificatorul lagărului îl asigurase că vor trece cu bine la controlul de la orice post de graniţă din Germania. Urma să afle dacă exagerase sau nu. Pe când ofiţerul răsfoia documentele, Giles se bătea peste picior cu bastonul, uitându-se întruna la ceas.

— Am o întrunire importantă în Zürich, s-a răstit el, şi sunt în întârziere.

— Îmi pare rău, domnule colonel. Mai durează câteva momente.

Ofiţerul a verificat fotografia lui Giles de pe hârtiile lui şi a părut nedumerit. Giles s-a întrebat dacă omul va avea curajul să-i ceară să-şi scoată eşarfa, pentru că, dacă ar fi avut, şi-ar fi dat seama imediat că era prea tânăr ca să fie colonel.

Giles l-a privit sfidător pe tânăr, care probabil se gândea la consecinţele pe care le-ar fi avut întârzierea unui ofiţer de rang înalt punându-i întrebări inutile. Balanţa s-a înclinat în favoarea lui Giles. Ofiţerul a dat din cap, a ştampilat hârtiile şi a spus:

— Sper că nu veţi întârzia la întrunire, domnule.

— Mulţumesc, a spus Giles.

A pus documentele înapoi în buzunarul interior şi tocmai se îndrepta spre uşă când ofițerul l-a oprit.

— Heil Hitler! a răcnit.

Giles a ezitat, s-a întors încet înapoi şi a spus:

— Heil Hitler, salutând nazist.

Când a ieşit din clădire, a trebuit să se abțină să nu râdă când a observat că Terry ținea portiera din spate cu o mână şi pantalonii cu cealaltă.

— Mulțumesc, Hans, a spus Giles, tolănindu-se pe bancheta din spate.

Atunci au auzit un bubuit dinspre portbagaj.

— Oh, Doamne, a zis Terry. Hans.

Atunci şi-au amintit cuvintele brigadierului; nu există plan de evadare fără greşeli. Până la urmă, totul se reduce la modul în care te descurci în situații neprevăzute.

Terry a închis portiera din spate şi s-a întors la volan cât de repede a putut, pentru că se temea că paznicii vor auzi bubuiturile. A încercat să rămână calm în timp ce bariera se ridica centimetru cu centimetru, iar bubuiturile deveneau din ce în ce mai tari.

— Condu încet, a spus Giles. Nu le da motive să devină bănuitori.

Terry a trecut uşor în viteza întâi şi a condus încet pe sub barieră. Giles s-a uitat pe geamul din laterală pe când treceau de postul de graniță. Tânărul ofițer vorbea la telefon. S-a uitat pe fereastră direct la Giles, a sărit de la birou şi a ieşit în goană afară.

Giles a estimat că postul de graniță elvețian nu era la mai mult de o sută de metri. S-a uitat pe lunetă şi l-a văzut pe tânărul ofițer dând frenetic din mâini în timp ce gardieni înarmați ieşeau din post.

— Schimbare de plan, a spus Giles. Apasă pe accelerație, a strigat el când primele gloanțe loveau spatele maşinii.

Terry a schimbat viteza tocmai când a plesnit un cauciuc. A încercat disperat să mențină maşina pe drum, dar aceasta s-a răsucit dintr-o parte în cealaltă, a alunecat pe marginea

drumului şi s-a oprit între cele două posturi de graniță. A urmat o altă salvă de împuşcături.

— E timpul să te întrec eu la baie, a spus Giles.

— Nicio speranță, i-a răspuns Terry, care avea ambele picioare pe pământ înainte ca Giles să iasă pe portiera din spate.

Au început amândoi să alerge spre frontiera elvețiană. Dacă vreunul dintre ei avea de gând să parcurgă o sută de metri în zece secunde, urma să se întâmple chiar atunci. Cu toate că se aplecau şi îşi schimbau direcția încercând să evite gloanțele, Giles era sigur că el va trece primul de linia de sosire. Gărzile de la frontiera elvețiană îi încurajau şi, când Giles a lovit bariera, şi-a ridicat mâinile în semn de triumf, după ce-şi învinsese în cele din urma cel mai puternic concurent.

S-a întors să se laude şi l-a văzut pe Terry zăcând în mijlocul drumului, cam cu treizeci de metri în urmă, cu o rană de glonț în cap şi cu sângele curgându-i din gură.

Giles a căzut în genunchi şi a început să se târască înspre prietenul lui. S-a mai tras o rafală de gloanțe când doi paznici de la granița elvețiană l-au prins de picioare şi l-au tras înapoi, în siguranță.

A vrut să le explice că nu dorea să ia micul dejun de unul singur.

HUGO BARRINGTON
1939 -1942

24

Hugo Barrington n-a putut să nu zâmbească citind în *Bristol Evening News* că Harry Clifton a fost înmormântat în mare la câteva ore după începerea războiului.

Cel puțin nemții făcuseră ceva cum trebuie. Un comandant de submarin rezolvase singur cea mai mare problemă a lui. Hugo a început să creadă că s-ar putea, în timp, să revină în Bristol şi să-şi reia locul ca preşedinte-adjunct la Bristol Shipping Line. Ar fi putut să rezolve problema cu mama lui telefonând la Barrington Hall, dar numai după plecarea tatălui său la birou în fiecare zi.

Când Hugo a ajuns prima oară la Londra după eşuarea nunții fiicei sale, închinase parterul unei clădiri din Cadogan Gardens pentru o liră pe săptămână. Singurul lucru bun la apartamentul său cu trei camere era adresa, care dădea impresia unui om cu bani.

Cu toate că mai avea nişte bani în bancă, aceştia au început să dispară repede, pentru că avea timp liber şi nicio sursă de venit regulat. Nu după mult, a trebuit să renunțe la Bugatti, ceea ce i-a mai oferit un răgaz de câteva săptămâni, dar asta a durat până ce i-a fost respins primul cec. Nu se putea adresa tatălui său pentru ajutor, pentru că acesta nu mai voia să audă de el şi, sincer, sir Walter i-ar fi dat mai curând o mână de ajutor lui Maisie Clifton înainte de a ridica un deget ca să-şi ajute fiul.

După câteva luni petrecute în Londra, Hugo a încercat să-şi găsească o slujbă. Dar nu era uşor; chiar dacă potențialul angajator îl cunoştea pe tatăl lui, tot nu obținea un interviu şi, când obținea vreunul, şeful lui se aştepta ca el să muncească la ore imposibile pentru un salariu care nu-i acoperea nici cheltuielile de la barul clubului.

Hugo a început să rişte puținul pe care-l mai avea la bursă. Auzise de la mai mulți colegi despre afaceri care nu puteau eşua şi chiar s-a amestecat în câteva întreprinderi

din umbră care l-au adus în contact cu ceea ce presa numea ratați şi pe care tatăl lui i-ar fi numit şarlatani.

După un an, Hugo a început să împrumute bani de la prieteni şi chiar de la prietenii prietenilor. Dar când n-ai cu ce bani să-ți plăteşti datoriile, eşti repede dat afară de pe lista de invitați la petreceri şi nu mai eşti invitat la petrecerile cu vânătoare din weekend.

Când era disperat, Hugo o suna pe mama lui, dar nu înainte de a se asigura că tatăl lui era la birou. Mama lui îi dădea întotdeauna câțiva bani, aşa cum îi dăduse câte zece lire când era la şcoală.

Un vechi prieten de şcoală, Archie Fenwick, îl mai invita din când în când să cineze la club sau să participe la una dintre petrecerile pe care le dădea în Chelsea. Şi acolo a întâlnit-o prima oară pe Olga. Nu figura sau silueta ei i-au atras atenția la început, ci şiragul de perle, trei rânduri, care-i înconjurau gâtul. Hugo l-a încolțit pe Archie şi l-a întrebat dacă erau adevărate.

— Sigur că sunt, a spus Archie. Dar fii atent, nu eşti singurul care vrea să-şi bage lăbuța în borcanul ăsta cu miere.

Olga Piotrovska, i-a spus Archie, venise de curând în Londra, fugind din Polonia după invazia germană. Părinții ei fuseseră luați de Gestapo doar pentru că erau evrei. Hugo s-a încruntat. Archie n-a putut să-i spună mai multe despre ea, doar că locuia într-o minunată casă din Lowndes Square şi avea o colecție de artă. Hugo nu se prea interesase vreodată de artă, dar chiar şi el auzise de Picasso şi de Matisse.

Hugo s-a plimbat prin cameră până ce a ajuns lângă domnişoara Piotrovska şi s-a prezentat. Când Olga i-a spus de ce fusese obligată să plece din Polonia şi-a exprimat dezgustul şi a asigurat-o că familia lui fusese mândră să facă afaceri cu evreii cam de o sută de ani. La urma-urmei, tatăl lui, sir Walter Barrington, era prieten cu familiile Rotschild şi Hambro. După ce petrecerea s-a terminat, a invitat-o pe Olga

să ia prânzul cu el la Ritz în ziua următoare, dar, cum nu mai putea semna nota de plată, a trebuit să mai împrumute încă cinci lire de la Archie.

Prânzul s-a desfăşurat bine şi, în următoarele săptămâni, Hugo i-a făcut curte Olgăi cu asiduitate, dar în limitele resurselor sale. Îi spusese că îşi părăsise soția după ce aceasta recunoscuse că avea o legătură cu un prieten de-al lui şi îi ceruse avocatului să inițieze procedura de divorț. În realitate, Elisabeth deja divorțase de el şi judecătorul îi acordase ei Manor House şi tot ce nu luase Hugo după ce plecase în grabă.

Olga a fost foarte înțelegătoare şi Hugo i-a promis că, în momentul în care va fi liber, o va cere în căsătorie. Îi spunea întruna cât de frumoasă era şi cum eforturile ei cam lipsite de viață în pat erau superioare celor ale Elisabethei. Îi amintea tot timpul că, după moartea tatălui va deveni lady Barrington şi dificultățile lui financiare temporare vor fi rezolvate după ce va moşteni domeniul Barrington. Poate i-a dat şi impresia că tatăl lui era mult mai în vârstă şi mai puțin sănătos decât era în realitate. „Se duce repede” era expresia folosită de el.

***

După câteva săptămâni, Hugo s-a mutat în Lowndes Square şi în următoarele luni s-a întors la stilul de viață care considera că i se cuvine. Mai mulți amici au comentat cât de norocos era în compania unei femei atât de fermecătoare şi unii dintre ei nu s-au putut abține să nu adauge:

— Şi nu e nici săracă.

Hugo aproape uitase cum era să mănânci trei mese pe zi, să porți haine noi şi să ai maşină cu şofer. Şi-a plătit majoritatea datoriilor şi n-a durat mult până ce uşile care i se trântiseră în nas au început să se redeschidă pentru el. Totuşi, se întreba cât va mai dura, pentru că nu avea de gând să se însoare cu o evreică refugiată din Varşovia.

***

Derek Mitchell s-a urcat în trenul expres în gara Paddington. Detectivul particular se întorsese să lucreze cu normă întreagă pentru fostul său angajator, acum că stipendiile erau iar plătite în prima zi a lunii şi cheltuielile îi erau achitate la cerere. Hugo îl aştepta pe Mitchell să-i dea raportul o dată pe lună despre ce făcea familia Barrington. Mai ales, Hugo era interesat de venirile şi plecările tatălui său, ale fostei soții, ale lui Giles, Emma şi chiar ale lui Grace, dar era paranoic mai ales în ceea ce o privea pe Maisie Clifton şi se aştepta ca Mitchell să-i spună tot ce făcea ea, adică totul.

Mitchell se ducea la Londra cu trenul şi se întâlneau în sala de aşteptare aflată vizavi de peronul şapte în gara Paddington. După o oră, Mitchell lua trenul înapoi către Temple Meads.

Aşa a aflat Hugo că Elisabeth continua să stea la Manor House, iar Grace venea rar acasă de când câştigase bursa la Cambridge. Emma născuse un fiu pe care-l botezase Sebastian Arthur. Giles se înrolase în regimentul Wessex ca soldat şi fusese trimis la Unitatea de instruire a ofițerilor din Mons.

Aceasta a fost o surpriză pentru Hugo pentru că ştia că Giles fusese declarat inapt pentru serviciul activ la Gloucesters imediat după izbucnirea războiului pentru că, la fel ca el şi tatăl lui, era daltonist. Hugo folosise aceeaşi scuză ca să nu fie înrolat în 1915.

***

În timp ce lunile treceau, Olga a început să întrebe din ce în ce mai des când se va termina divorțul lui Hugo. El încerca să pară că acesta era aproape gata, dar abia când ea i-a sugerat să se mute înapoi, în fostul lui apartament din

Cadogan Square el a spus că hârtiile erau deja la tribunal şi el se decisese să accelereze procesul. A mai aşteptat o săptămână înainte să-i spună că avocații lui începuseră procedurile.

Au urmat câteva luni de armonie casnică. Ceea ce nu-i spusese el Olgăi fusese că proprietarul din Cadogan Square îi dăduse un preaviz de o lună în ziua în care se mutase la ea. Dacă ea îl dădea afară, nu mai avea unde să stea.

***

După o lună, Mitchell i-a telefonat lui Hugo şi i-a spus că trebuia să-l vadă urgent, ceea ce era o cerere neobişnuită. S-au hotărât să se întâlnească la ora patru în după-amiaza următoare în locul lor obişnuit.

Când Mitchell a intrat în sala de aşteptare a gării, Hugo stătea deja pe o bancă, ascuns în spatele unui exemplar din *London Evening News*. Citea despre atacul lui Rommel asupra oraşului Tobruk, nu că ar fi ştiut unde era Tobruk. A continuat să citească când Mitchell s-a aşezat lângă el. Detectivul particular vorbea încet şi niciodată nu se uita înspre Hugo.

— Credeam că vreți să aflați că fiica dumneavoastră cea mai mare s-a angajat ca ospătăriță la *Grand Hotel,* sub numele de domnişoara Dickens.

— Nu acolo lucrează şi Maisie?

— Da, este administratoarea restaurantului şi este şefa fiicei dumneavoastră.

Hugo nu-şi putea închipui de ce Emma ar fi putut dori să lucreze ca ospătăriță.

— Mama ei ştie?

— Cred că da, pentru că Hudson o lasă la o sută de metri lângă hotel în fiecare dimineață la şase fără un sfert. Dar nu de aceea am vrut să vă văd.

Hugo a întors pagina ziarului şi a văzut o fotografie a generalului Auchinleck stând în fața cortului, în deşert, şi adresându-se trupelor.

— Fiica dumneavoastră a luat un taxi până la docuri ieri dimineață. Avea un geamantan când s-a urcat la bordul navei *Kansas Star* unde a primit o slujbă de recepționeră. I-a spus mamei ei că se duce la New York s-o viziteze pe mătuşa Phyllis, care cred că este sora lordului Harvey.

Hugo ar fi fost interesat să afle cum de ştia Mitchell acest lucru, dar încerca să-şi dea seama de ce Emma se angajase pe nava pe care murise Harry Clifton. Nimic nu avea sens. L-a instruit pe Mitchell să cerceteze mai atent şi să-l anunțe când va mai afla ce punea la cale Emma.

Chiar înainte ca Mitchell să plece înapoi la trenul pentru Temple Meads, i-a spus lui Hugo că bombardierele germane distruseseră toată Broad Street. Hugo nu-şi putea imagina de ce ar putea să-l intereseze asta până ce Mitchell i-a amintit că era strada pe care se aflase ceainăria domnişoarei Tilly. Crezuse că domnul Barrington ar trebui să ştie că unii dezvoltatori erau interesați de vechiul amplasament al doamnei Clifton. Hugo i-a mulțumit lui Mitchell pentru informație, fără să-i dea de înțeles că l-ar interesa cu adevărat.

***

Hugo i-a telefonat domnului Prendergast la National Provincial Bank de îndată ce s-a întors în Lowndes Square.

— Cred că mă suni în legătură cu Broad Street, au fost primele cuvinte ale directorului băncii.

— Da, am auzit că amplasamentul ceainăriei domnişoarei Tilly ar fi de vânzare.

— Întreaga stradă este de vânzare din cauza bombardamentului, a spus Prendergast. Majoritatea prăvăliaşilor şi-au pierdut mijloacele de trai şi, pentru că a fost un act de război, nu pot cere despăgubiri.

— Deci aş putea obține locul de la Tilly's pentru un preț rezonabil?

— Sincer vorbind, ați putea lua întreaga stradă aproape pe gratis. De fapt, dacă ați avea ceva bani lichizi, domnule Barrington, v-aş recomanda această investiție utilă.

— Asta dacă vom câştiga războiul, a comentat Hugo.

— Recunosc că este un joc de noroc, dar ar putea aduce profituri bune.

— Despre ce sumă vorbim?

— Pentru amplasamentul doamnei Clifton, cred că aş putea s-o conving să accepte două sute de lire. De fapt, cum jumătate dintre comercianții de pe stradă au conturi la mine, cred că ați putea lua tot lotul pentru aproximativ trei mii. Este ca şi cum ați juca Monopoly cu zaruri falsificate.

— Mă voi gândi la asta, a spus Hugo, lăsând receptorul jos.

Ceea ce nu-i putea spune lui Prendergast era că nu avea nici măcar bani de Monopoly.

A încercat să se gândească la o metodă de a strânge această sumă când toți prietenii lui refuzau să-i împrumute măcar cinci lire. Nu-i mai putea cere Olgăi alți bani, doar dacă se hotăra s-o ia de nevastă şi nici nu se punea problema.

Nu s-ar mai fi gândit la aceasta dacă nu s-ar fi întâlnit cu Toby Dunstable la una dintre petrecerile lui Archie.

Toby şi Hugo studiaseră în acelaşi timp la Eton. Hugo nu-l ținea minte prea bine pe Dunstable, dacă acesta n-ar fi furat regulat banii celor mici. Când a fost prins în cele din urmă luând o bancnotă de zece şilingi dintr-un dulap, toată lumea s-a gândit că va fi exmatriculat şi probabil ar fi fost dacă n-ar fi fost fiul cel mai mic al contelui de Dunstable.

Când Hugo l-a întrebat pe Toby cu ce se ocupa acum, acesta i-a răspuns cam vag că se ocupa de imobiliare. Hugo i-a povestit de oportunitatea de investiții din Broad Street, dar el n-a părut interesat. De fapt, Hugo n-a putut să nu

observe că Toby nu-şi putea lua ochii de pe colierul de diamante care scânteia la gâtul Olgăi.

Toby i-a dat lui Hugo cartea lui de vizită, spunându-i:

— Dacă vei avea nevoie de ceva bani vreodată, n-ar trebui să fie prea greu să-i obții, dacă mă înțelegi, bătrâne.

Hugo l-a înțeles, dar n-a luat propunerea în serios până ce Olga nu l-a întrebat într-o zi la micul dejun dacă se hotărâse vreo dată pentru pronunțarea divorțului. Hugo a asigurat-o că era iminentă.

A plecat de acasă, s-a dus direct la club, s-a uitat pe cartea de vizită a lui Toby şi i-a dat telefon. S-au înțeles să se întâlnească la o cârciumă din Fulham, unde s-au aşezat într-un separeu dintr-un colț, bând gin şi trăncănind despre felul în care se descurcau băieții în Orientul Mijlociu. Au schimbat subiectul doar când s-au asigurat că nu-i mai auzea nimeni.

— Am nevoie doar de adresa apartamentului şi de locul în care stau bijuteriile.

— Asta nu e greu, l-a asigurat Hugo.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci, bătrâne, este să te asiguri că lipsiți de acasă suficient de mult ca să-mi văd de treabă.

Când Olga a sugerat la micul dejun că ar vrea să vadă Rigoletto la Sadler Wells, Hugo a fost de acord să ia două bilete. În mod normal s-ar fi scuzat, dar de data aceasta a fost imediat de acord şi a sugerat chiar să ia cina la Savoy după spectacol ca să sărbătorească.

— Ce să sărbătorim? a întrebat Olga.

— Hotărârea mea de divorț a fost dată, a spus el, cu un ton normal. Ea l-a îmbrățişat. Încă şase luni, dragă, şi vei fi doamna Barrington.

Hugo a scos o cutiuță mică de piele din buzunar şi i-a dat inelul de logodnă pe care-l închiriase de la Burlington Arcade cu o zi în urmă. Ei i-a plăcut. El intenționa să-l înapoieze după şase luni.

Opera a părut să dureze trei luni şi nu doar trei ore, după cum era scris în program. Totuşi, Hugo nu s-a plâns pentru că ştia că Toby avea nevoie de tot acel timp.

La cina din River Room, Hugo şi Olga au discutat despre locul în care şi-ar putea petrece luna de miere, pentru că nu puteau pleca în străinătate. Olga ar fi preferat Bath, care era prea aproape de Bristol pentru gustul lui Hugo, dar cum nunta nu va avea loc, a fost fericit să accepte sugestia ei.

În taxi, înapoi spre Lowndes Square, Hugo s-a întrebat cât va mai dura până ce Olga va observa că-i dispăruseră diamantele. Mai curând decât se aşteptase pentru că, atunci când au deschis uşa din faţă, au găsit toată casa întoarsă pe dos. Tot ce mai rămăsese pe pereţi erau urmele clare care arătau unde fuseseră tablourile.

În timp ce Olga făcea o criză de isterie, Hugo a pus mâna pe telefon şi a sunat 999. I-a luat poliţiei mai multe ore ca să facă inventarul tuturor lucrurilor lipsă, pentru că Olga nu putea să se calmeze suficient ca să le răspundă la întrebări mai mult de câteva minute odată. Inspectorul-şef însărcinat cu acest caz i-a asigurat că detaliile referitoare la bunurile furate vor fi transmise tuturor negustorilor de diamante şi anticariatelor din Londra în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Hugo a sărit în sus când s-a întâlnit cu Toby Dunstable în după-amiaza următoare. Fostul lui coleg de şcoală a încasat un pumn în bărbie ca un boxer de categorie grea. Când Hugo a terminat în cele din urmă, Toby a pus o cutie de pantofi pe masă.

— N-am nevoie de pantofi, s-a răstit Hugo.

— Poate că nu, dar vei putea cumpăra un magazin de pantofi cu ce e înăuntru, a spus el, lovind cutia.

Hugo a ridicat capacul şi s-a uitat în cutia care nu conţinea pantofi, ci era plină cu bancnote de cinci lire.

— Nu te obosi să numeri, a spus Toby. Vei descoperi că sunt zece mii de lire.

Hugo a zâmbit, calmat.

— Eşti un om bun, a spus el, punând capacul la loc şi comandând alt gin tonic.

Pe măsură ce săptămânile treceau şi poliția nu găsea niciun suspect, inspectorul-şef i-a explicat lui Hugo că era vorba de cineva din casă, expresie pe care o folosea ori de câte ori se întâlneau. Totuşi, Hugo l-a asigurat că nu-l vor aresta niciodată pe fiul lui sir Walter Barrington, doar dacă aveau dovezi de nezdruncinat despre vinovăția lui cu care ar fi putut să convingă juriul.

Olga l-a întrebat pe Hugo de unde avea costumele noi şi cum de-şi putea permite un Bugatti. El i-a arătat actele maşinii, care dovedeau că fusese a lui înainte de a o întâlni. Ceea ce nu i-a spus a fost ce noroc avusese că dealerul căruia i-l vânduse îl mai avea încă în depozit.

La sfârşitul perioadei după care decretul care urma să-i fie dat se apropia repede, Hugo a început să-şi pregătească ceea ce în cercurile militare se numea retragere strategică. Atunci Olga l-a anunțat că are veşti minunate pentru el.

Wellington îi spusese odată unui ofițer tânăr că cronometrarea este totul în viață şi cine era Hugo ca să se îndoiască de învingătorul de la Waterloo, mai ales când profeția acestui mare om era pe punctul să i se aplice chiar lui?

Tocmai citea *The Times* la micul dejun când la pagina de necrologuri a văzut fotografia tatălui său. A încercat să citească fără ca Olga să descopere că viețile amândurora erau pe punctul de a se schimba.

După părerea lui Hugo, Thunderer îl prezentase frumos, dar cel mai mult l-a interesat ultimul paragraf. *Sir Walter Barrington este urmat de singurul său fiu în viață, Hugo, care va moşteni titlul.*

Dar ceea ce nu spunea *The Times* era: *şi tot restul posesiunilor.*

MAISIE CLIFTON
1939 -1942

25

Maisie îşi mai amintea încă durerea suferită când soțul ei nu se întorsese acasă la sfârşitul zilei de muncă. Ştia că Arthur murise, cu toate că abia peste mai mulți ani fratele ei, Stan, îi va spune adevărul despre moartea soțului ei din acea seară, la docuri.

Dar acea durere nu era nimic față de cea simțită când i se spusese că singurul ei fiu murise pe mare după ce *Devonian* fusese lovită de o torpilă germană la câteva ore după declararea războiului.

Maisie îşi mai amintea încă ultima oară când îl văzuse pe Harry. Venise s-o viziteze la *Grand Hotel* în acea joi-dimineață. Restaurantul era plin, cu o coadă lungă de clienți aşteptând un loc liber. El stătuse la coadă, dar, când îşi văzuse mama intrând şi ieşind în grabă din bucătărie fără un moment de răgaz, plecase, gândindu-se că nu-l văzuse. Fusese întotdeauna un băiat atent şi ştia că ei nu-i plăcea să fie întreruptă în timpul serviciului şi, într-adevăr, mai ştia şi că ea n-ar fi fost de acord să afle că pleca de la Oxford să se înroleze în armată.

Sir Walter Barrington trecuse pe la ea în dimineața următoare şi o anunțase că Harry plecase ca subofițer pe SS *Devonian* şi se va întoarce într-o lună ca să se alăture echipajului HMS *Resolution,* ca simplu marinar, pentru că voia să plece în căutarea submarinelor germane din Atlantic. Ceea ce nu ştiuse era că acestea îl căutau deja pe el.

Maisie plănuise să-şi ia zi liberă la întoarcerea lui Harry, dar aceasta nu va mai fi. Ştiind ce multe mame îşi pierduseră copiii din cauza acestui război rău şi barbar nu o ajuta.

Dr. Wallace, ofițerul medical de pe SS *Kansas Star* o aşteptase în fața uşii casei din Still House Lane când se întorcea de la serviciu în acea seară din octombrie. Nu avusese nevoie să-i spună de ce era acolo. Îi era scris pe față.

Au stat în bucătărie şi doctorul îi spusese că el fusese responsabil cu îngrijirea marinarilor aruncați în valuri după

scufundarea navei *Devonian.* O asigurase că făcuse totul pentru a-i salva viața lui Harry dar, din nefericire, el nu-şi mai recăpătase cunoştința. De fapt, dintre cei nouă marinari pe care-i îngrijise în acea noapte, doar unul supraviețuise, Tom Bradshaw, secundul de pe *Devonian* care fusese, evident, prieten cu Harry. Bradshaw îi scrisese o scrisoare de condoleanțe pe care dr. Wallace a promis că i-o va da de îndată ce *Kansas Star* va reveni în Bristol. Îşi ținuse cuvântul. Maisie s-a simțit vinovată când doctorul o părăsise pentru a se întoarce pe vas. Nu-i oferise nici măcar o cană cu ceai.

Pusese scrisoarea lui Tom Bradshaw pe cămin, lângă fotografia preferată a lui Harry cântând în corul şcolii.

Când se întorsese la serviciu în ziua următoare, colegii fuseseră amabili şi plini de solicitudine şi domnul Hurst, directorul, îi sugerase să-şi ia câteva zile de concediu. Ea i-a spus că era ultimul lucru de care avea nevoie. De fapt a luat câte ore suplimentare a putut în speranța că-i vor amorți durerea.

Nu reuşiseră.

***

Mulți dintre tinerii care lucrau la hotel plecau să se înroleze şi locurile lor erau luate de femei. Nu mai era considerat un lucru rău o femeie care muncea şi Maisie s-a trezit că avea din ce în ce mai multe responsabilități pe măsură ce numărul bărbaților scădea.

Managerul hotelului urma să se pensioneze la a şaizecea aniversare a sa, dar Maisie a presupus că domnul Hurst îi va cere să rămână până la sfârşitul războiului. A fost un şoc pentru ea când acesta a chemat-o în biroul lui şi i-a oferit postul.

— Îl meriți, Maisie, a spus el, şi administrația e de acord cu mine.

— Aş vrea câteva zile ca să mă gândesc, a spus ea, înainte să iasă din birou.

Domnul Hurst n-a mai zis nimic o săptămână şi, când a făcut-o, Maisie i-a sugerat că poate ar avea nevoie de o perioadă de probă de o lună. El a râs.

— Este ceva obişnuit, i-a amintit el, ca angajatorul, nu angajatul, să ceară o perioadă de probă.

După încă o săptămână, amândoi uitaseră de perioada de probă pentru că, deşi timpul de muncă era lung şi noile ei responsabilităţi uriaşe, Maisie nu se simţise niciodată atât de împlinită. Ştia că după terminarea războiului şi băieţii se vor întoarce de pe front, ea va redeveni ospătăriţă. Ar fi fost gata să redevină prostituată dacă asta ar fi însemnat că Harry va fi printre cei care se vor întoarce acasă.

***

Maisie nu avea nevoie să ştie să citească ziarul ca să afle că forţele aeriene japoneze distruseseră flota americană la Pearl Harbor şi cetăţenii Statelor Unite se ridicaseră ca unul împotriva inamicului comun şi se alăturaseră Aliaţilor pentru că, de câteva zile, nimeni nu mai vorbea de altceva.

Nu a durat mult până ce Maisie a întâlnit primul american.

Mii de yanchei îşi găsiseră drumul spre Vest în ultimii doi ani şi mulţi dintre ei erau instalaţi într-o tabără a armatei la periferia Bristolului. Unii dintre ofiţeri au început să mănânce la restaurant, dar nu mult după ce deveneau clienţi fideli dispăreau şi nu-i mai vedea niciodată. Maisie îşi dădea seama cu durere că unii dintre ei erau cam de vârsta lui Harry.

Dar totul s-a schimbat când unul dintre ei s-a întors. Maisie nu l-a recunoscut imediat când a intrat în restaurant într-un scaun cu rotile şi a cerut masa lui preferată. Ea crezuse întotdeauna că îşi amintea foarte bine numele şi

chiar mai bine figurile – aşa trebuie când nu ştii să scrii sau să citeşti. Dar când a auzit mormăiala sudistă, şi-a amintit.

— Locotenentul Mulholland, nu?

— Nu, doamnă Clifton, acum sunt maiorul Mulholland. Am fost trimis să mă refac înainte să mă trimită înapoi în Carolina de Nord.

Ea a zâmbit şi l-a dus la masa lui obişnuită, cu toate că el nu i-a permis să-l ajute la manevrarea scaunului cu rotile. Mike, după cum insista el să-i spună Maisie, a devenit un client fidel, apărând de două ori, uneori chiar de trei ori, pe săptămână.

Maisie a râs când domnul Hurst a şoptit:

— Ştii, îți face ochi dulci.

— Cred că o să observați că zilele mele de flirtat s-au dus, a replicat ea.

— Nu te păcăli singură, a zis el. Eşti la prima tinerețe, Maisie. Sunt sigur că maiorul Mulholland nu este primul care m-a întrebat dacă ieşi cu cineva.

— Încercați să nu uitați, domnule Hurst, că acum sunt bunică.

— Eu nu i-aş spune în locul tău, a zis directorul.

Maisie nu l-a recunoscut pe maior a doua oară când a venit într-o seară în cârje, scaunul cu rotile fiind, evident, abandonat. După încă o lună cârjele au fost înlocuite cu bastoane şi n-a durat mult până ce şi acestea au devenit relicve ale trecutului.

Într-o seară, maiorul Mulholland a telefonat să rezerve o masă pentru ora opt; i-a spus lui Maisie că avea ceva de sărbătorit. Ea a presupus că se întorcea în Carolina de Nord şi, pentru prima oară, şi-a dat seama că-i va simți lipsa.

Maisie nu-l considera pe Mike un bărbat arătos, dar avea zâmbetul cald şi manierele elegante ale unui gentleman englez sau, după cum îi spusese el odată, ale unui gentleman sudist. Era la modă ca americanii stabiliți la bazele din Anglia să fie priviți rău şi zvonul că erau prea fițoşi, prea bine plătiți şi prea bine instalați în Marea Britanie circula pe

buzele multor locuitori din Bristol care nici măcar nu întâlniseră vreun american; şi acesta era şi cazul fratelui lui Maisie, Stan, şi nimic din ce ar fi spus ea nu l-ar fi putut determina să-şi schimbe părerea.

Când sărbătorirea maiorului se apropia de sfârşit, restaurantul era aproape gol. La ora zece, un ofițer s-a ridicat să toasteze în cinstea lui Mike şi să-l felicite.

Când invitații erau gata să plece şi să se întoarcă în tabără înainte de stingere, Maisie i-a spus lui Mike, din partea întregului personal, cât de mulțumiți erau că-şi revenise complet şi era suficient de sănătos ca să se întoarcă acasă.

— Nu plec acasă, Maisie, a spus el, râzând. Sărbătoream numirea ca şef-adjunct al bazei. Mi-e teamă că te-ai pricopsit cu mine până la sfârşitul războiului.

Maisie a fost încântată de veste şi a fost surprinsă când el a adăugat:

— Sâmbăta următoare este balul regimentului şi mă întreb dacă ai vrea să-mi faci onoarea să fii invitata mea.

Maisie a rămas fără grai. Nu-şi putea aminti ultima oară când fusese invitată la o întâlnire. Nu era prea sigură cât timp a stat el acolo aşteptându-i răspunsul, dar, înainte s-o facă, el a adăugat:

— Mi-e teamă că n-am mai dansat de mulți ani.

— Nici eu, a spus Maisie.

26

Maisie îşi depunea întotdeauna salariul şi bacşişurile la bancă vineri după-masă.

Nu lua bani acasă, pentru că nu voia ca Stan să afle că ea câştiga mai mult decât el. Cele două conturi ale ei erau la zi şi, de fiecare dată când în contul curent apăreau zece lire, ea transfera cinci în contul de economii – cuibul ei cu ouă, după cum îi spunea, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ceva. După aranjamentele ei financiare cu Hugo Barrington, avea impresia că întotdeauna ceva va merge prost.

În acea vineri şi-a golit geanta pe contor şi casierul i-a aranjat monedele în grămezi ordonate, la fel ca în oricare vineri.

— Sunt patru şilingi şi nouă penny, doamnă Clifton, a spus el, completându-i carnetul cu cecuri.

— Mulțumesc, i-a zis Maisie în timp ce el strecura carnetul pe sub grilaj.

Tocmai şi-l punea în geantă când el a adăugat:

— Domnul Prendergast se întreabă dacă ar putea discuta cu dumneavoastră.

Maisie s-a speriat. Îi considera pe directorii băncilor şi pe cei care strângeau impozitele o specie care se ocupa doar cu datul de veşti proaste şi avusese dreptate în cazul lui Prendergast pentru că ultima oară când ceruse s-o vadă, fusese ca să-i amintească că nu avea bani suficienți în cont ca să acopere taxele lui Harry pentru ultimul trimestru la BGS. A pornit cu reținere către biroul directorului.

— Bună dimineața, doamnă Clifton, a spus domnul Prendergast, ridicându-se în picioare când Maisie a intrat în biroul lui. I-a arătat un scaun. Doream să discutăm despre o problemă privată.

Maisie s-a speriat şi mai tare. A încercat să-şi amintească dacă scrisese cecuri în ultimele două săptămâni care i-ar fi putut depăşi contul. Cumpărase o rochie de seară frumoasă

când Mike Mulholland o invitase la bal, dar era la mâna a doua şi se încadra în bugetul ei.

— Un client valoros al băncii, a început domnul Prendergast, s-a interesat de fâşia dumneavoastră de teren de pe Broad Street unde s-a aflat ceainăria Tilly's pe vremuri.

— Dar credeam că am pierdut totul când strada a fost bombardată.

— Nu chiar totul, a spus Prendergast. Proprietatea asupra terenului a rămas pe numele dumneavoastră.

— Dar ce-ar putea valora, a spus Maisie, acum că nemții au distrus aproape totul în zona aceea? Când am fost ultima oară pe Chapel Street, nu mai era nimic decât dărăpănătură.

— Poate că este aşa, a replicat Prendergast, dar clientul meu doreşte totuşi să vă ofere două sute de lire pentru teren.

— Două sute de lire? a repetat Maisie de parcă ar câştigat la pocher.

— Aceasta este suma pe care e gata s-o plătească, confirmat Prendergast.

— Cât credeți că valorează terenul? a întrebat Maisie, surprinzându-l pe directorul băncii.

— Nu ştiu, doamnă, a replicat el. Sunt bancher, nu agent imobiliar.

Maisie a tăcut câteva momente.

— Vă rog să-i spuneți clientului dumneavoastră că aş dori să mă gândesc câteva zile.

— Da, desigur, a zis Prendergast. Dar ar trebui să ştiți că m-a instruit să las oferta deschisă doar o săptămână.

— Atunci va trebui să mă hotărăsc până vinerea viitoare, nu? a spus Maisie, sfidător.

— Cum doriți, doamnă, a spus Prendergast când Maisie s-a ridicat să plece. Aştept să ne vedem vinerea viitoare.

Când Maisie a ieşit din bancă, nu s-a putut opri să nu se gândească că directorul nu i se mai adresase aşa de politicos până acum. În timpul drumului spre casă trecând pe lângă clădiri cu perdele de camuflaj – lua autobuzul doar când ploua – a început să se gândească la modul în care ar putea

cheltui cele două sute de lire, dar imediat a început să se întrebe cine ar putea s-o sfătuiască cu privire la preț.

Domnul Prendergast îl prezentase ca fiind o ofertă rezonabilă, dar de partea cui era el oare? Poate ar trebui să discute cu domnul Hurst, dar mult înainte să ajungă pe Still House Lane s-a decis că nu ar fi profesional să-şi implice şeful într-o problemă personală. Mike Mulholland părea un om iscusit şi inteligent, dar cum s-ar fi putut el pricepe la valoarea terenurilor din Bristol? Iar pe fratele ei, Stan, nu avea rost să-l întrebe pentru că era sigur că-i va spune: „Ia banii şi fugi, fato.” Şi, dacă era vorba de asta, ultima persoană despre care şi-ar fi dorit să afle de o potențială avere era Stan.

Când Maisie a cotit pe Merrywood Lane, începea să se întunece şi localnicii se pregăteau de stingere. Nu se apropiase de rezolvarea problemei. Trecând de porțile vechii şcoli a lui Harry, i-a revenit un val de amintiri fericite şi i-a mulțumit în tăcere domnului Holcombe pentru tot ceea ce făcuse pentru fiul ei. S-a oprit pe loc. Domnul Holcombe era un om inteligent, la urma-urmei fusese la Universitatea din Bristol şi câştigase o diplomă. Sigur că o putea ajuta.

Maisie s-a întors şi s-a îndreptat spre porțile şcolii, dar, când a intrat pe terenul de joacă, nu era nimeni. S-a uitat la ceas: cinci şi câteva minute. Toți copiii plecaseră acasă de o vreme, deci probabil plecase şi domnul Holcombe.

A mers pe teren, a deschis poarta şcolii şi a intrat pe coridorul familiar. Era de parcă timpul stătuse în loc; aceleaşi coridoare îmbrăcate în cărămidă roşie, câteva inițiale zgâriate pe ele, aceleaşi picturi colorate agățate de pereți, doar că erau desenate de alți copii, aceleaşi cupe de fotbal, dar câştigate de alte echipe. Totuşi, în locul în care stătuseră beretele şcolii, se aflau acum măşti de gaze. Şi-a amintit când venise prima oară să-l vadă pe domnul Holcombe ca să se plângă de semnele roşii pe care le găsise pe spatele lui Harry când îi făcuse baie. El rămăsese calm, iar ea se

enervase şi Maisie plecase după o oră fără să se îndoiască cine era vinovat.

Maisie a observat o lumină care ieşea de sub uşa clasei domnului Holcombe. A ezitat, a respirat adânc şi a bătut încet în sticlă.

— Intră, a spus o voce veselă pe care şi-o amintea atât de bine.

A intrat în cameră şi l-a găsit pe domnul Holcombe în spatele unui vraf mare de cărți, scriind. Era gata să-i amintească cine era când el a sărit şi a spus:

— Ce surpriză plăcută, doamnă Clifton, mai ales dacă mă căutați pe mine.

— Da, aşa este, a spus Maisie, îmbujorându-se. Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Holcombe, dar am nevoie de un sfat şi nu ştiu la cine altcineva să apelez.

— Sunt încântat, a spus directorul şcolii, oferindu-i un scăunel, ocupat de obicei de elevii de opt ani. Cum vă pot ajuta?

Maisie i-a povestit întâlnirea ei cu domnul Prendergast şi oferta de două sute de lire pentru terenul de pe Broad Street.

— Credeți că este un preț corect? l-a întrebat.

— Habar n-am, a spus domnul Holcombe, dând din cap. Nu mă pricep la aşa ceva şi n-aş vrea să vă sfătuiesc greşit. De fapt, am crezut că mă căutați din alt motiv.

— Alt motiv? a întrebat Maisie.

— Da. Speram că ați văzut nota de pe panoul din fața şcolii şi doriți să depuneți o cerere.

— O cerere pentru ce? a întrebat ea.

— Una dintre schemele guvernului de cursuri serale care să ajute persoane ca dumneavoastră care sunt clar inteligente, dar n-au avut ocazia să-şi continue educația.

Maisie n-a vrut să recunoască că, şi dacă ar fi văzut nota, ar fi trebuit să se lupte din greu ca s-o poată citi.

— Sunt prea obosită acum ca să mă mai ocup şi de altceva, a spus ea, cu hotelul şi… şi…

— Îmi pare rău, a spus domnul Holcombe, pentru că am impresia că ați fi candidata ideală. Voi lua chiar eu majoritatea claselor şi mi-ar face o deosebită plăcere s-o învăț pe mama lui Harry Clifton.

— Doar că...

— Se va ține doar o oră, de două ori pe săptămână, a continuat el, refuzând să renunțe. Cursurile sunt seara şi nimic nu vă poate împiedica să renunțați dacă o să considerați că nu vă trebuie.

— Ați fost amabil să vă gândiți la mine, domnule Holcombe. Poate când nu voi mai fi atât de ocupată.

S-a ridicat şi a dat mâna cu directorul.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta cu problema dumneavoastră, doamnă Clifton, a zis, însoțind-o la uşă. Dar oricum, e o problemă plăcută.

— Ați fost amabil să vă pierdeți timpul cu mine, domnule Holcombe, a spus ea, înainte să plece.

Maisie a pornit-o înapoi pe coridor, pe teren şi a ieşit pe poarta şcolii. A rămas pe trotuar şi s-a uitat la panoul de afişaj. Cât şi-ar fi dorit să ştie să citească.

27

Maisie luase un taxi doar de două ori în viață: o dată la nunta lui Harry din Oxford şi atunci doar de la gară şi a doua oară, de curând, când fusese la înmormântarea tatălui ei. Aşa că atunci când o maşină americană a tras în fața casei ei de pe Still House Lane, numărul 27, s-a simțit puțin stânjenită şi sperat că vecinii trăseseră perdelele.

Când a coborât scara purtând rochia ei nouă din mătase roşie cu umerii ridicați şi cu o curea în talie – foarte la modă înainte de război – a zărit-o pe mama ei şi pe Stan uitându-se pe fereastră.

Şoferul a coborât din maşină şi a bătut la uşa din față. Nu părea sigur că venise la adresa corectă. Dar când Maisie a deschis uşa, a înțeles imediat de ce maiorul o invitase pe această frumusețe locală la balul regimentului. A salutat-o pe Maisie şi a deschis portiera din spate.

— Mulțumesc, i-a zis ea, dar aş prefera să stau în față.

De îndată ce şoferul s-a întors pe drumul principal, Maisie l-a întrebat de cât timp lucra pentru maiorul Mulholland.

— De toată viața, doamnă. Băiat şi bărbat.

— Nu cred că înțeleg, a spus Maisie.

— Amândoi suntem din Raleigh, Carolina de Nord. Când se va termina războiul, mă voi întoarce la vechea mea slujbă din fabrica maiorului.

— Nu ştiam că maiorul are o fabrică.

— Mai multe, coniță. În Raleigh i se spune Regele ştiuleților.

— Ştiuleți? s-a interesat Maisie.

— Nu e aşa ceva în Bristol, coniță. Ca să apreciezi ca lumea ştiuleții, după ce sunt fierți, trebuie acoperiți cu unt topit şi mâncați proaspeți – şi, de preferință, în Carolina de Nord.

— Şi cine conduce fabricile când regele se luptă cu germanii?

— Tânărul Joey, al doilea fiu al său, ajutat de sora lui, Sandy, mă gândesc eu.

— Are un fiu şi o fiică acasă?

— Avea doi fii şi o fiică, dar, din păcate, Mike Junior a fost împuşcat în Philipine.

Maisie ar fi vrut să-l întrebe pe caporal despre soția lui Mike Senior, dar bănuia că omul ar fi fost stânjenit de astfel de întrebări, aşa că s-a deplasat pe un teren mai sigur şi l-a întrebat despre statul său natal.

— Cel mai bun dintre cele patruzeci şi opt, a răspuns el şi nu s-a mai oprit din vorbăria despre Carolina de Nord până ce nu au ajuns la poarta taberei.

Când paznicul a zărit maşina, a ridicat imediat bariera şi a salutat-o pe Maisie în timp ce intrau pe terenul taberei.

— Maiorul mi-a cerut să vă duc la sediul lui, coniță, ca să puteți bea ceva înainte să dansați.

Maşina s-a oprit în fata unei căsuțe din prefabricate şi l-a zărit pe Mike în pragul uşii, aşteptând-o. A sărit din maşină înainte ca şoferul să deschidă portiera şi ea s-a dus repede pe cărare spre el. El s-a aplecat, a sărutat-o pe obraji şi a spus:

— Intră, draga mea, aş vrea să-ți prezint câțiva colegi de-ai mei. I-a luat pardesiul şi a adăugat: arăți nemaipomenit.

— Ca unul dintre ştiuleții tăi? a sugerat Maisie.

— Mai mult ca o piersică din Carolina de Nord, a zis el, conducând-o către o cameră zgomotoasă, din care se auzeau râsete şi voci animate. Acum hai să-i facem pe toți geloşi pentru că vor descoperi că eu sunt cel care o însoțeşte pe frumoasa balului.

Maisie a intrat într-o cameră plină cu ofițeri şi însoțitoarele lor. Nu s-ar fi putut simți mai bine-venită. Nu se putea abține să se întrebe: dacă l-ar fi însoțit pe un maior englez pe drumul către regimentul Wessex, ar fi fost tratată tot ca o egală?

Mike a condus-o prin cameră, prezentând-o colegilor, inclusiv comandantului taberei, care o admira în mod clar.

Pe când se muta de la un grup la altul, nu se putea să nu observe mai multe fotografii împrăştiate prin toată camera, pe rafturi şi pe cămin cu ceea ce păreau să fie soția şi copiii lui Mike.

Chiar după ora nouă, oaspeții s-au îndreptat către sala de sport unde se ținea balul, dar nu înainte ca îndatoritoarea gazdă să nu le ajute pe toate doamnele cu pardesiurile. Aşa Maisie a avut ocazia să se uite mai îndeaproape la una dintre fotografiile unei tinere femei foarte frumoase.

— Soția mea, Abigail, a spus Mike, când s-a întors în cameră. O mare frumusețe, ca şi tine. Încă mi-e dor de ea. A murit de cancer cu aproape cinci ani în urmă. Acum, ăsta e un lucru cu care ar trebui să ne războim toți.

— Îmi pare rău, a zis Maisie. Nu voiam…

— Nu. Acum ai descoperit cât de multe avem în comun, înțeleg exact ce simți după ce ți-ai pierdut soțul şi fiul. Dar, la naiba, e timpul să sărbătorim nu să ne plângem de milă, aşa că hai, dragă, acum că i-ai făcut pe toți ofițerii geloşi, să mergem şi să-i facem şi pe alții să ne invidieze.

Maisie a râs şi l-a luat de braț. Au ieşit din casă şi s-au alăturat unui şir de tineri veseli care se îndreptau în aceeaşi direcție.

De îndată ce au ajuns pe ringul de dans, tinerii şi exuberanții americani au făcut-o pe Maisie să se simtă de parcă-i cunoştea dintotdeauna. În timpul serii, mai mulți ofițeri au invitat-o la dans, dar Mike nu a prea scăpat-o din priviri. Când orchestra a cântat ultimul vals, nu-i venea să creadă cât de repede trecuse seara.

După ce s-au oprit aplauzele, toți au rămas pe ring. Orchestra a cântat o melodie necunoscută lui Maisie, dar care părea să le amintească tuturor celorlalți din cameră că țara lor era în război. Mulți dintre tinerii care stăteau drepți, cu mâna pe inimă, cântând încet *„The Star Spangled Banner”* nu vor ajunge să-şi sărbătorească următoarea aniversare. Ca Harry. Ce risipă inutilă de vieți, s-a gândit Maisie.

Când au părăsit ringul de dans, Mike a sugerat să se întoarcă la sediul lui şi să bea o sticlă de Southern Confort înainte ca ordonanţa s-o conducă acasă. Era prima oară când Maisie bea whisky american şi asta i-a dezlegat limba.

— Mike, am o problemă, a spus ea după ce s-a aşezat pe canapea şi paharul i-a fost umplut iar. Şi cum am doar o săptămână s-o rezolv, m-aş descurca cu o fărâmă din bunul tău simţ sudist.

— Spune, dragă, a îndemnat-o Mike. Dar ar trebui să te avertizez că, dacă e vorba de probleme de ale englezoilor, nu le înţeleg deloc. De fapt, tu eşti prima în prezenţa căreia am fost în stare să mă relaxez. Eşti sigură că nu eşti americancă?

Maisie a râs.

— Eşti dulce, Mike. A mai luat o înghiţitură de whisky, moment în care s-a simţit gata să-i povestească problemele ei. Totul a început acum mai mulţi ani când aveam o ceainărie pe Broad Street, numită Tilly's. Acum nu este decât o ruină distrusă de bombe, dar cineva mi-a oferit două sute de lire pentru ea.

— Şi care e problema? a întrebat Mike.

— Habar n-am cât valorează în realitate.

— Ei bine, un lucru e sigur; atâta timp cât germanii se vor întoarce şi vor continua cu bombardamentele, nimeni nu va construi nimic pe terenul acela, cel puţin până la sfârşitul războiului.

— Domnul Prendergast a spus că cel interesat este un speculant de proprietăţi.

— Mie mi se pare mai curând un profitor, a spus Mike, cineva care cumpără ieftin un teren viran pentru ca, la terminarea războiului, să obţină un profit rapid. Cinstit vorbind, genul ăsta de haimana va face orice ca să câştige repede un ban şi ar trebui ţinut în frâu.

— Dar nu e posibil ca două sute de lire să fie un preţ corect?

— Depinde de valoarea foii tale dotale.

Maisie s-a ridicat, nesigură că-l auzise corect.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai spus că tot Broad Street a fost bombardat şi nicio clădire nu a rămas în picioare?

— Da, dar de ce ar fi astfel bucățica mea de teren mai valoroasă?

— Dacă speculantul ăsta a pus deja mâna pe tot restul terenului de pe stradă, eşti într-o poziție în care te poți târgui. De fapt, ar trebui să ceri dotă, pentru că bucățica ta de teren ar putea fi singura care, rămasă liberă, să-l împiedice să reconstruiască întregul cvartal, cu toate că el bineînțeles nu va dori ca tu să afli aşa ceva.

— Deci cum descopăr dacă terenul meu are valoare dotală?

— Spune-i directorului băncii că vrei cel puțin patru sute de lire şi vei afla repede.

— Mulțumesc, Mike, a zis Maisie, e un sfat bun.

A zâmbit, a mai luat o gură de Southern Confort şi a adormit în brațele lui.

28

Când Maisie a coborât la micul dejun a doua zi dimineața, nu-şi mai amintea cine o adusese acasă sau cum urcase scările până în camera ei.

— Te-am culcat, i-a spus mama ei, turnându-i o cană cu ceai. Te-a adus un caporal tânăr şi simpatic. Chiar m-a ajutat să te urc pe scări.

Maisie s-a prăbuşit pe un scaun înainte de a-i povesti mamei ei cum îşi petrecuse seara, nelăsând-o să se îndoiască cât de mult apreciase compania lui Mike.

— Şi eşti sigură că nu e însurat? a întrebat-o mama ei.

— Linişteşte-te, mamă, a fost doar prima noastră întâlnire.

— A părut mulțumit?

— Cred că m-a invitat la teatru săptămâna viitoare, dar nu sunt sigură în ce zi sau la care teatru, a spus ea când fratele ei, Stan, a intrat în cameră.

Stan s-a aşezat în capul mesei şi a aşteptat ca farfuria cu porridge să-i fie pusă în față după care i-a înghițit conținutul ca un câine hămesit. După ce a terminat, şi-a turnat o sticlă de Bass şi a băut-o dintr-o înghițitură.

— Mai vreau una, a zis el. Pentru că e duminică, a adăugat el.

Maisie nu vorbea niciodată în timpul ritualului de dimineață al lui Stan şi de obicei pleca pe furiş la muncă înainte ca el să aibă timp să emită părerile care îi treceau prin cap. S-a ridicat de la locul ei şi era gata să plece la slujba de dimineață de la St Mary's când el a zbierat:

— Stai jos, femeie! Vreau să-ți zic ceva înainte să pleci la biserică.

Maisie ar fi vrut să plece fără să-i răspundă, dar Stan ar fi fost în stare s-o târască înapoi şi să-i învinețească un ochi dacă avea chef. S-a aşezat la loc.

— Şi ce-ai de gând să faci cu cele două sute de parale pe care o să pui mâna? a întrebat-o, râgâind tare.

— Cum ai aflat?

— Mama mi-a zis azi-noapte când erai în oraş cu fantele tău american.

Maisie s-a încruntat la mama ei, care a părut stânjenită, dar n-a comentat.

— Pentru informația ta, maiorul Mulholland este un gentleman şi ceea ce fac în timpul meu liber nu te priveşte.

— Dacă e american, cățea tâmpită, lasă-mă să te avertizez – ei nu aşteaptă să fie invitați, cred că totul li se cuvine.

— Vorbeşti din cunoştințele tale de mâna întâi asupra acestui subiect, nu mă îndoiesc, a spus Maisie, încercând să-şi păstreze calmul.

— Yankeii sunt toți la fel, a zis Stan. Vor un singur lucru şi, de îndată ce-l obțin, se cară acasă şi ne lasă pe noi să terminăm treaba, la fel ca în primul război.

Maisie şi-a dat seama că nu avea rost să continue discuția, aşa că a stat acolo, sperând că furtuna se va termina repede.

— Tot nu mi-ai spus ce o să faci cu cei două sute de biştari, a spus Stan.

— Nu m-am hotărât încă, a spus Maisie. Oricum, felul în care-mi cheltuiesc banii n-are nicio legătură cu tine.

— Are toate legăturile cu mine, a spus Stan, pentru că jumate sunt ai mei.

— Şi asta cum ai dedus-o?

— Din faptul că trăieşti în casa mea, mai întâi, deci am dreptul. Şi lasă-mă să te avertizez, fato, în caz că vrei să mă înşeli, dacă nu-mi primesc partea o să te bat aşa de tare că nici măcar un negru din America n-o să se uite la tine.

— Mi-e scârbă de tine, Stan, a spus Maisie.

— Nici pe jumătate la fel de scârbă ți se va face dacă nu-mi dai partea, pentru că atunci voi…

Maisie s-a ridicat, a ieşit din bucătărie, a fugit pe hol şi a ajuns în fața uşii de la intrare înainte ca Stan să-şi termine tirada.

***

Când a verificat rezervările pentru prânzul din acea duminică, Maisie şi-a dat repede seama că trebuia să se asigure că doi dintre clienţii ei sunt aşezaţi cât se poate de departe de ceilalţi. L-a pus pe Mike Mulholland la masa lui obişnuită şi pe Patrick Casey în colţul cel mai îndepărtat al sălii, astfel încât să nu dea unul de altul.

Nu-l mai văzuse pe Patrick de aproape trei ani şi se întreba dacă se schimbase. Mai arăta oare la fel de bine şi mai avea farmecul irlandez care-o captivase la prima lor întâlnire?

La una dintre întrebări a primit răspunsul de îndată ce el a intrat în sală.

— Cât mă bucur să vă revăd după atâta vreme, domnule Casey, a spus ea, însoţindu-l la masă. Mai multe femei între două vârste l-au privit atent pe arătosul irlandez în timp ce aceste traversa sala. Staţi mai mult cu noi de data aceasta, domnule Casey? a întrebat Maisie când i-a dat meniul.

— Asta depinde de tine, a zis Patrick. A deschis meniul, dar nu s-a uitat la el.

Maisie spera că nimeni n-o văzuse roşind. S-a întors şi l-a zărit pe Mike Mulholland aşteptând la recepţie; nu va lăsa pe nimeni altcineva decât pe ea să-l conducă la masă.

Ea s-a îndreptat spre el şi i-a şoptit:

— Salut, Mike. Ţi-am rezervat masa obişnuită. Vrei să vii cu mine?

— Sigur că da.

De îndată ce Mike şi-a îndreptat atenţia asupra meniului – cu toate că mânca aceleaşi două feluri în fiecare duminică, supa zilei urmată de rasol de vacă şi budincă de Yorkshire – s-a dus în cealaltă parte a sălii să ia comanda lui Patrick.

În următoarele două ore, Maisie a stat cu ochii pe cei doi bărbaţi, încercând în acelaşi timp să fie atentă şi la ceilalţi o sută de clienţi. Când ceasul din sală a bătut ora trei, mai erau doar doi oameni în cameră; John Wayne şi Gary Cooper, s-a gândit Maisie, aşteptând să vadă cine va trage

primul la OK Corral. A împăturit nota pentru Mike, a pus-o pe o tavă şi i-a dus-o. El a plătit fără să o verifice.

— Altă masă bună, a spus Mike, înainte de a adăuga în şoaptă: Sper că mai mergem la teatru marți-seara?

— Sigur că da, dragă, a spus Maisie, imitându-l.

— Atunci ne vedem la Old Vic la ora opt, a mai spus când un ospătar trecea pe lângă masa lui.

— De abia aştept, domnule şi puteți fi sigur că voi transmite complimente bucătarului.

Mike şi-a înăbuşit râsul şi a ieşit agale din sală. S-a uitat înapoi la Maisie şi a zâmbit.

De îndată ce a dispărut din vedere, Maisie i-a dus nota lui Patrick. El a verificat-o şi i-a dat un bacşiş mare.

— Te ocupi cu ceva special mâine-seară? a întrebat-o, zâmbindu-i în felul în care ea şi-l amintea atât de bine.

— Da, mă duc la cursuri serale.

— Glumeşti, a spus Patrick.

— Nu, şi nu trebuie să întârzii pentru că este prima lecție dintr-un curs de douăsprezece săptămâni.

Nu i-a spus că încă nu se hotărâse dacă să participe sau nu.

— Atunci să ne întâlnim marți, a spus Patrick.

— Nu, atunci merg la teatru.

— Chiar mergi sau vrei doar să scapi de mine?

— Nu, chiar merg.

— Atunci miercuri sau asta e noaptea în care rezolvi ecuații algebrice?

— Nu, compunere şi recitări.

— Joi? a întrebat Patrick, încercând să nu pară exasperat.

— Da, joi sunt liberă, a spus Maisie când alt chelner trecea pe lângă masa lor.

— Asta-i o uşurare, a spus Patrick. Începeam să cred că trebuie să fac o rezervare săptămâna viitoare, doar ca să capăt o întâlnire.

Maisie a râs.

— Şi la ce te gândeşti?

— Mă gândeam că am putea începe prin a merge la…

— Doamnă Clifton. Maisie s-a întors şi l-a văzut pe directorul hotelului, domnul Hurst, în spatele ei. Când terminați cu acest client a zis el, poate sunteți atât de amabilă încât să veniți în biroul meu?

Maisie crezuse că fusese discretă, dar acum se temea că ar putea fi concediată pentru că era împotriva politicii hotelului ca membrii personalului să fraternizeze cu clienții. Aşa îşi pierduse ultima slujbă şi Pat Casey fusese clientul în cauză.

A fost mulțumită că Patrick a plecat din restaurant fără să mai spună nimic şi, de îndată ce a verificat casa de bani, s-a dus în biroul domnului Hurst.

— Luați loc, doamnă Clifton. Avem o problemă serioasă de discutat.

Maisie s-a aşezat şi s-a agățat de brațele fotoliului ca să nu tremure.

— Am văzut că ați avut tot o zi plină.

— O sută patruzeci şi doi de clienți, a spus Maisie. Aproape un record.

— Nu ştiu cum o să vă pot înlocui, a mai spus el, înainte să adauge: dar administrația ia aceste decizii, nu eu, cred că înțelegeți. Nu depinde de mine.

— Dar îmi place munca mea, a spus Maisie.

— S-ar putea să fie aşa, dar trebuie să vă spun că în acest caz sunt de acord cu biroul central. Maisie s-a lăsat pe spate, gata să-şi accepte soarta. Mi-au explicat clar, a continuat domnul Hurst, că nu mai vor să lucrați în sala de mese şi mi-au cerut să vă înlocuiesc cât mai curând posibil.

— Dar de ce?

— Pentru că a venit timpul să faceți parte din management. Cinstit vorbind, Maisie, dacă ai fi fost bărbat ai fi condus deja unul dintre hoteluri. Felicitări!

— Mulțumesc, a spus Maisie, începând să se gândească la implicații.

— Să terminăm cu formalitățile, nu? a spus domnul Hurst, deschizând biroul şi scoțând o scrisoare. Trebui s-o

citeşti cu atenție, a mai zis el. Sunt detaliile noii tale activități. După ce o citeşti şi o semnezi, trebuie să mi-o dai înapoi, iar eu o voi trimite la biroul central.

Atunci ea s-a hotărât.

29

Lui Maisie îi era frică să nu se facă de râs.

Când a ajuns la poarta şcolii, era gata să se întoarcă şi ar fi făcut-o, dacă n-ar fi văzut altă femeie mai în vârstă decât ea intrând în clădire. A urmat-o pe coridor şi s-a oprit când a ajuns în fața clasei. S-a uitat înăuntru, sperând să găsească sala atât de plină încât nimeni să n-o observe. Dar erau doar şapte persoane prezente: doi bărbați şi cinci femei.

S-a strecurat în fundul clasei şi s-a aşezat în spatele a doi bărbați, sperând că nu va fi observată. Maisie şi-a regretat imediat decizia, pentru că, dacă s-ar fi aşezat lângă uşă, ar fi putut scăpa mai uşor.

Şi-a aplecat capul când s-a deschis uşa şi a intrat domnul Holcombe. S-a instalat în spatele catedrei din fața tablei, s-a tras de reverele robei lungi şi s-a uitat la elevi. A zâmbit când a văzut-o pe doamna Clifton aşezată în spate.

— Voi începe prin a scrie cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului, a spus el, şi aş vrea să le numiți în timp ce le scriu.

A luat o bucată de cretă şi s-a întors cu spatele spre clasă. A scris litera A pe tablă şi mai multe voci au rostit la unison, B, la care s-a auzit un adevărat cor, C, toți, cu excepția lui Maisie. Când a ajuns la Z, Maisie a mormăit şi ea litera.

— Acum voi arăta spre o literă la întâmplare şi voi vedea dacă reuşiți s-o identificați.

A doua oară, Maisie a reuşit să numească jumătate dintre ele şi la a treia încercare, conducea corul. Când s-a terminat ora, doar domnul Holcombe şi-a dat seama că era prima ei lecție după douăzeci şi cinci de ani şi Maisie nu se grăbea să se ducă acasă.

— Până ne întâlnim iar miercuri, a spus domnul Holcombe, trebuie să fii în stare să scrii cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului în ordinea corectă.

Maisie intenționa să învețe alfabetul până marți, ca să nu facă greşeli.

— Pentru cei dintre dumneavoastră care nu pot veni cu mine la cârciumă să bem ceva, ne revedem miercuri.

Maisie a presupus că trebuie să fii invitat în mod special de domnul Holcombe, aşa că s-a strecurat din scaunul ei şi s-a îndreptat spre uşă, în tip ce alții l-au înconjurat pe director, punându-i multe întrebări.

— Nu veniți cu noi la cârciumă, doamnă Clifton? a întrebat directorul când Maisie ajunsese la uşă.

— Mulțumesc, domnule Holcombe, mi-ar plăcea, s-a auzit ea spunând şi s-a alăturat celorlalți când au părăsit clasa, îndreptându-se către Sip Inn.

Unul câte unul, au plecat toți elevii, până ce doar doi dintre ei au mai rămas la bar.

— Ai idee cât de strălucită eşti? a întrebat domnul Holcombe, după ce i-a mai luat un suc de portocale.

— Dar am părăsit şcoala la doisprezece ani şi încă nu ştiu să scriu sau să citesc.

— Poate ai plecat prea devreme de la şcoală, dar ai învățat întruna. Şi, cum eşti mama lui Harry Clifton, vei sfârşi probabil prin a mă învăța tu pe mine.

— Harry v-a învățat?

— În fiecare zi, fără să-şi dea seama. Dar oricum îmi dădusem seama că este mai sclipitor decât mine. Speram doar să-l pot trimite la liceu înainte să-şi dea seama singur.

— Şi ați reuşit? a întrebat Maisie, zâmbind.

— A fost cât pe ce, a recunoscut Holcombe.

— Ultimele comenzi! a strigat barmanul.

Maisie s-a uitat la ceasul din spatele barului. Nu-i venea să creadă că era deja 9:30 şi intrau în vigoare reglementările de camuflaj.

I s-a părut normal ca domnul Holcombe s-o conducă acasă, la urma-urmei, se cunoşteau de foarte mulți ani. Pe drumul pe străzile întunecate, el i-a mai spus multe poveşti despre Harry, care au făcut-o atât tristă cât şi fericită. Era clar că şi domnului Holcombe îi era dor de el şi s-a simțit vinovată că nu-i mulțumise cu mai mulți ani în urmă.

Când au ajuns în fața porții casei ei din Still House Lane, Maisie a spus:

— Nu ştiu care este prenumele tău.

— Arnold, a zis el, timid.

— Ți se potriveşte, a spus ea. Pot să-ți spun Arnold?

— Da, desigur.

— Iar tu trebuie să-mi spui Maisie. A luat cheia de la poartă şi a pus-o în broască. Noapte bună, Arnold. Ne vedem miercuri.

***

O seară la teatru îi aducea multe amintiri fericite lui Maisie din zilele în care Patrick Casey o ducea la Old Vic ori de câte ori venea la Bristol. Dar pe măsură ce amintirea lui Patrick pălise şi începuse să-şi petreacă timpul cu un alt bărbat cu care credea că-şi putea croi un viitor împreună, afurisitul de spiriduş apăruse iar în viața ei. Îi spuse deja că avea un motiv pentru care dorea s-o vadă şi nu se îndoia care era acel motiv. Dar nu avea nevoie să-i zăpăcească iar viața. S-a gândit la Mike, unul dintre cei mai blânzi şi decenți bărbați dintre cei pe care-i întâlnise, şi care nu se temea să-şi ascundă sentimentele față de ea.

Singurul lucru învățat de la Patrick fusese să nu întârzie niciodată la teatru. Lui i se părea că nu există nimic mai stânjenitor decât să calci pe picioarele altora în timp ce îți croieşti drum prin întuneric către locurile din mijlocul rândului după ce s-a ridicat cortina.

Mike stătea deja în foaier ținând un program când Maisie a intrat în teatru cu zece minute înainte de a se ridica cortina. De îndată ce l-a văzut, a zâmbit şi nu s-a putut opri să nu se gândească cât de mult o înveselea. El i-a întors zâmbetul şi a sărutat-o uşor pe obraz.

— Nu ştiu prea multe despre Noël Coward, a recunoscut el, dându-i programul, dar tocmai am citit prezentarea piesei

şi se pare că e vorba de un bărbat şi o femeie care nu se pot decide dacă să se căsătorească sau nu.

Maisie n-a spus nimic când s-au îndreptat spre staluri. A început să urmărească literele alfabetului invers până ce a ajuns la H. Când s-au îndreptat spre centrul rândului, s-a întrebat cum reuşise Mike să facă rost de locuri atât de bune la un spectacol care juca cu casa închisă.

După ce luminile s-au stins şi cortina s-a ridicat, el a luat-o de mână. L-a dat drumul abia când Owen Nares şi-a făcut intrarea şi spectatorii au izbucnit în aplauze. Maisie a fost atrasă de poveste, chiar dacă era prea aproape pentru gustul ei. Dar vraja s-a rupt când urletul profund al unei sirene a acoperit cuvintele domnului Nares. Un geamăt prelung s-a auzit din auditoriu, în timp ce actorii ieşeau de pe scenă, fiind înlocuiți de managerul teatrului, care a organizat eficient strategia de retragere într-un mod care ar fi înveselit inima unui sergent-major. Locuitorii din Bristol se obişnuiseră de mult cu raidurile aeriene ale germanilor care nu aveau de gând să-şi plătească biletele de teatru.

Mike şi Maisie au ieşit din teatru şi au coborât scările unui adăpost prăpădit dar care devenise o casă departe de casă pentru cei care mergeau la teatru. Spectatorii s-au instalat pe toate locurile disponibile pentru acest spectacol gratuit. Marele egalizator social, după cum definise Clement Attlee viața într-un adăpost antiaerian.

— Nu e chiar ideea mea pentru o întâlnire, a spus Mike, punându-şi haina pe podeaua de piatră.

— Când eram tânără, a zis Maisie, aşezându-se pe haină, mulți tineri au încercat să mă aducă aici jos, dar tu eşti primul care a reuşit.

Mike a râs, în timp ce ea a început să mâzgălească pe coperta programului.

— Sunt flatat, a spus el, punând un braț în jurul umerilor ei în timp ce pământul începea să se zguduie din cauza bombelor care păreau foarte apropiate. N-ai mai fost în

America, nu, Maisie? a întrebat-o el, încercând să-i distragă atenția de la raid.

— N-am fost nici măcar la Londra, a recunoscut Maisie. De fapt, locurile cele mai îndepărtate în care am ajuns au fost Weston-super-Mare şi Oxford, şi cum ambele drumuri s-au dovedit a fi dezastruoase, cred că mai bine aş sta acasă.

Mike a râs.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt America, i-a spus el, mai ales Sudul.

— Cred că ar trebui să le cerem nemților câteva zile libere ca să facem asta, a spus Maisie când a sunat sirena de încetare a alarmei.

Un ropot de aplauze a răsunat în adăpost şi toți s-au întors din pauza neprogramată şi s-au îndreptat spre teatru.

De îndată ce şi-au reluat locurile, managerul teatrului a apărut pe scenă.

— Spectacolul va continua fără pauză, a anunțat el. Dar dacă germanii ne vor mai vizita iar, spectacolul va fi anulat. Îmi pare rău să vă anunț că biletele nu vor fi returnate. Reglementări germane, a anunțat el.

Câțiva oameni au râs.

La câteva momente după ce cortina s-a ridicat din nou, Maisie s-a pierdut iar în poveste şi când actorii au făcut reverențele la sfârşit, întreaga audiență s-a ridicat în picioare în semn de respect, nu doar pentru spectacol, ci şi pentru o altă victorie asupra Luftvaffe, după cum a numit-o Maisie.

— Harvey's sau Pantry? a întrebat Mike luând programul, pe care fiecare literă a titlului fusese tăiată şi rescrisă dedesubt, aranjată în ordine alfabetică: AEEIIPRSTW

— La Pantry, a spus Maisie, nedorind să admită că atunci când fusese cu Patrick la Harvey's, îşi petrecuse întreaga seară privind mesele, temându-se că fiica lordului Harvey, Elisabeth, ar fi putut cina acolo cu lordul Barrington.

Mike a studiat meniul multă vreme, ceea ce a surprins-o pe Maisie, pentru că meniul era foarte scurt. El discuta de obicei deseori ce se întâmpla în tabără, sau în fort, după cum

îi plăcea s-o numească, dar nu în această seară; nici măcar bombănelile obişnuite despre englezoii care nu înțelegeau baseballul. Ea a început să se întrebe dacă nu cumva el nu se simțea bine.

— Te simți bine, Mike? l-a întrebat.

El şi-a ridicat privirea.

— Mă trimit înapoi în State, a spus el când un chelner a apărut lângă masa lor şi i-a întrebat dacă doreau să comande.

Grozavă temporizare, s-a gândit Maisie, dar cel puțin îi dădeau puțin timp în care să se gândească şi nu la ce ar fi dorit să mănânce. De îndată ce au dat comanda şi chelnerul a plecat, Mike a revenit la subiect.

— Mi s-a oferit o slujbă la un birou din Washington.

Maisie s-a aplecat peste masă şi l-a luat de mână.

— Am insistat să mă lase să mai stau încă şase luni... ca să pot fi cu tine, dar mi-au respins cererea.

— Îmi pare rău, a spus Maisie, dar...

— Te rog, nu spune nimic, Maisie, pentru că mi se pare deja destul de greu. Deşi Domnul ştie că m-am gândit mult. A urmat o altă tăcere lungă. Îmi dau seama că ne cunoaştem doar de puțină vreme, dar sentimentele mele nu s-au schimbat din prima zi în care te-am văzut. Maisie a zâmbit. Şi m-am întrebat, a continuat el, am sperat, m-am rugat dacă ai vrea să vii cu mine în State ca... soția mea.

Maisie a rămas fără cuvinte.

— Sunt foarte flatată, a zis ea, în cele din urmă, dar nu ştia ce să spună altceva.

— Desigur, îmi dau seama că ai nevoie de timp ca să te gândeşti. Îmi pare rău că distrugerile războiului nu permit plăcerile unei perioade lungi de curtare.

— Când te întorci acasă?

— La sfârşitul lunii. Aşa că, dacă accepți, ne putem căsători la bază şi ne putem întoarce ca soț şi soție. S-a aplecat peste masă şi a luat-o de mână. Nu m-am simțit mai

sigur de nimic în viața mea, a spus el când chelnerul a reapărut lângă masa lor.

— Deci care dintre dumneavoastră doreşte ficatul?

***

Maisie n-a dormit toată noaptea şi, când a coborât la micul dejun în dimineața următoare, i-a spus mamei ei că Mike o ceruse de nevastă.

— Dă-i drumul, a fost răspunsul imediat al doamnei Tancock. Nu vei avea o şansă ca asta să îți refaci viața. Şi, ca să spunem drept, a adăugat ea, uitându-se cu tristețe la fotografia lui Harry de pe cămin, nu mai ai niciun motiv să stai aici.

Maisie era gata să-i spună singurul ei motiv de reținere când Stan a dat buzna în cameră. Ea s-a ridicat de la masă.

— Ar trebui să plec ca să nu întârzii la muncă.

— Să nu crezi că am uitat de suta aia de biştari pe care mi-i datorezi! a strigat el în timp ce ea ieşea din cameră.

***

Maisie stătea pe marginea scaunului ei din rândul întâi când domnul Holcombe a intrat în clasă la şapte în acea seară.

Ea a ridicat mâna de câteva ori în timpul orei ca o elevă sârguincioasă care ştie toate răspunsurile şi vrea ca profesorul s-o observe. Dacă a observat-o, n-a dat niciun semn.

— Ai putea veni marți şi joi în viitor, Maisie? a întrebat-o domnul Holcombe când se îndreptau spre cârciumă cu restul clasei.

— De ce? a întrebat ea. Nu erai suficient de bună?

— Nu sunt suficient de bună, a corectat-o profesorul fără să se gândească. Dimpotrivă, a adăugat el, m-am hotărât să

te mut în clasa intermediară înainte ca aceştia, a zis el, arătând spre colegii ei cu un gest larg, să fie depăşiți.

— Dar nu voi fi depăşită eu, Arnold?

— Cred că da, dar, fără îndoială, îi vei prinde din urmă până la sfârşitul lunii, după care te voi muta în clasa avansată.

Maisie nu a răspuns pentru că ştia că nu va mai dura mult până ce va trebui să-i spună lui Arnold că avea alte planuri pentru sfârşitul lunii.

Din nou au ajuns să stea singuri în bar, şi din nou el a însoțit-o până în Still House Lane doar că, de data aceasta, când Maisie a scos cheia de la uşa din față din geantă, s-a gândit că el părea că vrea să-şi adune curajul s-o sărute. Sigur că nu. Nu avea atâtea alte probleme de rezolvat?

— Mă întrebam, i-a zis el, ce carte ar trebui să citeşti mai întâi.

— Nu va fi o carte, a spus Maisie, punând cheia în broască, va fi o scrisoare.

30

Patrick Casey mânca micul dejun, prânzul şi cina în restaurantul hotelului luni, marți şi miercuri.

Maisie se gândise că o va duce la cină la Plimsoll Lane, sperând că-i va trezi amintiri plăcute. De fapt, ea nu mai fusese la restaurant de când Patrick dispăruse în Irlanda. A avut dreptate şi a dus-o acolo.

Maisie era hotărâtă să nu fie sedusă iar de farmecul şi frumusețea lui Patrick şi dorea să-i spună despre Mike şi de planurile lor pentru viitor. Dar, pe măsură ce seara progresa, i-a venit din ce în ce mai greu să discute acest subiect.

— Deci ce ai făcut de când am fost ultima oară în Bristol? a întrebat-o Patrick la aperitivul de dinainte de cină din barul restaurantului. Nu că n-aş putea observa că eşti şefa celui mai bun restaurant de hotel din oraş şi reuşeşti să mergi şi la cursurile serale în acelaşi timp.

— Da, îmi vor lipsi toate astea când…, a început ea, melancolică.

— Când ce? a întrebat Patrick.

— E doar un curs de douăsprezece săptămâni, a spus Maisie, încercând să dea înapoi.

— În douăsprezece săptămâni, a spus Patrick, pariez că tu vei ajunge profesoara.

— Dar tu? Cu ce te-ai mai ocupat? a întrebat ea când chelnerul-şef a venit să-i anunțe că masa lor era gata.

Patrick nu i-a răspuns până ce nu s-au aşezat la o masă liniştită din colțul camerei.

— Poate îți aminteşti că fusesem promovat director-adjunct al companiei cu trei ani în urmă, şi de aceea m-am întors în Dublin.

— Nu am uitat de ce te-ai întors la Dublin, a spus Maisie, cam supărată.

— Am încercat să revin la Bristol de câteva ori, dar, de îndată ce a izbucnit războiul, a fost aproape imposibil şi nu a ajutat la nimic faptul că nici nu ți-am putut scrie.

— Ei, problema asta se va rezolva în viitorul apropiat.

— Atunci îmi vei putea citi în pat.

— Şi cum s-a descurcat compania ta în aceste vremuri grele? a întrebat Maisie, îndreptând conversația pe un teren mai sigur.

— De fapt, mai multe companii irlandeze s-au descurcat bine în timpul războiului. Din cauza neutralității țării, am fost capabili să facem afaceri cu ambele părți.

— Eşti în stare să faci afaceri cu nemții? l-a întrebat Maisie, fără să-i vină să creadă.

— Nu, compania noastră a explicat clar de partea cui ne aflăm, dar să ştii că mulți compatrioți de-ai mei sunt fericiți să facă afaceri cu germanii. Din cauza asta, noi am avut câțiva ani mai grei, dar, când americanii au intrat în război, chiar şi irlandezii au început să creadă că Aliații ar putea câştiga.

Acum avea cea mai bună ocazie să-i spună lui Patrick de un american, dar n-a fost în stare.

— Deci ce te aduce la Bristol acum? a întrebat ea.

— Răspunsul simplu este că tu.

— Eu?

Maisie a încercat să găsească repede o metodă de a aduce conversația înapoi spre subiecte mai impersonale.

— Da, directorul nostru adjunct iese la pensie la sfârşitul anului şi preşedintele mi-a cerut să-i iau locul.

— Felicitări, a spus Maisie, uşurată că trecuseră pe un teren mai sigur. Iar tu vrei să fiu adjuncta ta, a adăugat, încercând să glumească.

— Nu, vreau să fii soția mea.

Tonul lui Maisie s-a schimbat.

— Nu ți-a trecut prin cap Patrick, măcar un singur moment în ultimii trei ani, că ar fi putut intra altcineva în viața mea?

— În fiecare zi, a spus Patrick, de aceea am venit să aflu dacă există altcineva.

Maisie a ezitat.

— Da, este.

— Şi te-a cerut de nevastă?

— Da, a şoptit ea.

— L-ai acceptat?

— Nu, dar i-am promis că-i voi răspunde înainte de a se întoarce în America la sfârşitul lunii, a spus ea, cu mai multă siguranță.

— Asta înseamnă că mai am o şansă?

— Cinstit vorbind, Patrick, şansele sunt împotriva ta. Nu ai mai luat legătura cu mine de trei ani şi acum apari din senin de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

Patrick nu a încercat să se apere în timp ce chelnerul le servea felul principal.

— Aş fi vrut să fie aşa de uşor, a zis el.

— Patrick, întotdeauna a fost uşor. Dacă m-ai fi cerut de nevastă acum trei ani, aş fi sărit bucuroasă pe prima navă spre Irlanda.

— Atunci nu te puteam cere.

Maisie a lăsat jos cuțitul şi furculița, fără să ia o înghițitură.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă eşti însurat.

— De ce n-ai spus nimic atunci?

— Te iubeam atât de mult atunci, Patrick, că eram gata să suport şi asta.

— Şi când mă gândesc că m-am întors în Irlanda doar pentru că nu te puteam cere de nevastă.

— Şi asta s-a schimbat?

— Da. Bryony m-a părăsit acum un an. S-a întâlnit cu cineva care era mai interesat de ea decât mine, ceea ce nu era greu.

— Oh, Doamne, a spus Maisie, de ce e viața mea întotdeauna atât de complicată?

Patrick a zâmbit.

— Îmi pare rău că ți-am încurcat iar viața, dar, de data aceasta nu voi renunța la fel de uşor, nu cât mai am încă o şansă.

S-a aplecat peste masă şi a luat-o de mână. După o clipă, chelnerul a reapărut lângă ei, cu o privire neliniştită văzând cele două farfurii de mâncare neatinse, care se răciseră.

— E totul în regulă? a întrebat el.

— Nu, a zis Maisie, nu este.

***

Maisie a rămas trează, gândindu-se la cei doi bărbați din viața ei. Mike, atât de sigur, de blând, despre care ştia că-i va fi credincios până la ultima suflare şi Patrick, atât de atrăgător, de viu, cu care nu va avea niciodată un moment de plictiseală. Şi-a schimbat părerea de câteva ori în timpul nopții şi nu o ajuta faptul că trebuia să se hotărască repede.

Când a coborât la micul dejun în dimineața următoare, mama ei nu a ezitat când Maisie a întrebat-o cu care dintre cei doi ar trebui să se mărite, dacă ar avea de ales.

— Cu Mike. Este mult mai sigur pe lungă durată, iar căsnicia este ceva de lungă durată. Oricum, a mai spus ea, n-am avut niciodată încredere în irlandez.

Maisie s-a gândit la ce-i spusese mama ei şi era gata s-o întrebe ea când Stan a intrat în cameră. De îndată ce şi-a înfulecat porridge-ul, s-a amestecat în vorbă.

— Nu te duci la bancă astăzi?

Maisie nu i-a răspuns.

— Mă gândeam eu. Ai grijă să vii azi acasă cu suta mea de lire. Dacă n-o faci, fata mea, vin eu după tine.

***

— Ce bine că vă văd din nou, doamnă, a spus domnul Prendergast poftind-o în cameră chiar după ora patru după-masă. A aşteptat ca Maisie să se aşeze înainte de a adăuga: v-ați gândit cumva la oferta generoasă a clientului meu?

Maisie a zâmbit. Cu un singur cuvânt, domnul Prendergast îi dăduse de înțeles ale cui interese le urmărea.

— Sigur că da, a spus Maisie, şi aş vrea să vă rog să-l informați pe clientul dumneavoastră că nu accept un penny mai puțin de patru sute de lire.

Domnul Prendergast a rămas cu gura deschisă.

— Şi s-ar putea să plec din Bristol la sfârşitul lunii, aşa că i-ați putea spune clientului că oferta mea generoasă este valabilă doar o săptămână.

Domnul Prendergast a închis gura.

— Voi încerca să trec pe aici la aceeaşi oră săptămâna viitoare domnule Prendergast şi îmi veți putea comunica decizia clientului dumneavoastră.

Maisie s-a ridicat de pe scaun şi i-a zâmbit dulce managerului, înainte de a adăuga:

— Vă urez un weekend plăcut, domnule Prendergast.

***

Lui Maisie îi era greu să se concentreze asupra cuvintelor domnului Holcombe şi nu numai că trecând la clasa intermediară, se dovedise a fi mult mai dificilă decât cea pentru începători pe care regreta deja că o părăsise. Când ridica mâna, o făcea mai mult pentru a întreba ceva decât pentru a da un răspuns.

Entuziasmul lui Arnold pentru subiectul ales era contagios şi avea un dar de a-i face pe toți să se simtă egali şi ca cea mai insignifiantă contribuție să pară importantă.

După douăzeci de minute de repetare a ceea ce el numea partea de bază, a invitat clasa să întoarcă la pagina 72 din Little Women. Cifrele nu erau o problemă pentru Maisie şi a ajuns repede la pagina cerută. El a invitat apoi o femeie din rândul trei să se ridice şi să citească primul paragraf, în timp ce restul clasei o urmărea cuvânt cu cuvânt. Maisie a pus un deget la începutul paginii şi a încercat disperată să urmărească narațiunea, dar a pierdut repede şirul.

Când directorul a invitat un bărbat mai în vârstă din rândul întâi să citească acelaşi paragraf a doua oară, Maisie

a reuşit să identifice câteva cuvinte, dar se ruga ca Arnold să n-o invite pe ea să fie următoarea. A oftat uşurată când altcineva a fost poftit să citească iar paragraful. Când acesta s-a aşezat, Maisie şi-a aplecat capul, dar n-a mai scăpat.

— Şi, la sfârşit, o voi ruga pe doamna Clifton să se ridice şi să ne citească acelaşi pasaj.

Maisie s-a ridicat nesigură de la locul ei şi a încercat să se concentreze. A recitat întregul paragraf aproape cuvânt cu cuvânt, fără să se uite măcar o singură dată pe carte. Dar era învăţată de ani de zile să-şi amintească comenzi lungi, lungi şi complicate la restaurant.

Domnul Holcombe i-a zâmbit călduros când s-a aşezat.

— Ce memorie remarcabilă aveţi, doamnă Clifton. Nimeni altcineva n-a părut să înţeleagă semnificaţia cuvintelor lui. Acum aş vrea să continuăm prin a discuta semnificaţia anumitor cuvinte din paragraf. În rândul al doilea, veţi găsi cuvântul „încredinţat”, un cuvânt vechi. Poate cineva să-mi dea o variantă modernă cu acelaşi înţeles?

S-au ridicat mai multe mâini şi a lui Maisie ar fi fost printre ele, dacă n-ar fi recunoscut nişte paşi grei, familiari, îndreptându-se spre clasă.

— Domnişoara Wilson, a spus directorul.

— Căsătorie, a spus domnişoara Wilson când uşa s-a deschis şi fratele lui Maisie s-a năpustit în cameră.

S-a oprit în faţa tablei, cu ochii zburându-i de la o persoană la alta.

— Vă pot ajuta? a întrebat domnul Holcombe, politicos.

— Nu, a zis Stan. Am venit să iau ce mi se cuvine de drept aşa că ţine-ţi gura, profesore, dacă ştii ce e bine pentru matale şi vezi-ţi de treaba ta.

Ochii lui s-au oprit asupra lui Maisie.

Maisie dorise să-i spună la micul dejun că va mai dura o săptămână până ce va afla dacă preţiosul client al domnului Prendergast va accepta contra-oferta ei. Dar când Stan s-a îndreptat spre ea, şi-a dat seama că nu va putea să-l convingă că nu avea banii.

— Unde-s banii mei? a întrebat-o cu mult înainte de a ajunge la pupitrul ei.

— Nu i-am luat încă, a spus Maisie. Va trebui să mai aştepţi o săptămână.

— Pe dracu' mai aştept, a spus Stan, înşfăcând-o de păr şi începând să o tragă, ţipând, din spatele pupitrului.

În timp ce se îndrepta spre uşă, restul clasei stătea ca hipnotizată. Doar un singur om s-a aşezat în drumul lui.

— Dă-te din drumul meu, profesore.

— Vă sugerez să-i daţi drumul surorii dumneavoastră, domnule Tancock, dacă nu vreţi să daţi de şi mai multe necazuri decât aveţi acum.

— Zici tu şi armata cui? a râs Stan. Dacă n-o ştergi, amice, îţi împing dinţii în gât şi să ştii că n-o să arate frumos.

Stan n-a zărit primul pumn şi, când l-a lovit în plexul solar, s-a aplecat, aşa că a putut fi scuzat că n-a observat a doua lovitură ţintindu-i bărbia. A treia l-a trimis la pământ ca pe un stejar tăiat.

Stan zăcea pe jos, ţinându-se de stomac, aşteptând să fie lovit şi acolo. Directorul stătea deasupra lui, aşteptând să-şi revină. Când a făcut-o în cele din urmă, Stan s-a ridicat nesigur pe picioare, fără să-şi ia o clipă ochii de la director în timp ce se îndrepta încet spre uşă. Când s-a crezut la o distanţă sigură, s-a uitat la Maisie care zăcea încă pe jos, ghemuită ca o minge, suspinând încet.

— Mai bine să nu apari acasă fără banii mei, fată, a mârâit el, dacă ştii ce e bine pentru tine!

Fără alt cuvânt, a ieşit pe coridor.

Chiar după ce Maisie a auzit uşa trântindu-se, era prea speriată ca să se mişte. Restul colegilor şi-au strâns cărţile şi au ieşit tăcuţi din clasă. Nimeni nu va merge la cârciumă în acea seară.

Domnul Holcombe a traversat repede camera, a îngenuncheat lângă trupul ei tremurător şi a luat-o în braţe. A durat o vreme până ce a spus:

— Mai bine ai veni cu mine în seara asta, Maisie. Îți fac patul în camera de oaspeți. Poți sta acolo cât vrei.

EMMA BARRINGTON
1941 – 1942

31

— Şaizeci şi patru cu Park, a spus Emma, sărind într-un taxi lângă biroul lui Sefton Jelks din Wall Street.

S-a aşezat în spatele taxiului şi a încercat să se gândească la ce-i va spune mătuşii Phyllis când, sau dacă, va trece de uşa ei, dar radioul din taxi era dat atât de tare încât nu se putea concentra. A vrut să-l roage pe şofer să dea radioul mai încet, dar aflase deja că şoferii din New York sunt surzi când le convine, cu toate că nu sunt proşti şi rareori sunt muţi.

În timp ce îl asculta pe comentator descriind cu o voce agitată ce se întâmplase într-un loc numit Pearl Harbor, Emma şi-a dat seama că prima întrebare a mătuşii ei va fi, ce te aduce în New York, tânără doamnă, urmată de, de câtă vreme eşti aici şi apoi, de ce a durat atât până ce ai venit să mă vezi? Nu avea un răspuns plauzibil pentru niciuna dintre aceste întrebări, doar dacă avea de gând să-i mărturisească mătuşii Phyllis totul – ceea ce voia să evite pentru că nici măcar mamei sale nu-i spusese totul.

S-ar putea chiar să-şi dea seama că nu avea o nepoată, s-a gândit Emma. Şi poate exista vreo ceartă în familie de care ea nu ştia? Sau poate mătuşa ei era pustnică, divorţată sau nebună?

Tot ce îşi amintea Emma era că văzuse odată o felicitare de Crăciun semnată Phyllis, Gordon şi Alistair. Oare unul era soţul şi celălalt fiul? Emma nu avea nicio dovadă că era cu adevărat nepoata lui Phyllis.

Emma devenise chiar şi mai neîncrezătoare în şansele ei când taxiul a tras în faţa uşii din faţă şi ea i-a mai dat un sfert de dolar.

Emma a coborât din taxi, s-a uitat la clădirea impunătoare, de patru etaje, maronie şi s-a răzgândit de mai multe ori înainte să apese pe sonerie. Până la urmă s-a gândit să se învârtească în jurul cvartalului, sperând că va fi mai încrezătoare până ce se va întoarce. Pe când se plimba

pe 64th Street, Emma nu s-a putut împiedica să nu observe că newyorkezii se învârteau de colo-colo, mai repede ca de obicei, cu priviri speriate şi şocate. Doar nu bănuiau că următorul raid va fi în Manhattan?

Un băiat cu ziare din colțul Park țipa întruna:

— America declară război! Citiți ultimele ştiri!

Până ce Emma s-a întors de unde plecase, îi era clar că nu putuse să-şi viziteze mătuşa. Poate ar fi mai bine să se întoarcă la hotel şi să revină a doua zi? Dar cum va putea a doua zi să fie diferită? Banii îi erau pe sfârşite şi, dacă America era acum în război, cum se va întoarce în Anglia şi, mai important, la Sebastian, pe care nu intenționase să-l părăsească mai mult de doua săptămâni?

A urcat cele cinci trepte până la poarta neagră, strălucitoare, cu o clanță din alamă polizată. Poate mătuşa Phyllis nu era acasă. Poate se mutase. Emma era gata să bată când a observat o sonerie pe uşă, sub care scria „Comercianți”. A apăsat pe sonerie, a făcut un pas înapoi şi a aşteptat, mai fericită să înfrunte persoana care se ocupa cu negustorii.

După câteva momente un bărbat înalt, elegant, cu o haină neagră, pantaloni în dungi, cămaşă albă şi cravată gri i-a deschis uşa.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? s-a interesat el, evident dându-şi seama că Emma nu era o comerciantă.

— Mă numesc Emma Barrington, i-a spus ea. Aş vrea să ştiu dacă mătuşa mea, Phyllis, este acasă.

— Este, domnişoară Barrington. Luni este seara ei de bridge. Dacă doriți să intrați, o voi anunța pe doamna Stuart că ați venit.

— Pot veni şi mâine dacă nu este convenabil, s-a bâlbâit Emma, dar el închisese uşa în spatele ei şi ajunsese deja la jumătatea coridorului.

În timp ce Emma aştepta în hol, şi-a dat seama repede de unde provenea familia Stuart: un portret al prințului Charlie deasupra unor săbii încrucişate şi blazonul clanului Stuart

atârnau pe perete în capătul îndepărtat al coridorului. Emma s-a plimbat încolo şi încoace încet, admirând picturi de Peploe, Fergusson, McTaggart şi Raeburn. Şi-a amintit că bunicul ei, lordul Harvey, avea un portret de Lawrence care atârna în salonul din Mulgerie Castle. Nu ştia cu ce se ocupa unchiul ei, dar era limpede că era bogat.

Valetul s-a întors după câteva minute, cu aceeaşi privire impasivă. Poate nu auzise ştirile despre Pearl Harbor.

— Doamna vă primeşte în salon, a zis el.

Cât de mult semăna cu Jenkins: fără vorbe de prisos, un pas egal, şi reuşea să pară politicos, fără să se umilească. Emma ar fi dorit să-l întrebe din care parte a Angliei venea, dar ştia că i s-ar fi părut nepoliticos, aşa că l-a urmat pe coridor în tăcere.

Era gata să înceapă să urce scările când valetul s-a oprit, a tras grilajul unui lift şi s-a dat deoparte ca s-o lase să intre. Un lift într-o casă particulară? Emma s-a întrebat dacă mătuşa Phyllis nu era cumva invalidă. Liftul s-a oprit când a ajuns ia al treilea etaj şi ea a ieşit într-un salon frumos mobilat. Dacă nu s-ar fi auzit zgomotul traficului, claxoanele şi sirenele din strada de mai jos ar fi putut crede că e în Edinburgh.

— Dacă doriți să aşteptați aici, vă rog, doamnă.

Emma a rămas lângă uşă în timp ce valetul a traversat camera, alăturându-se celor patru doamne mai în vârstă care erau aşezate lângă un cămin, bând ceai şi mâncând cornuri în timp ce ascultau radioul care nu suna prea tare.

Când valetul a anunțat:

— Domnişoara Emma Barrington, toate s-au întors să se uite la Emma.

Ea şi-a dat seama care era sora lordului Harvey, cu mult înainte ca aceasta să se ridice ca s-o întâmpine: părul roşu-aprins, zâmbetul poznaş şi aerul unei persoane care aparținea nobilimii.

— Sigur că nu poate fi micuța Emma, a declarat ea, părăsind grupul şi navigând spre nepoata ei, cu un accent

inconfundabil de Highland. Ultima oară când te-am văzut, draga mea, purtai şort, ciorăpei şi papuci şi aveai un baston de hochei. M-am simțit cam îngrijorată pentru băieții din echipa adversă. Emma a zâmbit; acelaşi simț al umorului ca bunicul ei. Şi acum, uită-te la tine. Ai devenit o creatură încântătoare. Emma s-a înroşit. Şi ce te aduce la New York, draga mea?

— Îmi pare rău că dau aşa buzna, mătuşă, a început Emma, uitându-se nervoasă la celelalte trei doamne.

— N-avea grijă de ele, a şoptit ea. După declarația preşedintelui, au destul ca să le țină ocupate. Şi acum, unde-ți sunt bagajele?

— Valiza mea este la hotelul *Mayflower,* i-a spus Emma.

— Parker, a spus ea, întorcându-se spre valet, trimite pe cineva să ia bagajele domnişoarei Emma de la *Mayflower* şi pe urmă pregăteşte dormitorul mare de oaspeți pentru că, după veştile de astăzi, presimt că nepoata mea o să stea ceva mai mult la noi.

Valetul a dispărut.

— Dar, mătuşă…

— Niciun dar, a zis ea, ridicând o mână. Şi trebuie să insist să nu-mi mai spui mătuşă, sună de parcă aş fi o băbătie. E posibil să fiu cam băbătie, dar nu vreau să mi se amintească întruna, aşa că, te rog, spune-mi Phyllis.

— Mulțumesc, mătuşă Phyllis, a spus Emma.

Phyllis a râs.

— Ce-mi place Anglia, i-a spus ea. Acum vino şi salută-mi prietenele. Vor fi fascinate să cunoască o tânără doamnă aşa de independentă. Atât de înspăimântător de modernă.

***

„O vreme” s-a dovedit a fi mai mult de un an şi, pe măsură ce zilele treceau, Emma era din ce în ce mai disperată să îl vadă pe Sebastian, dar putea urmări progresele fiului ei doar din scrisorile mamei sale şi, din când în când, ale lui Grace.

Emma a plâns când a aflat de moartea bunicului, pentru că avusese impresia că va trăi o veşnicie. A încercat să nu se gândească la cine va prelua compania şi a presupus că tatăl ei nu va avea îndrăzneala să apară în Bristol.

Phyllis nu ar fi putut s-o facă pe Emma să se simtă mai bine nici dacă ar fi fost maică-sa. Emma a descoperit repede că mătuşa ei era o Harvey tipică, generoasă până în fundul sufletului şi pagina care conținea cuvintele imposibil, neplauzibil şi nepractic fusese probabil ruptă din dicționarul ei de când era copil. Dormitorul de oaspeți, după cum îl numea Phyllis, era un apartament cu vedere spre Central Park, ceea ce a constituit o surpriză plăcută după camera înghesuită în care stătuse Emma la *Mayflower.*

Emma a fost a doua oară surprinsă când a coborât la masă în prima ei seară şi şi-a găsit mătuşa îmbrăcată într-o rochie roşie strălucitoare, cu un pahar de whisky şi o țigară într-un portțigaret. A zâmbit gândindu-se că fusese numită modernă de această femeie.

— Fiul meu, Alistair, ni se va alătura la cină, a anunțat ea înainte ca Parker să-i toarne Emmei un pahar de Bristol Cream al lui Harvey. E avocat şi burlac, a mai zis ea. Două dezavantaje de care probabil nu va scăpa. Dar uneori poate fi amuzant, deşi e cam sec.

Vărul Alistair a apărut după câteva minute, îmbrăcat într-o haină de dineu pentru a lua cina cu maică-sa, ceea ce era tipic pentru „englezul în străinătate”.

Emma a bănuit că avea în jur de cincizeci de ani şi un croitor bun mascase faptul că avea câteva kilograme în plus. Umorul lui era poate cam sec, dar omul era evident inteligent, amuzant şi bine informat, chiar dacă exagera puțin când vorbea de cazul de care se ocupa. Emma nu a fost surprinsă când mama lui, mândră, i-a spus la cină că Alistair era cel mai tânăr partener al firmei de avocați, de la moartea soțului ei. Emma s-a gândit că Phyllis ştia de ce el nu era însurat.

Nu era sigură dacă mâncarea delicioasă, vinul excelent sau ospitalitatea americană au făcut-o să se relaxeze atât de mult încât a sfârşit prin a le spune tot ce se întâmplase de când mătuşa Phyllis o văzuse jucând hochei la şcoala Red Maids.

Când Emma le-a explicat de ce traversase Atlanticul în ciuda riscurilor implicate, amândoi au privit-o de parcă tocmai aterizase de pe o altă planetă.

După ce Alistair a devorat ultima bucată din tarta de fructe şi şi-a îndreptat atenția către coniac, şi-a petrecut următoarele treizeci de minute interogând oaspetele neaşteptat de parcă el era avocatul părții opuse, iar ea, un martor ostil.

— Ei bine, ce să zic, mamă, a comentat el, împăturindu-şi şervetul, cazul acesta pare mai promițător decât Amalgamated Wire contra New York Electric. De abia aştept să-mi încrucişez sabia cu Sefton Jelks.

— Ce rost are să pierzi timpul cu Jelks, a spus Emma, când e mai important să-l găsim pe Harry şi să-i refacem reputația?

— Aşa este, a zis Alistair. Dar am presentimentul că una duce la cealaltă.

A luat exemplarul Emmei din *Jurnalul unui deținut* dar nu l-a deschis, doar s-a uitat la cotor.

— Cine este editorul? a întrebat Phyllis.

— Viking Press, a spus Alistair, scoțându-şi ochelarii.

— Harold Guinzburg, nici mai mult, nici mai puțin.

— Crezi că el şi Max Lloyd au colaborat la acest plagiat? a întrebat Alistair, întorcându-se spre mama lui.

— Sigur că nu, a zis ea. Tatăl tău mi-a zis odată că l-a întâlnit pe Guinzburg la tribunal. Îmi amintesc că l-a descris ca fiind un adversar formidabil, dar care n-ar ocoli niciodată legea, ce să mai vorbim de încălcarea ei.

— Atunci avem o şansă, a spus Alistair, pentru că, dacă este aşa, nu va fi încântat să afle ce s-a desfăşurat sub nasul lui. Totuşi, va trebui să citesc cartea înainte să aranjez o

întâlnire cu editorul. Alistair s-a uitat peste masă şi i-a zâmbit Emmei. Voi fi încântat să aflu ce părere are domnul Guinzburg despre tine, tânără doamnă.

— Şi eu, a spus Phyllis, voi fi la fel de fascinată să aflu cum se va descurca Emma cu Harold Guinzburg.

— Touché, mamă, a recunoscut Alistair.

După ce Parker i-a mai turnat lui Alistair un coniac şi i-a reaprins trabucul, Emma s-a aventurat să-l întrebe ce şanse avea să i se permită să-l viziteze pe Harry la Lavenham.

— O să fac mâine o cerere în numele tău, a spus el, printre pufăituri. Să vedem dacă nu mă descurc mai bine decât detectivul tău zelos.

— Detectivul meu zelos? a repetat Emma.

— Neobişnuit de zelos, a spus Alistair. Când a aflat că era implicat Jelks, mă mir că detectivul Kowalski a fost de acord să te vadă.

— Eu nu sunt surprinsă că a fost zelos, a spus Phyllis, făcându-i Emmei cu ochiul.

32

— Şi spuneți că soțul dumneavoastră a scris această carte?

— Nu, domnule Guinzburg, a spus Emma. Harry Clifton şi cu mine nu suntem căsătoriți, deşi eu sunt mama copilului său. Dar da, Harry chiar a scris *Jurnalul unui deținut* în timp ce a fost închis la Lavenham.

Harold Guinzburg şi-a luat ochelarii în formă de semilună de pe vârful nasului şi s-a uitat mai atent la tânăra femeie care stătea în fața lui.

— Am o mică problemă legată de plângerea dumneavoastră, a zis el, şi simt că trebuie să vă spun că fiecare cuvânt din *Jurnalul unui deținut* e scris de mâna domnului Lloyd.

— A copiat manuscrisul lui Harry cuvânt cu cuvânt.

— Pentru ca acest lucru să fie posibil, domnul Lloyd ar fi trebuit să împartă celula cu Tom Bradshaw, ceea ce n-ar fi greu de verificat.

— Sau ar fi putut lucra împreună la bibliotecă, a sugerat Alistair.

— Dacă ați putea demonstra acest lucru, a spus Guinzburg, ați pune compania mea, adică pe mine, într-o situație dificilă, ca să nu spun mai mult şi, în acest caz, ar fi bine să cereți o consiliere juridică.

— Dorim să explicăm clar de la început, a intervenit Alistair, care stătea în dreapta Emmei, că am venit aici cu bună-credință, pentru că doream să fiți pus la curent cu povestea verişoarei mele.

— Acesta a fost singurul motiv pentru care am acceptat să vă văd, a spus Guinzburg, pentru că sunt un mare admirator al tatălui dumneavoastră.

— Nu ştiam că l-ați cunoscut.

— Nu l-am cunoscut, a zis Guinzburg. A pledat pentru cealaltă parte într-o dispută în care a fost implicată compania mea şi am părăsit tribunalul dorindu-mi să fi fost

de partea mea. Totuşi, dacă voi accepta povestea verişoarei dumneavoastră, a continuat el, sper că nu veţi avea de obiectat dacă îi voi pune domnişoarei Barrington câteva întrebări.

— Sunt gata să răspund la orice întrebare, domnule Guinzburg, a zis Emma. Dar pot să întreb dacă aţi citit cartea lui Harry?

— Citesc toate cărţile pe care le publicăm, domnişoară Barrington. Nu pretind că îmi plac toate sau că le-am terminat pe toate, dar, în momentul în care am terminat primul capitol din *Jurnalul unui deţinut,* mi-am dat seama că va fi un bestseller. Am făcut şi o notă pe marginea paginii doi-unsprezece. Guinzburg a luat cartea şi a frunzărit-o înainte de a începe să citească. *„Întotdeauna mi-am dorit să fiu scriitor şi, în prezent, scriu schiţa primei cărţi dintr-o serie de romane poliţiste a căror acţiune se desfăşoară în Bristol.”*

— Bristol, a spus Emma, întrerupându-l pe bătrân. Cum ar fi putut domnul Lloyd să ştie ceva despre Bristol?

— Există un oraş Bristol în statul natal al domnului Lloyd, Illinois, domnişoară Barrington, a spus Guinzburg, după cum mi-a explicat Max când i-am spus că m-ar interesa să citesc prima carte a seriei.

— N-o veţi citi niciodată, a comentat Emma.

— Deja a prezentat primele capitole din *Identitate furată,* a spus Guinzburg, şi, trebuie să spun, sunt destul de bune.

— Şi aceste capitole sunt scrise în acelaşi stil ca jurnalul?

— Da. Şi înainte de a mă întreba, domnişoară Barrington, sunt scrise de aceeaşi mână, doar dacă nu sugeraţi că şi acestea au fost copiate.

— A scăpat o dată. De ce n-ar încerca şi a doua oară?

— Dar aveţi vreo dovadă palpabilă că domnul Lloyd nu a scris *Jurnalul unui deţinut?* a întrebat Guinzburg, începând să pară iritat.

— Da, domnule. Eu sunt „Emma” din carte.

— Dacă aşa stă situaţia, domnişoară Barrington, sunt de acord cu părerea autorului că sunteţi cu adevărat o mare

frumusețe şi v-ați dovedit, ca să-l citez, întreprinzătoare şi combativă.

Emma a zâmbit.

— Şi dumneavoastră sunteți foarte politicos, domnule Guinzburg.

— După cum a scris, întreprinzătoare şi combativă, a spus Guinzburg, punându-şi ochelarii la loc pe nas. Cu toate acestea, mă îndoiesc că reclamația dumneavoastră va rezista la tribunal. Sefton Jelks ar putea aduce o jumătate de duzină de Emme în boxa martorilor care ar jura că-l cunosc pe Lloyd de la naştere. Am nevoie de ceva mai substanțial.

— Nu vi se pare, domnule Guinzburg, că este o coincidență cam mare că ziua în care Thomas Bradshaw a sosit la Lavenham este prima zi a jurnalului?

— Domnul Lloyd mi-a explicat că nu a început să scrie jurnalul până ce n-a devenit bibliotecarul închisorii, când avea mai mult timp.

— Dar cum explicați că nu se vorbeşte deloc de ultima lui zi în închisoare sau de dimineața eliberării sale? Şi-a luat doar micul dejun la cantină şi s-a dus la bibliotecă pentru o altă zi de muncă.

— Ce explicație aveți dumneavoastră? a întrebat Guinzburg, uitându-se la ea peste ochelari.

— Cine a scris cu adevărat jurnalul este încă la Lavenham şi, probabil, lucrează la al doilea volum.

— Asta nu v-ar fi greu să verificați, a spus Guinzburg, ridicând o sprânceană.

— Sunt de acord, a zis Alistair, şi am cerut deja ca domnişoarei Barrington să i se permită să-l viziteze pe domnul Bradshaw din motive filantropice, iar acum aşteptăm aprobarea directorului de la Lavenham.

— Mai pot pune câteva întrebări, domnişoară Barrington, ca să înlăturăm unele îndoieli rezonabile? a spus Guinzburg.

— Da, desigur, a zis Emma.

Bătrânul a zâmbit, şi-a scos vesta, şi-a împins ochelarii în sus pe nas şi s-a uitat la o listă cu întrebări dintr-un carneţel din faţa lui.

— Cine este căpitanul Jack Tarrant, cunoscut uneori ca Moş Jack?

— Cel mai bun prieten al bunicului meu. Au luptat împreună în războiul cu burii.

— Care bunic?

— Sir Walter Barrington.

Editorul a dat din cap.

— Şi îl consideraţi pe domnul Tarrant un om de onoare?

— Ca soţia Cezarului, este dincolo de orice bănuială. A avut probabil cea mai importantă influenţă în viaţa lui Harry.

— Dar nu este de învinuit pentru că dumneavoastră şi Harry nu sunteţi căsătoriţi?

— Este întrebarea aceasta relevantă? a întrebat Alistair, sărind în sus.

— Bănuiesc că vom afla, a spus Guinzburg, fără să-şi ia ochii de la Emma.

— Jack a simţit că este de datoria lui să-l anunţe pe preot că s-ar putea ca tatăl meu, Hugo Barrington, să fie şi tatăl lui Harry, a spus Emma, cu vocea frântă.

— Toate astea sunt necesare, domnule Guinzburg? s-a răstit Alistair.

— Oh, da, a spus editorul, luând un exemplar din *Jurnalul unui deţinut* de pe birou. Acum sunt convins că Harry Clifton, şi nu Max Lloyd, a scris cartea.

Emma a zâmbit.

— Mulţumesc, a spus ea, cu toate că nu ştiu ce aş putea face cu asta.

— Eu ştiu exact ce pot face, a zis Guinzburg. Mai întâi, voi publica o ediţie nouă de îndată ce va fi gata la tipografie, cu două schimbări majore: numele lui Harry Clifton îl va înlocui pe al lui Max Lloyd pe prima copertă şi fotografia lui va apărea pe ultima copertă, presupunând că aveţi una, domnişoară Barrington.

— Mai multe, a spus Emma, inclusiv una de pe *Kansas Star* când a intrat în portul din New York.

— Ah, asta ar explica şi... a început Guinzburg.

— Dar dacă o veți face, l-a întrerupt Alistair, se va dezlănțui iadul. Jelks va emite o citație în numele clientului său pentru despăgubiri şi va solicita daune punitive.

— Să sperăm, a spus Guinzburg, pentru că, dacă o va face, cartea va ajunge imediat în vârful listei de bestselleruri şi va rămâne acolo câteva luni. Totuşi, dacă nu va face nimic, după cum bănuiesc că va fi cazul, se va demonstra că el crede că este singura persoană care a văzut caietul lipsă în care Harry Clifton a scris cum a ajuns la Lavenham.

— Ştim că mai este unul, a spus Emma.

— Sigur că este, a spus Guinzburg, şi când ați menționat *Kansas Star,* mi-am dat seama că manuscrisul din *Identitate furată* pe care mi l-a dat domnul Lloyd nu este altceva decât prezentarea faptelor petrecute înainte ca Harry Clifton să fie condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o.

— Am voie să-l citesc? a spus Emma.

***

În momentul în care Emma a intrat în biroul lui Alistair, şi-a dat seama că ceva nu mersese bine. Călduroasa întâmpinare de bun venit şi zâmbetul primitor fuseseră înlocuite de nişte sprâncene încruntate.

— Nu au de gând să mă lase să-l vizitez pe Harry, nu? a zis ea.

— Nu, i-a răspuns Alistair. Cererea ta a fost respinsă.

— Dar de ce? Mi-ai zis că era dreptul meu.

— I-am telefonat directorului azi-dimineață şi i-am pus aceeaşi întrebare.

— Şi ce motiv ți-a dat?

— Poți să-l auzi singură, a spus Alistair pentru că am înregistrat convorbirea. Ascultă cu atenție pentru că ne oferă trei indicii importante.

Fără alt cuvânt, s-a aplecat în față şi a apăsat butonul de redare de pe Grundig-ul lui. Două roți au început să se învârtă.

— Închisoarea corecțională Lavenham.

— Aş dori să discut cu directorul.

— Cine-l caută?

— Alistair Stuart. Sunt avocat în New York.

Linişte, urmată de alt ton de apel. O tăcere mai lungă, după care:

— Vă dau legătura, domnule.

Emma stătea pe marginea scaunului când directorul a răspuns.

— Bună dimineața, domnule Stuart. Sunt directorul Swanson. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineața, domnule Swanson. Am depus o cerere acum zece zile din partea clientei mele, domnişoara Emma Barrington, care cere să viziteze un deținut, Thomas Bradshaw, cât mai repede posibil. Am primit în această dimineață o scrisoare de la biroul dumneavoastră prin care eram anunțat că cererea a fost respinsă. Nu pot descoperi niciun motiv legal pentru care…

— Domnule Stuart, cererea dumneavoastră a fost procesată ca de obicei, dar nu vă pot acorda întrevederea pentru că domnul Bradshaw nu se mai află în această închisoare.

A urmat o altă tăcere lungă, cu toate că Emma vedea că banda încă se învârtea. Până la urmă, Alistair a spus:

— Şi la care închisoare a fost transferat?

— Nu am libertatea să vă dezvălui această informație, domnule Stuart.

— Dar, conform legii, clienta mea are dreptul să…

— Deținutul a semnat un document prin care a renunțat la drepturile sale şi voi fi încântat să vă trimit o copie.

— Dar de ce a făcut-o? a spus Alistair, la întâmplare.

— Nu am libertatea să vă dezvălui această informație, a repetat directorul, fără să muşte din momeală.

— Aveți libertatea să-mi dezvăluiți ceva referitor la Thomas Bradshaw? a spus Alistair, încercând să nu pară exasperat.

A urmat o altă tăcere lungă şi, cu toate că magnetofonul încă mergea, Emma s-a întrebat dacă nu cumva directorul închisese telefonul. Alistair şi-a pus un deget la buze şi, brusc, vocea s-a auzit iar.

— Harry Clifton a fost eliberat din închisoare, dar continuă să-şi execute pedeapsa. Şi, după o altă pauză, a continuat. Iar eu am pierdut cel mai bun bibliotecar pe care l-am avut vreodată.

Telefonul a fost închis.

Alistair a oprit magnetofonul înainte de a vorbi.

— Directorul a făcut tot ce a putut ca să ne ajute.

— Spunând numele lui Harry? a zis Emma.

— Da, dar şi recunoscând că a lucrat în biblioteca închisorii până de curând. Asta explică cum a pus Lloyd mâna pe jurnalele lui.

Emma a încuviințat.

— Dar ai spus că sunt trei indicii importante, i-a amintit ea. Care era al treilea?

— Că Harry a fost eliberat din Lavenham, dar continuă să-şi execute sentința.

— Atunci este probabil în altă închisoare, a comentat Emma.

— Nu cred, a zis Alistair. Acum suntem în război şi pariez că Tom Bradshaw îşi va executa restul sentinței în marină.

— De ce crezi asta?

— E în jurnale, a spus Alistair. A luat un exemplar din Jurnalul unui deținut, a întors ia o pagină la care era pus un semn de carte şi a citit: *„Primul lucru pe care-l voi face când mă voi întoarce în Bristol va fi să mă înrolez în marină şi să mă lupt cu germanii.”*

— Dar nu i-ar fi permis niciodată să se întoarcă în Anglia înainte de a-şi termina condamnarea.

— Nu am spus că s-a înrolat în Marina Britanică.

— Oh, Doamne, a spus Emma când a înțeles ce voise să spună Alistair.

— Cel puțin ştim că Harry este în viață, a zis Alistair, vesel.

— Aş prefera să fie la închisoare.

HUGO BARRINGTON
1942 – 1943

33

Funeraliile lui sir Walter s-au ținut la St Mary's Redcliffe şi răposatul preşedinte al liniilor maritime Barrington's ar fi fost desigur mândru să vadă congregația adunată şi să audă elogiile prezentate de episcopul de Bristol.

După slujbă, cei prezenți s-au strâns să prezinte condoleanțele lor lui sir Hugo, care stătea lângă uşa din nord a bisericii, lângă mama lui. El le-a explicat celor care întrebau de fiica lui, Emma, că era blocată în New York, deşi n-a fost în stare să le spună de ce se dusese acolo, iar fiul lui, Giles, de care era foarte mândru, era prizonier într-un lagăr german din Weinsberg informație pe care o aflase de la mama lui cu o seară înainte.

În timpul slujbei, lordul şi lady Harvey, fosta soție a lui Hugo, Elisabeth, şi fiica lor, Grace, stătuseră în primul rând de strane vizavi de Hugo. Toți îşi prezentaseră condoleanțele văduvei îndurerate şi plecaseră fără să-l privească.

Maisie Clifton stătuse în spatele bisericii, ținându-şi capul aplecat în timpul slujbei şi plecase la câteva momente după ce episcopul dăduse binecuvântarea finală.

Când Bill Lockwood, directorul executiv al companiei Barrington's venise să-i strângă mâna noului său preşedinte şi să-şi exprime condoleanțele, tot ce spuse Hugo fusese:

— Te aştept în biroul meu mâine-dimineață, la ora nouă.

Domnul Lockwood se aplecase uşor.

La Barrington Hall se ținea recepția după funeralii şi Hugo s-a amestecat printre îndoliați, dintre care mulți urmau să afle că nu mai lucrau pentru Barrington's. Când a plecat ultimul dintre ei, Hugo s-a dus în dormitorul lui şi s-a schimbat pentru cină.

A intrat în salon cu mama sa la brațul lui. De îndată ce ea s-a aşezat, el a luat locul tatălui lui în capul mesei. În timpul prânzului, în timp ce nu era niciun servitor de față, i-a spus mamei sale că, în ciuda părerilor tatălui său, era un alt om acum.

A continuat să o asigure că şi compania familiei era acum pe mâini sigure şi că avea planuri mărețe pentru viitor.

***

Hugo şi-a condus Bugatti-ul prin porțile şantierului naval Barrington's pentru prima oară după doi ani, la ora 9:23, în dimineața următoare. A parcat pe locul preşedintelui, după care a pornit spre vechiul birou al tatălui său.

Când a ieşit din lift la etajul patru, l-a văzut pe Bill Lockwood plimbându-se pe coridorul din fața biroului său, cu o mapă roşie sub braț. Dar Hugo intenționase oricum să-l lase să aştepte.

— Bună dimineața, Hugo, a spus Lockwood, înaintând.

Hugo a trecut pe lângă el fără să răspundă.

— Bună dimineața, domnişoară Potts, i-a spus bătrânei secretare, de parcă nu plecase niciodată. Vă voi spune când îl pot primi pe domnul Lockwood, a mai zis el, înainte de a intra în noua sa cameră.

S-a aşezat la biroul tatălui său – aşa se gândea încă la el şi s-a întrebat cât va mai dura – şi a început să citească *The Times*. De când americanii şi ruşii intraseră în război, tot mai mulți oameni începuseră să creadă în victoria Aliaților. A lăsat ziarul jos.

— Îl voi vedea pe domnul Lockwood acum, domnişoară Potts.

Directorul executiv a intrat în biroul preşedintelui zâmbind.

— Bine ai venit, Hugo, a spus el.

Hugo l-a privit fix şi a spus:

— Domnule preşedinte.

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, a spus bărbatul care lucrase în consiliul companiei de când Hugo purta pantaloni scurți.

— Aş dori să mă pui la curent cu poziția financiară a companiei.

— Desigur, domnule preşedinte.

Lockwood a deschis mapa roşie pe care o ducea sub braț.

Cum preşedintele nu-l invitase să se aşeze, a rămas în picioare.

— Tatăl dumneavoastră, a început el, a reuşit să conducă prudent compania prin timpuri zbuciumate şi, în ciuda unor probleme, printre care şi nemții care bombardau întruna docurile în raidurile lor aeriene la începutul războiului, cu ajutorul unor contracte guvernamentale, am reuşit să ne ferim de furtună, aşa că vom fi într-o formă bună la sfârşitul acestui război îngrozitor.

— Lasă vorbăria, a spus Hugo, şi spune-mi concluziile.

— Anul trecut, a zis directorul executiv, întorcând o pagină, compania a avut un profit de treizeci şi şapte de mii patru sute de lire şi zece şilingi.

— N-am vrea să uităm cei zece şilingi, nu? a spus Hugo.

— Aceasta a fost întotdeauna abordarea tatălui dumneavoastră, a zis Lockwood, ignorând sarcasmul.

— Şi anul acesta?

— Rezultatele noastre de la jumătatea anului sugerează că suntem bine plasați să egalăm, chiar să depăşim, profiturile din anul trecut.

Lockwood a mai întors o pagină.

— Câte locuri există acum în consiliul de administrație? a întrebat Hugo.

Schimbarea subiectului l-a luat pe Lockwood prin surprindere şi a mai întors câteva pagini înainte de a răspunde:

— Trei, pentru că, din păcate lordul Harvey, sir Derek Sinclair şi căpitanul Havens au demisionat după moartea tatălui dumneavoastră.

— Mă bucur, a spus Hugo. Mă scuteşte de oboseala de a-i concedia.

— Presupun, domnule preşedinte, că nu doriți să înregistrez aceste sentimente în minuta întrunirii?

— Puțin îmi pasă dacă o faci sau nu, a zis Hugo.

Directorul executiv a aplecat capul.

— Şi tu când trebuie să ieşi la pensie? a fost următoarea întrebare a lui Hugo.

— Voi împlini şaizeci de ani peste două luni, dar dacă sunteți de părere, având în vedere împrejurările…

— Care împrejurări?

— Că tocmai v-ați instalat la masă, ca să spunem aşa, aş putea fi convins să mai rămân încă vreo doi ani.

— Frumos din partea ta, a spus Hugo şi directorul executiv a zâmbit pentru a doua oară în acea dimineață. Dar te rog să nu te surmenezi din cauza mea. Mie îmi ajung cele două luni. Deci care e provocarea cea mai mare pe care o avem de întâmpinat acum?

— Am solicitat de curând un contract guvernamental mare pentru a închiria flota noastră comercială marinei militare, a spus Lockwood după ce şi-a revenit. Nu suntem favoriții, dar cred că tatăl dumneavoastră s-a prezentat foarte bine când inspectorii au vizitat compania la începutul acestui an, aşa că ar trebui să fim luați în serios.

— Când vom afla?

— Ceva mai târziu, mă tem. Funcționarii guvernamentali nu sunt construiți pentru viteză, a spus el, râzând de propria glumă. Am pregătit mai multe documente de analizat pentru dumneavoastră, domnule preşedinte, astfel încât să fiți bine pregătit înainte de a conduce prima întrunire a consiliului de administrație.

— Nu cred că voi ține prea multe astfel de întruniri în viitor, a spus Hugo. Eu cred în conducerea de sus, luarea de decizii şi susținerea lor. Dar poți lăsa documentele la secretară şi mă voi uita peste ele când voi avea timp.

— Cum doriți, domnule preşedinte.

La câteva minute după ce Lockwood a părăsit biroul, Hugo s-a pus în mişcare.

— Mă duc la bancă, a spus el când a trecut pe lângă domnişoara Potts.

— Să-l sun pe domnul Prendergast şi să-l anunț că doriți să-l vedeți, a întrebat domnişoara Potts grăbindu-se după el pe coridor.

— Sigur că nu, a spus Hugo. Vreau să-l iau prin surprindere.

— Mai doriți să fac ceva înainte de întoarcerea dumneavoastră? s-a interesat domnişoara Potts în timp ce el intra în lift.

— Da, vezi să se schimbe numele de pe uşa biroului înainte să mă întorc.

Domnişoara Potts s-a uitat la uşa pe care scria *Sir Walter Barrington, Preşedinte,* cu litere aurite.

Uşa liftului s-a închis.

Când Hugo conducea prin centrul Bristolului, se gândea că primele ore n-ar fi putut să meargă mai bine. Totul era în sfârşit în regulă. Şi-a parcat Bugatti-ul lângă National Provincial Bank pe Corn Street, s-a aplecat şi a luat un pachet pe care-l lăsase pe scaunul pasagerului.

A intrat în bancă, a trecut de recepție şi s-a îndreptat direct spre biroul directorului, bătând uşor la uşă înainte de a intra. Domnul Prendergast a sărit speriat când Hugo a pus o cutie de pantofi pe birou şi s-a afundat în fotoliul din fața lui.

— Sper că nu întrerup ceva important, a spus Hugo.

— Sigur că nu, sir Hugo, a spus Prendergast, uitându-se la cutia de pantofi. Pentru dumneavoastră sunt oricând liber.

— E bine de ştiut, Prendergast. De ce nu începi prin a mă aduce la zi în ceea ce priveşte Broad Street?

Directorul băncii s-a dus în celălalt colț al camerei, a tras sertarul unui fişet şi a scos un dosar gros pe care l-a pus pe masă. A aranjat câteva hârtii înainte de a vorbi iar.

— Ah, da, a spus el, în cele din urmă. Asta căutam.

Hugo bătea nerăbdător în brațul fotoliului.

— Dintre cele douăzeci şi două de afaceri care şi-au încetat activitatea de la începutul bombardamentului, şaptesprezece au acceptat deja oferta dumneavoastră de două sute de lire

sau mai puțin pentru teren, adică Roland, cu florăria, Bates, măcelarul, Makepeace...

— Dar doamna Clifton? A acceptat oferta?

— Mă tem că nu, sir Hugo. Doamna Clifton a spus că nu acceptă mai puțin de patru sute de lire şi v-a dat timp doar până vinerea viitoare să-i acceptați oferta.

— S-o ia naiba. Ei bine, poți să-i spui că două sute de lire este oferta mea finală. Femeia asta n-a avut niciodată o para chioară, aşa că mă aştept să îi vină mințile la cap repede.

Prendergast a tuşit uşor, tuse pe care Hugo şi-o amintea bine.

— Dacă reuşiți să cumpărați toate proprietățile de pe stradă, cu excepția celei a doamnei Clifton, patru sute de lire mi se pare un preț rezonabil.

— Blufează. Trebuie doar să aşteptăm.

— Dacă aşa credeți.

— Aşa cred. Şi, oricum, ştiu exact omul care ar putea s-o convingă pe femeia asta, Clifton, că ar fi mai înțelept să se mulțumească cu cele două sute de lire.

Prendergast n-a părut convins, dar s-a mulțumit să întrebe:

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Da, a spus Hugo, scoțând capacul cutiei de pantofi. Poți să depui banii aceştia în contul meu şi să-mi faci un carnet de cecuri nou.

— Desigur, sir Hugo, a spus Prendergast, uitându-se în cutie. Îi voi număra şi veți primi o chitanță şi un carnet de cecuri.

— Dar trebuie să retrag imediat nişte bani pentru că am pus ochii pe Lagonda V12.

— Câştigătoarea de la Le Mans, a spus Prendergast, dar oricum ați fost întotdeauna un înaintaş în acest domeniu.

Hugo a zâmbit ridicându-se de pe scaun.

— Sună-mă când doamna Clifton îşi dă seama că două sute de lire e tot ce va obține.

***

— Stan Tancock mai este angajat la noi, domnişoară Potts? a întrebat Hugo când s-a întors în biroul lui.

— Da, sir Hugo, a răspuns secretara, urmându-l în cameră. Lucrează ca stivuitor pe şantier.

— Vreau să-l văd imediat, a spus preşedintele, trântindu-se în fotoliu.

Domnişoara Potts a ieşit în fugă din cameră.

Hugo s-a uitat la dosarele înşirate pe biroul lui şi pe care ar fi trebuit să le citească înainte de întrunire. A deschis primul dintre ele: o listă a cererilor sindicatului după ultima lor întâlnire cu managementul. A ajuns la numărul patru de pe listă, două săptămâni de concediu cu plată în fiecare an când a auzit o bătaie la uşă.

— Tancock a venit, domnule preşedinte.

— Mulțumesc, domnişoară Potts. Pofteşte-l înăuntru.

Stan Tancock a intrat în cameră, şi-a scos şapca şi s-a aşezat în fața biroului preşedintelui.

— Voiați să mă vedeți, şefu'? a spus el, părând puțin nervos.

Hugo s-a uitat la docherul solid, neras, cu o burtă de băutor de bere care dădea de înțeles unde se ducea plata lui vineri-seara.

— Am o treabă pentru tine, Tancock.

— Da, şefu', a zis Tancock, mai vesel.

— E vorba de sora ta, Maisie Clifton şi de bucata de teren pe care o deține pe Broad Street, unde era ceainăria Tilly's. Ştii ceva de asta?

— Da, şefu'. Un fraier i-a oferit două sute de biştari pe ea.

— Zău? a întrebat Hugo, scoțându-şi portofelul dintr-un buzunar interior. Din el a luat o bancnotă de cinci lire nou-nouță şi a pus-o pe birou. Hugo şi-a reamintit cum îşi linsese buzele şi făcuse aceeaşi figură de porc când îl mituise ultima oară. Vreau să te asiguri, Tancock, că sora ta va accepta oferta, fără să-i sugerezi în vreun fel că aş fi implicat.

A împins bancnota peste birou.

— Nicio problemă, a zis Stan, nemaiuitându-se la preşedinte, doar la bani.

— Vei mai primi una, a spus Hugo, lovindu-şi portofelul, în ziua în care ea va semna contractul.

— Consideră problema rezolvată, şefu'.

Hugo a adăugat, liniştit.

— Mi-a părut rău de nepotul matale.

— N-a contat prea mult pentru mine, a zis Stan. S-a întins mai mult decât îl ținea plapuma, după mine.

— Mi s-a spus că a fost înmormântat pe mare.

— Da, acu' vreo doi ani.

— Cum ai aflat?

— Doctorul navei a venit la sora mea, nu-i aşa?

— Şi a putut confirma că tânărul Clifton a fost înmormântat în mare?

— Sigur că da. A adus chiar şi o scrisoare de la un tip care era la bordul navei când a murit Harry.

— O scrisoare? a întrebat Hugo. Ce scria în ea?

— Habar n-am, şefu'. Maisie n-a deschis-o.

— Şi ce a făcut cu scrisoarea?

— E tot pe cămin, nu?

Hugo a mai luat o bancnotă de cinci lire.

— Aş vrea să văd scrisoarea aceea.

34

Hugo a apăsat frânele noului său Lagonda când a auzit un băiat cu ziare strigându-i numele din colțul străzii.

— Fiul lui sir Hugo Barrington decorat pentru vitejie la Tobruk. Citiți totul!

Hugo a sărit din maşină, i-a dat jumătate de penny băiatului şi s-a uitat la fotografia fiului său, de când era căpitanul echipei şcolii la Bristol Grammar, aflată pe prima pagină. S-a urcat înapoi în maşină, a oprit motorul şi a citit tot articolul.

„Sublocotenentul Giles Barrington din primul batalion Wessex, fiul lui sir Hugo Barrington Baronet, a primit Crucea Militară după acțiunea din Tobruk. Sublocotenentul Barrington a condus un pluton pe optzeci de metri de deşert, omorând un ofițer german şi cinci soldați, înainte de a doborî un avanpost inamic şi a capturat 63 de infanterişti germani din Afrika Korps a lui Rommel. Locotenent-colonelul Robertson din Wessex a descris acțiunea sublocotenentului Barrington ca dând dovadă de calități de conducere remarcabile şi curaj fără margini în fața unor sorți potrivnici.

Comandantul de pluton al lui Barrington, căpitanul Alex Fisher, tot un locuitor din Bristol, a fost implicat în aceeaşi acțiune şi a fost medaliat, la fel ca Terry Bates, un măcelar local din Broad Street. Sublocotenentul Giles Barrington MC, a fost ulterior capturat de germani când Rommel a atacat Tobruk. Nici Barrington, nici Bates nu ştiu de medaliile primite, pentru că, în prezent, amândoi sunt prizonieri de război în Germania. Căpitanul Fisher a fost dat dispărut în acțiune. Povestea completă în paginile 6 & 7”.

Hugo s-a grăbit spre casă să o anunțe pe mama sa.

— Cât de mândru ar fi fost Walter, a zis ea de îndată ce a terminat de citit raportul. Trebuie să-i spun imediat lui Elisabeth, în caz că nu a aflat.

***

— Credeam că vrei să ştii, a spus Mitchell, că doamna Clifton poartă un inel de logodnă.
— Cine ar putea s-o dorească pe căţeaua aia?
— Se pare că un domn Arnold Holcombe.
— Cine e ăsta?
— Un profesor. Predă engleza la Merrywood Elementary. De fapt, i-a fost profesor lui Harry Clifton înainte să plece la St Bede's.
— Dar asta a fost cu ani în urmă. De ce nu mi-ai spus numele ăsta înainte?
— S-au reîntâlnit de curând, când doamna Clifton a început să asiste la cursurile serale.
— Cursuri serale? a repetat Hugo.
— Da, a spus Mitchell. A învăţat să scrie şi să citească. Se pare că e bucăţică tăiată din băiat.
— Ce vrei să spui? s-a răstit Hugo.
— La examenele finale ale clasei, ea a fost prima.
— Ei nu zău? a spus Hugo. Poate ar trebui să-l vizitez pe domnul Holcombe şi să-i explic ce făcea logodnica lui în timpul în care n-au ţinut legătura.
— Ar fi bine să vă spun că domnul Holcombe a fost boxer pentru Universitatea din Bristol, după cum a aflat Stan Tancock pe pielea lui.
— Mă descurc eu, a zis Hugo. Între timp, vreau să urmăreşti altă femeie, care s-ar putea dovedi la fel de periculoasă pentru viitorul meu ca Maisie Clifton.
Mitchell a scos o agendă mică şi un creion dintr-un buzunar.
— O cheamă Olga Piotrovska şi locuieşte la Londra, la numărul patruzeci şi doi pe Lowndes Square. Vreau să ştiu cu cine intră în contact, mai ales dacă discută cu membri ai fostei tale profesii. Nu cruţa niciun detaliu, oricât de trivial sau neplăcut ţi s-ar părea.

De îndată ce Hugo a terminat de vorbit, agenda şi creionul au dispărut. I-a dat apoi lui Mitchell un plic, semn că întrevederea luase sfârşit. Mitchell şi-a strecurat plata într-un buzunar al hainei, s-a ridicat şi a plecat şchiopătând.

***

Hugo a fost surprins de cât de repede s-a plictisit să fie preşedinte la Barrington's. Întruniri nesfârşite la care trebuia să asiste, nenumărate hârtii de citit, minute de transmis, memorandumuri de luat în considerație şi un sac de scrisori care mai bine ar fi fost returnate la poştă. Şi, culmea, înainte de a pleca în fiecare seară, domnişoara Potts îi dădea o servietă umplută cu şi mai multe hârtii pe care ar fi trebuit să le citească până se întorcea la birou în dimineața următoare, la ora opt.

Hugo a intervievat trei amici pentru consiliu, inclusiv pe Archie Fenwick şi pe Toby Dunstable, sperând că-i vor uşura munca. Dar ei apăreau rar la întruniri, însă aşteptau să-şi primească stipendiul.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Hugo a început să apară la serviciu din ce în ce mai târziu şi, când Bill Lockwood i-a amintit că mai avea doar câteva zile până la a şaizecea aniversare, când va ieşi la pensie, Hugo i-a spus că a renunțat şi s-a hotărât că Lockwood mai poate rămâne vreo doi ani.

— Ce amabil sunteți că v-ați gândit la mine, domnule preşedinte, a spus Lockwood. Dar cred că, după ce am servit compania mai mult de patruzeci de ani, a venit vremea să fac loc cuiva mai tânăr.

Hugo a anulat petrecerea de rămas-bun a lui Lockwood.

Omul mai tânăr era Ray Compton. Ajutorul lui Lockwood, care era în companie doar de câteva luni, încă nu prea ştia nimic. Când a prezentat rezultatele anuale ale companiei Barrington's consiliului, Hugo şi-a dat seama pentru prima oară că de abia se mai descurcau şi a fost de acord cu

Compton, care i-a propus să mai concedieze din docheri înainte ca Barrington's să nu le mai poată plăti salariile.

În tip ce averea companiei se micşora, viitorul naţiunii era din ce în ce mai promiţător.

Cu armata germană retrăgându-se de la Stalingrad, englezii au început să creadă că Aliaţii vor putea câştiga războiul. Încrederea în viitor a început să se strecoare iar în sufletul poporului, iar teatrele, cluburile şi restaurantele au început să se redeschidă în toată ţara.

Hugo de abia aştepta să se întoarcă în oraş şi să se alăture egalilor săi, dar rapoartele lui Mitchell îi dădeau de înţeles că Londra era un loc pe care ar fi fost bine să-l evite.

***

Anul 1943 nu a început bine pentru Barrington's.

Au fost mai multe contracte anulate de clienţi care erau exasperaţi că preşedintele nu se obosea nici măcar să le răspundă la scrisori şi mai mulţi creditori au început să le solicite plăţile, unii dintre ei chiar ameninţându-i cu citaţii. Şi, într-o dimineaţă, a apărut o rază de soare despre care Hugo a crezut că-i va rezolva toate problemele cu banii.

Speranţele lui Hugo au crescut în urma unui telefon primit de la Prendergast.

Directorul băncii fusese abordat de United Dominion Real Estate Company care dorea să achiziţioneze lotul Broad Street.

— Cred, sir Hugo, că ar fi prudent să nu menţionăm suma la telefon, a spus Prendergast puţin cam pompos.

Hugo se afla în biroul lui Prendergast după patruzeci de minute şi chiar aflase cât aveau de gând să-i ofere.

— Douăzeci şi patru de mii de lire? a repetat Hugo.

— Da, a zis Prendergast, şi cred că este doar oferta de început şi îi pot aduce până aproape de treizeci de mii. Dacă ne gândim că aţi plătit iniţial mai puţin de trei mii de lire,

cred că o putem numi o investiție isteață. Dar e o muscă în lapte.

— O muscă? a spus Hugo, puțin speriat.

— Sub forma doamnei Clifton, a zis Prendergast. Oferta este condiționată de obținerea întregului lot, inclusiv a parcelei ei.

— Dă-i opt sute, a lătrat Hugo.

Prendergast a tuşit, cu toate că nu i-a reamintit clientului că-i dăduse acest sfat pe care, dacă l-ar fi ascultat, ar fi încheiat afacerea cu doamna Clifton pentru patru sute de lire, cu câteva luni în urmă şi dacă ea va afla de oferta de la United Dominion…

— O să vă anunț ce-mi va spune doamna Clifton, a comentat Prendergast.

— Fă-o, i-a zis Hugo, şi, dacă tot sunt aici, vreau să retrag nişte bani din contul personal.

— Îmi pare rău, sir Hugo, dar contul este depăşit în acest moment…

***

Hugo stătea pe scaunul din față al maşinii sale Lagonda albastră când Holcombe a ieşit pe poarta şcolii şi a început să meargă pe terenul de joacă. S-a oprit să discute cu un îngrijitor care vopsea lila şi verde, culorile şcolii Merrywood.

— Munceşti foarte frumos, Alf.

— Mulțumesc, domnule Holcombe, l-a auzit Hugo pe îngrijitor.

— Dar mă aştept să te concentrezi mai mult asupra verbelor şi să încerci să nu întârzii miercuri.

Alf şi-a dus mâna la şapcă.

Holcombe a ajuns pe trotuar şi s-a prefăcut că nu-l vede pe Hugo în spatele volanului maşinii sale. Hugo a rânjit; toată lumea se uita la maşina lui Lagonda V12. Trei tineri care hoinăreau pe trotuarul de vizavi nu fuseseră în stare să-şi ia ochii de la ea în ultima jumătate de oră.

Hugo a ieşit din maşină şi s-a aşezat în mijlocul trotuarului, dar Holcombe a continuat să-l ignore. Nu putea să se fi îndepărtat cu mai mult decât câțiva paşi când Hugo i-a spus:

— Mă întreb dacă am putea discuta ceva. Mă cheamă...

— Ştiu foarte bine cine sunteți, a zis directorul şcolii şi a trecut pe lângă el.

Hugo a fugit după director.

— Doar că am impresia că ar trebui să ştiți...

— Ce să ştiu? a întrebat Holcombe, oprindu-se şi întorcându-se spre ei.

— Cu ce se ocupa logodnica dumneavoastră cu puțin timp înainte.

— A fost forțată să se prostitueze pentru că nu ați vrut să plătiți taxele fiului ei – s-a uitat direct în ochii lui Hugo – ale fiului dumneavoastră când era în ultimii doi ani la Bristol Grammar School.

— Nu există nicio dovadă că Harry Clifton este fiul meu, a spus Hugo.

— Sunt suficiente dovezi pentru ca un vicar să refuze să-i permită lui Harry să se însoare cu fiica dumneavoastră.

— De unde ştiți? Nu erați acolo.

— Şi dumneavoastră de unde ştiți? Doar ați fugit.

— Atunci permiteți-mi să vă spun ceva ce nu ştiți cu siguranță, a spus Hugo, aproape țipând. Acest model de virtute cu care doriți să vă petreceți viața mi-a furat un teren de pe Broad Street.

— Atunci să vă zic şi eu ceva ce ştiți cu siguranță, a spus Holcombe. Maisie v-a plătit fiecare bănuț din împrumutul dat, cu dobândă, şi ați lăsat-o cu doar zece lire.

— Acum terenul acesta valorează patru sute de lire, a spus Hugo, regretându-şi imediat cuvintele, şi îmi aparține mie.

— Dacă v-ar aparține cu adevărat, a spus Holcombe, nu ați încerca să-l cumpărați cu dublul sumei.

Hugo era livid la față pentru că lăsase să se vadă interesul pe care-l avea pentru acel lot, dar nu terminase.

— Deci când faci dragoste cu Maisie Clifton, profesore, cred c-o plăteşti, pentru că eu n-am făcut-o.

Holcombe şi-a ridicat pumnul.

— Hai, loveşte-mă, a mormăit Hugo. Spre deosebire de Stan Tancock, eu te voi da în judecată şi voi câştiga toți banii pe care-i ai.

Holcombe a lăsat pumnul jos şi a plecat, supărat pe el însuşi pentru că-i permisese lui Barrington să-l ațâțe.

Hugo a zâmbit. Simțea că îşi făcuse knockout adversarul.

S-a întors şi i-a văzut pe puştii de pe celălalt trotuar chicotind. Nu mai văzuseră până atunci o Lagonda lila cu verde.

35

Când primul cec a fost anulat, Hugo l-a ignorat pur şi simplu şi a aşteptat câteva zile înainte de a-l da a doua oară. Când i-a fost refuzat din nou, cu ştampila „Vedeți emițătorul", a acceptat inevitabilul.

În următoarele câteva săptămâni, Hugo a descoperit câteva metode de a evita problema banilor lichizi.

Mai întâi a deschis seiful din birou şi a luat cele 100 de lire pe care tatăl lui le păstra pentru zilele ploioase. Acum era o furtună şi bătrânul nu recursese niciodată la rezervă pentru a plăti salariul secretarei. De îndată ce s-au terminat, a renunțat cu reținere la Lagonda. Totuşi, dealerul i-a explicat politicos că lila şi verde nu erau culorile la modă în acel an şi, cum sir Hugo cerea bani lichizi, putea să-i ofere doar jumătate din prețul inițial de cumpărare, pentru că maşina trebuia curățată şi revopsită.

Hugo a mai supraviețuit o lună.

Lipsit de alte resurse, a început să fure de la mama lui. Mai întâi, măruntişul lăsat prin casă, apoi banii din poşetă şi apoi bancnotele din pungi.

Nu a durat mult până ce a şterpelit un potpuri mic, din argint, care stătuse în mijlocul mesei din salon de ani întregi, apoi alte obiecte pe care le-a dus la casa de amanet.

După aceea, s-a îndreptat spre bijuteriile mamei sale. A început cu obiecte cărora ea nu le va simți lipsa. Un ac de pălărie şi o broşă victoriană, urmate rapid de un colier din chihlimbar pe care ea îl purta foarte rar şi o tiară din diamante care era în familie de secole şi era purtată doar la nunți şi la ceremonii. Presupunea că nu vor fi prea multe ocazii de a o purta în viitor.

Până la urmă a recurs şi la colecția de artă a tatălui său, mai întâi luând de pe perete portretul bunicului lui, al unui tânăr pictor numit Sânger Sargent, dar nu înainte ca administratorul şi bucătarul să demisioneze pentru că nu

mai fuseseră plătiți de trei luni. Jenkins murise în mod convenabil cu o lună înainte.

Pictura de Constable a bunicului său *(Moara din Dunning Lock)* a fost urmat de pictura lui Turner *(Lebede pe Avon)* a străbunicului lui, care fuseseră în familie de mai mult de un secol.

Hugo a fost în stare să se convingă că nu era furt. La urma-urmei, tată lui stipulase în testament şi tot ce cuprinde aceasta.

Sursa lui neregulată de venituri a asigurat supraviețuirea companiei şi doar o pierdere mică în primul trimestru al anului, adică dacă nu ținea seama de demisia a încă trei directori şi a mai multor angajați seniori care nu-şi mai primiseră salariul în ultima zi a lunii. Când a fost întrebat, Hugo a dat vina pe război. Cuvintele de despărțire ale unui director mai în vârstă au fost:

— Tatăl tău nu considera aceasta o scuză.

Curând, chiar posesiunile care puteau fi luate au început să se împuțineze.

Hugo ştia că, dacă va pune pe piață Barrington Hall şi cei 72 de acri de parc, toată lumea ar înțelege că o companie care fusese profitabilă de mai mult de o sută de ani intra în imposibilitate de plată.

Mama lui continua să accepte asigurările lui Hugo că problemele erau temporare şi că, în tip, toate se vor rezolva. După o vreme, a început să-şi creadă singur propaganda. Când cecurile au început să-i fie iar returnate, domnul Prendergast i-a amintit că exista o ofertă de 3.500 de lire pentru proprietățile lui de pe Broad Street care, i-a explicat Prendergast, îi vor aduce un profit de 600 de lire.

— Şi cele treizeci de mii care mi-au fost promise? a țipat Hugo la telefon.

— Şi oferta aceasta este valabilă, sir Hugo, dar depinde de cumpărarea terenului doamnei Clifton.

— Oferă-i o mie, s-a răstit el.

— Cum doriți, sir Hugo.

Hugo a trântit telefonul şi s-a întrebat ce ar mai putea merge prost. Telefonul a sunat iar.

***

Hugo era ascuns într-un separeu de la *Railway Arms,* un hotel pe care nu-l mai frecventase până atunci şi nici nu-l va mai frecventa. Se uita nervos la ceas la fiecare câteva minute, aşteptând sosirea lui Mitchell.

Detectivul particular a sosit la 11:34 dimineața, la câteva minute după ce expresul de Paddington ajunsese în gara Temple Meads. Mitchell s-a strecurat într-un scaun vizavi de clientul lui, cu toate că nu mai fusese plătit de câteva luni.

— Ce era atât de urgent că nu mai putea aştepta? a întrebat Hugo, de îndată ce halba de bere a fost pusă în fața detectivului.

— Îmi pare rău să vă anunț, sir, a început Mitchell după ce a băut, că poliția l-a arestat pe prietenul dumneavoastră, Tony Dunstable. Hugo a simțit un frison trecându-i prin corp. L-au acuzat de furtul diamantelor lui Piotrovska, precum şi a unor picturi, inclusiv un Picasso şi un Monet, pe care a încercat să le vândă la Agnew's, galeria de artă din Mayfair.

— Tony îşi va ține gura închisă, a spus Hugo.

— Mă tem că nu, domnule. Am fost informat că a oferit informații pentru uşurarea sentinței. Se pare că Scotland Yardul este mai interesat de omul care se ascunde în spatele crimei.

Berea lui Hugo s-a acrit când şi-a dat seama ce voise să spună Mitchell. După o tăcere îndelungată, detectivul a continuat.

— Mai credeam că doriți să aflați că domnişoara Piotrovska l-a angajat pe sir Francis Mayhew KC s-o reprezinte.

— De ce nu lasă poliția să se ocupe?

— Nu a cerut sfatul lui sir Francis în ceea ce priveşte furtul, ci pentru celelalte două probleme.

— Celelalte două probleme? a repetat Hugo.

— Da. Am înțeles că vi se va prezenta o citație pentru încălcarea unei promisiuni şi domnişoara Piotrovska a mai declanşat şi un proces de paternitate, numindu-vă tatăl fiicei ei.

— N-o să poată dovedi nimic.

— Printre dovezile care vor fi prezentate la tribunal este şi chitanța pentru un inel de logodnă cumpărat de la un bijutier de la Burlington Arcade şi atât menajera ei, cât şi fata în casă au semnat declarații care confirmă că ați locuit pe Lowndes Square, la numărul patruzeci şi doi mai mult de un an.

Pentru prima oară după zece ani, Hugo i-a cerut sfatul lui Mitchell.

— Ce crezi că ar trebui să fac? a spus el în şoaptă.

— Dacă aş fi în situația dumneavoastră, domnule, aş părăsi țara cât mai repede posibil.

— Cât crezi că mai am?

— O săptămână, cel mult zece zile.

Un chelner a apărut lângă ei.

— Un şiling şi nouă penny, sir.

Cum Hugo nu s-a mişcat, Mitchell i-a dat chelnerului un florin şi i-a spus:

— Păstrează restul.

De îndată ce detectivul particular a plecat pentru a se întoarce la Londra, Hugo a rămas singur o vreme, gândindu-se la opțiunile pe care le avea. Chelnerul a apărut iar şi l-a întrebat dacă mai vrea să bea ceva, dar Hugo nu s-a deranjat să-i răspundă. Până la urmă s-a ridicat şi a ieşit din bar.

Hugo s-a îndreptat spre centrul oraşului, din ce în ce mai încet, până ce şi-a dat seama ce avea de gând să facă. A intrat într-o bancă după câteva minute.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? a întrebat tânărul de la recepție.

Dar Hugo ajunsese la jumătatea holului înainte ca acesta să aibă timp să îl anunțe pe director că sir Hugo Barrington se îndrepta spre biroul lui.

Prendergast nu se mai mira de mult că sir Hugo presupunea întotdeauna că el este liber oricând, fără să-l anunțe dinainte, dar a fost şocat când a observat că preşedintele companiei Barrington nu se obosise să se radă în acea dimineață.

— Am o problemă care trebuie rezolvată urgent, a spus Hugo, tolănindu-se în fotoliul din fața directorului.

— Da, desigur, sir Hugo. Şi cum vă pot ajuta?

— Cât de mult speri să obții pe proprietatea mea din Broad Street?

— Doar săptămână trecută v-am trimis o scrisoare prin care vă anunțam că doamna Clifton v-a respins ultima ofertă.

— Ştiu asta, a spus Hugo. Voiam să zic, fără parcela ei.

— Mai există oferta depusă pentru trei mii cinci sute, dar am motive să cred că, dacă i-ați oferi doamnei Clifton puțin mai mult, vă va ceda terenul şi oferta de treizeci de mii ar fi atunci valabilă.

— Nu mai am timp, a spus Hugo, fără să explice.

— Dacă aşa stau lucrurile, cred că-l pot convinge pe clientul meu să crească oferta la patru mii, ceea ce vă va aduce totuşi un profit frumos.

— Dacă aş accepta această ofertă, voi avea nevoia să mă asigurați ceva. Domnul Prendergast a ridicat o sprânceană. Şi anume că nu are şi nici n-a avut vreodată o legătură cu doamna Clifton clientul tău.

— Pot să vă asigur acest lucru, sir Hugo.

— Dacă mi-ar plăti patru mii clientul tău, cât aş avea în contul meu curent?

Domnul Prendergast a deschis dosarul lui sir Hugo şi a verificat balanța.

— Opt sute şi douăzeci şi două de lire şi zece şilingi, a spus el.

Hugo nu mai avea chef să râdă de cei zece şilingi.

— În acest caz, am nevoie de opt sute de lire imediat. Îți voi explica mai târziu condițiile vânzării.

— Condițiile vânzării? a repetat domnul Prendergast.

— Da, a replicat Hugo. Am hotărât să pun Barrington Hall pe piață.

36

Nimeni nu l-a văzut când a părăsit casa.

Căra un geamantan şi era îmbrăcat cu un costum gros din tweed, o pereche de pantofi maro, solizi, făcuţi să dureze, un palton gros şi o pălărie maro din fetru. La prima privire, l-ai fi confundat cu un vânzător ambulant.

A intrat în prima staţie de autobuze, care era cam la doi kilometri de casa lui, încă pe terenul său. După patruzeci de minute, s-a urcat într-un autobuz verde neetajat – mijloc de transport pe care nu-l mai folosise înainte. S-a aşezat pe bancheta din spate, fără să-şi scape valiza din ochi. A dat taxatorului o bancnotă de zece şilingi, cu toate că îi ceruse doar trei penny; prima greşeală dacă dorea să nu fie remarcat.

Autobuzul şi-a continuat drumul prin Bristol, călătorie pe care el ar fi făcut-o în mod normal în douăsprezece minute în Lagonda lui, dar aşa a avut nevoie de mai mult de o oră până ce au ajuns în staţie. Hugo nu a coborât nici primul, nici ultimul. S-a uitat la ceas: 2:23 p.m. Mai avea destul timp.

A urcat panta până în gara Temple Meads – nu o observase niciodată, dar până atunci nu mai fusese obligat să-şi care singur valiza – unde s-a alăturat unei cozi lungi şi a cumpărat un bilet de clasa a treia până la Fishguard. A întrebat de la ce peron pleacă trenul şi, când a aflat s-a aşezat în cel mai îndepărtat capăt, sub un bec cu gaz stins.

Când trenul a tras la peron, s-a urcat şi a găsit un loc în mijlocul compartimentului de clasa a treia, care se umplea repede. Şi-a pus valiza în compartimentul de bagaje din faţa lui şi nu şi-a mai luat ochii de pe ea. O femeie a deschis uşa vagonului şi s-a uitat în compartimentul aglomerat, dar el nu i-a oferit locul.

Când trenul ieşea din gară, a oftat uşurat, încântat să vadă Bristolul dispărând în depărtare. S-a aşezat la loc şi s-a gândit la decizia pe care o luase. Până la ora aceasta, mâine, se va afla în Cork. Nu se va simţi în siguranţă până ce nu va

păşi pe solul irlandez. Dar trebuiau să ajungă la Swansea în timp, dacă voia să prindă legătura cu trenul pentru Fishguard.

Trenul a ajuns în Swansea cu jumătate de oră înainte; avea timp să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce un corn la bufetul gării. Nu era Earl Grey sau Carwardine's, dar era prea obosit să-i pese. De îndată ce a terminat, a plecat de la bufet pe un alt peron întunecat şi a aşteptat apariția trenului de Fishguard.

Trenul a întârziat, dar era sigur că feribotul nu va pleca din port până ce toți pasagerii nu vor fi la bord. După ce va înnopta în Cork, îşi va lua un bilet pe un vapor, oricare vapor, pentru America. Acolo va începe o viață nouă cu banii obținuți din vânzarea Barrington Hall.

Ideea casei sale părinteşti aflate la licitație l-a făcut să se gândească pentru prima oară la mama lui. Unde va locui după vinderea casei? Putea oricând să i se alăture lui Elisabeth la Manor House. La urma-urmei, aveau destul loc. Dacă nu, se va putea muta cu familia Harvey, care avea trei case, fără să mai vorbim de nenumăratele cabane aflate pe terenul lor.

Apoi s-a gândit la Barrington Shipping Line – o afacere construită de două generații ale familiei, în timp ce a treia o dusese la faliment iute ca gândul.

O clipă s-a gândit la Olga Piotrovska, mulțumit că nu o va mai vedea vreodată. A pierdut puțin timp gândindu-se şi la Toby Dunstable, care fusese cauza tuturor acestor necazuri.

S-a gândit puțin şi la Emma şi la Grace, dar nu prea mult: nu înțelesese niciodată la ce sunt bune fiicele. Apoi mintea i s-a îndreptat către Giles, care-l evitase după ce evadase din lagărul Weinsburg PoW şi se întorsese în Bristol. Oamenii îl întrebaseră adesea despre fiul lui, eroul de război şi Hugo trebuise, de fiecare dată, să inventeze câte ceva. Acest lucru nu va mai fi necesar pentru că, de îndată ce va ajunge în America, cordonul ombilical va fi în sfârşit tăiat, deşi cu timpul – şi Hugo era sigur că va fi un timp lung – Giles va

moşteni titlul familiei, chiar dacă şi tot ce cuprinde acesta nu mai valora nici cât hârtia pe care fusese scris.

Dar cel mai mult timp s-a gândit la el însuşi, indulgenţă care a fost întreruptă abia când trenul a ajuns la Fishguard. A aşteptat să coboare toată lumea din vagon înainte de a-şi lua valiza din rastel şi a coborât pe peron.

A urmat indicaţiile megafonului:

— Autobuze pentru port. Autobuze pentru port!

Erau patru. L-a ales pe al treilea. De data aceasta, era doar un drum scurt şi nu putea rata cheiul, în ciuda camuflajului; o altă coadă la clasa a treia, de data aceasta pentru feribotul de Cork.

După ce a cumpărat un bilet, a păşit pe pasarelă, a urcat la bord şi şi-a găsit un locşor în care nici măcar o pisică nu s-ar fi instalat. Nu s-a simţit în siguranţă până ce nu a auzit cele două sunete ale sirenei şi, în legănarea domoală, a simţit vasul părăsind cheiul.

De îndată ce nava a părăsit portul, s-a relaxat pentru prima oară şi era atât de obosit încât şi-a aşezat capul pe valiză şi a adormit adânc.

Hugo nu era prea sigur cât timp dormise când a simţit o bătaie pe umăr. S-a uitat în sus şi a văzut doi oameni care-l priveau:

— Sir Hugo Barrington? a întrebat unul dintre ei.

Nu prea avea sens să nege. L-au ridicat de umeri şi i-au spus că era arestat. A durat mult până ce au terminat de citit lista cu acuzaţiile care i se aduceau.

— Dar merg la Cork, a protestat el. Nu-i aşa că am depăşit limita de douăsprezece mile?

— Nu, domnule, a zis al doilea ofiţer, mergeţi înapoi către Fishguard.

Mai mulţi pasageri se aplecaseră peste balustrada vasului să se uite mai bine la bărbatul încătuşat care era escortat pe pasarelă şi care fusese cauza întârzierii lor.

Hugo a fost aruncat în spatele unui Wolseley negru şi, după câteva momente şi-a început drumul de întoarcere către Bristol.

***

Când s-a deschis uşa celulei, un bărbat în uniformă i-a adus micul dejun pe o tavă – nu soiul de mic dejun, nici de tavă şi nici de uniformă pe care sir Hugo Barrington era obişnuit să le vadă la primele ore ale dimineții. După ce s-a uitat la pâinea prăjită şi la roşiile înecate în ulei, a împins tava într-o parte. S-a întrebat cât va mai dura până ce se va obişnui cu această dietă aspră. Polițistul s-a întors după câteva minute, a luat tava şi a trântit uşa celulei.

A doua oară când s-a deschis uşa, au intrat doi ofițeri care l-au escortat pe Hugo pe nişte scări din piatră până la o cameră de la primul etaj. Ben Winshaw, avocatul companiei Barrington Shipping Line, îl aştepta.

— Îmi pare foarte rău, domnule preşedinte, a spus el.

Hugo a dat din cap, cu o privire absentă.

— Ce se mai întâmplă acum? l-a întrebat.

— Detectivul-şef mi-a spus că vă vor prezenta acuzațiile în următoarele câteva minute. Apoi veți fi dus la tribunal, unde veți apărea în fața unui magistrat. Tot ce aveți de făcut este să pledați nevinovat. Detectivul mi-a explicat că se vor opune oricărei cereri de eliberare pe cauțiune şi îi va explica magistratului că ați fost arestat în timp ce încercați să părăsiți țara în posesia unei valize cu opt sute de lire. Mi-e teamă că presa va avea o zi de sărbătoare.

Hugo şi avocatul său au rămas singuri în cameră, aşteptând sosirea detectivului-şef. Avocatul l-a avertizat pe Hugo că ar trebui să fie pregătit să petreacă câteva săptămâni în închisoare înainte de începerea procesului. I-a sugerat numele a patru avocați pledanți care ar putea să-l apere. Tocmai se hotărâseră asupra lui sir Gilbert Gray, când s-a deschis uşa şi a intrat un sergent.

— Sunteți liber să plecați, a spus el, de parcă Hugo ar fi comis vreo infracțiune minoră de trafic.

Abia după o vreme, Winshaw şi-a revenit suficient de mult ca să întrebe:

— Clientul meu va fi aşteptat să revină azi, mai târziu?

— Nu din câte ştiu eu, domnule.

Hugo a ieşit un om liber din postul de poliție.

***

Povestea a ajuns doar ca un articol minor pe pagina 9 din Bristol Evening News. Onorabilul Toby Dunstable, al doilea fiu al celui de-al unsprezecelea conte de Dunstable, a murit în urma unui atac de cord, în timp ce se afla în custodie la Wimbledon Police Station.

Derek Mitchell i-a povestit mai târziu detaliile.

I-a spus că domnul conte îşi vizitase fiul în celulă, cu doar două ore înainte ca Toby să se sinucidă. Ofițerul de gardă a auzit cearta dintre conte şi fiul lui în care contele a repetat de mai multe ori cuvintele onoare, reputația familiei şi conveniențele sociale. La ancheta ținută după două săptămâni la Wimbledon Crown Court, magistratul l-a întrebat pe ofițerul implicat dacă-l văzuse pe conte dându-i pastile fiului său.

— Nu, domnule, spusese acesta, nu am văzut.

Moarte din cauze naturale a fost verdictul dat de consiliul magistraților la Wimbledon Crown Court mai târziu, în aceeaşi după-masă.

37

— Domnul Prendergast a telefonat de câteva ori azi-dimineață, domnule preşedinte, a spus domnişoara Potts urmându-l pe Hugo în birou, şi ultima oară a explicat că este ceva urgent.

Dacă a fost surprinsă văzând că preşedintele era neras şi îmbrăcat într-un costum din tweed şifonat, n-a zis nimic.

Când a auzit, Hugo s-a gândit mai întâi că afacerea cu Broad Street căzuse şi banca dorea să-i înapoieze cele 800 de lire. Prendergast putea să-şi ia gândul de la asta.

— Şi Tancock, a spus domnişoara Potts, verificându-şi agenda, zice că are nişte noutăți pe care ați dori să le aflați. Preşedintele n-a comentat. Dar, cel mai important lucru, a continuat ea, este scrisoarea pe care v-am lăsat-o pe birou. Cred că vreți s-o citiți imediat.

Hugo a început să citească scrisoarea chiar înainte de a se aşeza. A citit-o şi a doua oară, dar tot nu-i venea să creadă. S-a uitat la secretară.

— Felicitări, domnule.

— Fă-mi legătura cu Prendergast, a lătrat Hugo, şi apoi doresc să-l văd pe directorul executiv şi apoi pe Tancock, în această ordine.

— Da, domnule preşedinte, a spus domnişoara Potts şi a ieşit repede din cameră.

În timp ce Hugo aştepta ca Prendergast să răspundă la telefon, a citit scrisoarea ministrului transporturilor a treia oară.

Stimate sir Hugo,

Sunt încântat să vă informez că Barrington Shipping a primit contractul pentru…

Telefonul de pe biroul lui Hugo a sunat.

— Domnul Prendergast e pe fir, l-a anunțat domnişoara Potts.

— Bună dimineața, sir Hugo. Bancherul era din nou politicos. Mă gândeam că ați vrea să știți că doamna Clifton a fost de acord în cele din urmă să-şi vândă lotul de pe Broad Street pentru o mie de lire.

— Dar am semnat deja contractul de vânzare pentru proprietățile mele cu United Dominion pentru patru mii.

— Şi acel contract este încă pe biroul meu, a spus Prendergast. Din nefericire pentru ei, n-au reuşit să obțină o întâlnire cu mine decât la zece, azi-dimineață.

— Ai schimbat contractele?

— Da, sir Hugo. Desigur.

Hugo s-a speriat.

— Pentru patruzeci de mii de lire.

— Nu înțeleg.

— De îndată ce am putut asigura United Dominion că ați obținut lotul doamnei Clifton, precum şi actele de proprietate pentru toate celelalte terenuri de pe stradă, mi-au scris cecul pentru întreaga sumă.

— Foarte bine, Prendergast Ştiam că mă pot baza pe tine.

— Mulțumesc, domnule. Mai trebuie doar să contrasemnați acordul cu doamna Clifton şi apoi puteți încasa cecul de la United Dominion.

Hugo s-a uitat la ceas.

— E aproape trecut de patru, voi veni la bancă mâine-dimineață la prima oră.

Prendergast a tuşit.

— În primul rând, sir Hugo, este ora nouă dimineața. Şi vă pot întreba dacă mai aveți cele opt sute de lire pe care le-ați primit ieri ca avans?

— Da, îi am. Dar ce contează?

— Consider că ar fi prudent, sir Hugo, să-i plătiți doamnei Clifton mia ei de lire înainte de a încasa cecul de la United Dominion. Nu am vrea să ni se pună mai târziu întrebări stânjenitoare de la sediul central.

— Aşa este, a zis Hugo, uitându-se la valiză, mulțumit că nu cheltuise niciun penny din cele 800 de lire.

— Nu mai am altceva de spus, a zis Prendergast decât să vă felicit pentru încheierea acestui contract de succes.

— Cum ai aflat despre contract?

— Poftim? a întrebat Prendergast, părând uimit.

— Oh, credeam că te referi la altceva, a spus Hugo. Nu contează, Prendergast. Uită ce am spus, a mai adăugat el, înainte de a închide telefonul.

Domnişoara Potts s-a întors în cameră.

— Directorul executiv aşteaptă să vă vadă, domnule preşedinte.

— Trimite-l înăuntru.

— Ai auzit veştile bune, Ray? a întrebat Hugo la intrarea lui Compton.

— Da, domnule preşedinte, şi acestea n-ar fi putut veni într-un moment mai bun.

— Nu sunt sigur că înțeleg, a spus Hugo.

— Trebuie să prezentați rezultatele anuale ale companiei la întrunirea consiliului din luna viitoare şi, cu toate că am avut pierderi grele anul acesta, noul contract ne garantează că anul viitor vom avea profituri.

— Şi încă cinci ani, i-a amintit Hugo, arătându-i triumfător scrisoarea ministrului. De ce nu pregăteşti tu agenda viitoarei întruniri, dar fără să incluzi noutățile despre contractul guvernamental? Aş vrea să-i anunț chiar eu.

— Cum doriți, domnule preşedinte. Voi avea grijă ca toate documentele relevante să se afle pe biroul dumneavoastră până mâine la prânz, a mai spus Compton înainte de a ieşi din cameră.

Hugo a citit scrisoarea ministrului a patra oară.

— Treizeci de mii pe an, şi-a spus el cu glas tare chiar când telefonul a sunat iar.

— Domnul Foster de la Savils, agenția de imobiliare, e la telefon, a spus domnişoara Potts.

— Fă-mi legătura.

— Bună dimineața, sir Hugo. Mă numesc Foster. Sunt partener senior la Savils. Credeam că ar trebui să ne

întâlnim să discutăm instrucțiunile dumneavoastră de vânzare pentru Barrington Hall. Poate un dejun la clubul meu?

— Nu te obosi, Foster. M-am răzgândit. Barrington Hall nu mai este de vânzare, a spus Hugo şi a închis telefonul.

Şi-a petrecut restul după-amiezii semnând vraful de scrisori şi cecuri aduse de secretar şi abia după ora şase a înşurubat capacul stiloului.

Când domnişoara Potts s-a întors să strângă corespondența, Hugo i-a zis:

— Îl voi vedea pe Tancock acum.

— Da, domnule, i-a răspuns domnişoara Potts, dezaprobatoare.

În timp ce Hugo aştepta să apară Tancock, a îngenuncheat şi a deschis valiza. S-a uitat la cele 800 de lire care i-ar fi permis să supraviețuiască în America, în timp ce ar fi aşteptat banii din vânzarea Barrington Hall. Acum, aceleaşi 800 de lire vor fi folosite ca să obțină o avere pentru Broad Street.

Când a auzit bătaia la uşă, a închis capacul valizei şi s-a întors repede la birou.

— A venit Tancock, a spus domnişoara Potts înainte de a închide uşa în spatele ei.

Docherul a înaintat încrezător în cameră şi s-a apropiat de biroul preşedintelui.

— Deci care sunt noutățile alea care nu mai pot aştepta? a întrebat Hugo.

— Am venit să primesc cele cinci lire pe care mi le datorați, a zis Tancock, cu o privire de triumf în ochi.

— Nu-ți datorez nimic, a spus Hugo.

— Dar am convins-o pe soru-mea să vândă terenul pe care-l doreați, nu?

— Ne-am înțeles la două sute de lire şi am plătit până la urmă de cinci ori pe atât aşa că, după cum îți ziceam, nu-ți datorez nimic. Ieşi din biroul meu şi du-te la muncă.

Stan nu s-a mişcat.

— Şi eu am scrisoarea care spune că îmi datoraţi.

— Ce scrisoare?

— Scrisoarea pe care Maisie a mea a primit-o de la doctorul de pe vasul american.

Hugo uitase complet de scrisoarea de condoleanţe primită de la colegul lui Harry Clifton şi nu-şi putea imagina că ar fi avut vreo importanţă acum când Maisie fusese de acord cu vânzarea.

— Îţi dau o liră pe ea.

— Aţi zis că-mi daţi cinci.

— Îţi propun să pleci din birou cât mai ai încă o slujbă, Tancock.

— Bine, bine, a spus Stan, dând înapoi, puteţi s-o aveţi pentru o liră. Ce mă interesează pe mine?

A scos un plic şifonat din buzunar şi i l-a dat preşedintelui. Hugo a scos o bancnotă de zece şilingi din portvizit şi a pus-o pe birou în faţa lui.

Stan a rămas pe loc în timp ce Hugo îşi punea portvizit la loc şi l-a privit sfidător.

— Poţi avea scrisoarea sau cei zece şilingi. Alege.

Stan a înşfăcat banii şi a ieşit din cameră bombănind încet. Hugo a pus plicul deoparte şi s-a gândit cum să cheltuiască profitul pe care îl va obţine din afacerea cu Broad Street. De îndată ce se va duce la bancă ca să semneze documentele necesare, va traversa strada la reprezentanţa de maşini. Îşi pusese ochii pe un Aston Martin din 1937 cu 4 locuri. Apoi va traversa oraşul şi-şi va vizita croitorul – nu-şi mai făcuse un costum de nu mai ştia când şi, după probă, va cina la club, unde îşi va achita datoriile. După-masă îşi va mai reface proviziile de vinuri de la Barrington Hall şi poate va recupera de la amanet câteva dintre bijuteriile mamei sale cărora aceasta părea să le simtă atât de mul lipsa. După-masă s-a auzit o bătaie la uşă.

— Acum plec, i-a spus domnişoara Potts. Vreau să ajung la poştă înainte de şapte să prind ultima trimitere. Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Nu, domnişoară Potts. Dar poate voi întârzia mâine puțin pentru că am o întâlnire cu Prendergast la ora nouă.

— Desigur, domnule preşedinte, a spus domnişoara Potts.

Când uşa s-a închis după ea, ochii lui s-au oprit pe plicul nedeschis. A luat un cuțitaş din argint de deschis scrisori, a tăiat plicul şi a scos o singură coală de hârtie. Ochii lui au trecut peste pagina scrisă, căutând fraze relevante,

New York,
5 septembrie, 1939

Draga mea mamă,

...Nu am murit când s-a scufundat Devonian... am fost cules din mare... sperând în van că în viitor voi fi capabil să dovedesc că Arthur Clifton şi nu Hugo Barrington este tatăl meu... Te rog să-mi păstrezi secretul la fel cum l-ai păstrat şi pe al tău atâta vreme.

Fiul tău iubitor,
Harry.

Lui Hugo i-a înghețat sângele în vene. Toate victoriile zilei s-au evaporat într-o clipă. Aceasta nu era o scrisoare pe care ar fi vrut s-o recitească sau, şi mai important, să afle cineva de existența ei.

A deschis sertarul de sus al biroului şi a scos o cutie de Swan Vestas. A aprins un chibrit, a ținut scrisoarea deasupra coşului de gunoi şi nu i-a dat drumul până ce nu a dispărut cilindrul negru de scrum. Cei mai bine cheltuiți zece şilingi din viața lui.

Hugo era sigur că el era singurul care ştia că Harry Clifton mai trăia şi dorea ca acest lucru să rămână aşa. La urma-urmei, dacă Harry se ținea de cuvânt şi continua să trăiască sub numele de Tom Bradshaw, cum ar fi putut altcineva să descopere adevărul?

I s-a făcut brusc rău când şi-a amintit că Emma era încă în America. Descoperise ea cumva că Harry trăia? Dar asta nu era posibil dacă nu citise scrisoarea. Trebuia să afle de ce plecase în America.

A luat telefonul şi a început să formeze numărul lui Mitchell când i s-a părut că aude paşi pe coridor. A lăsat receptorul jos, gândindu-se că era gardianul de noapte care venea să vadă de ce mai era aprinsă lumina în camera lui.

Uşa s-a deschis şi el a privit o femeie pe care sperase să n-o mai vadă niciodată.

— Cum ai trecut de paza de la poartă? a întrebat-o.

— I-am spus că aveam o întâlnire cu preşedintele, o întâlnire amânată de mult.

— Aveam? a spus Hugo.

— Da. Ți-am adus un mic cadou. Nu că tu ai dat vreodată cuiva ceva ce nu îi aparținea deja. Ea a pus un coşuleț din răchită pe biroul lui Hugo şi a îndepărtat un voal subțire din muselină, dezvelind un bebeluş. Simțeam că a venit momentul să ți-o prezint pe fiica ta, a spus Olga, dându-se deoparte şi lăsându-l pe Hugo s-o admire.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa un copil bastard de-al tău?

— Pentru că este şi bastardul tău, a spus Olga, calm, aşa că am presupus că ai vrea să-i oferi acelaşi început în viață pe care l-ai oferit lui Emma şi lui Grace.

— De ce aş face ceva atât de ridicol?

— Pentru că, Hugo, a zis ea, m-ai lăsat lefteră şi acum e momentul să-ți asumi responsabilitatea. Nu poți să scapi întotdeauna fugind.

— Singurul lucru de care am fugit ai fost tu, a spus Hugo, rânjind. Deci poți s-o ştergi şi să-ți iei şi coşul cu tine pentru că nu voi ridica un deget ca s-o ajut.

— Atunci poate e momentul să mă adresez cuiva care s-ar putea să vrea să ridice un deget ca s-o ajute.

— Cui, adică? s-a răstit Hugo.

— Mama ta ar fi un început bun, deşi probabil ea este ultima persoană din lume care te mai crede.

Hugo a sărit din scaun, dar Olga nu s-a clintit.

— Şi, dacă nu pot s-o conving, a continuat ea, mă voi duce la Manor House, unde mi-aş putea bea ceaiul de după-masă cu fosta ta nevastă şi am putea discuta faptul că divorțase de tine cu mult înainte de a te întâlni.

Hugo a ieşit în fața biroului, dar asta n-a împiedicat-o pe Olga să continue.

— Şi dacă Elisabeth nu este acasă, mă pot duce în vizită la Mulgelrie Castle şi să le prezint lordului şi lui lady Harvey alt copil de-al tău.

— Şi ce te face să te gândeşti că te-ar crede?

— De ce să nu mă creadă?

Hugo s-a îndreptat spre ea, oprindu-se la doar câțiva centimetri, dar Olga tot nu terminase.

— Şi, în cele din urmă, cred că ar trebui s-o vizitez pe Maisie Clifton, o femeie pe care o admir mult, pentru că tot ce-am auzit despre ea…

Hugo a înşfăcat-o pe Olga de umeri şi a început s-o scuture. A fost surprins când ea n-a făcut nicio încercare să se apere.

— Şi acum ascultă-mă, jidanco, a strigat el. Dacă măcar dai de bănuit cuiva că eu aş fi tatăl copilului tău, îți voi face viața atât de mizerabilă încât îți vei dori să fi fost luată de Gestapo împreună cu părinții tăi.

— Nu mă mai sperii, Hugo, a zis Olga, resemnată. Mai am un singur scop în viață şi anume, să mă asigur că nu mai scapi şi a doua oară.

— A doua oară? a repetat Hugo.

— Crezi că n-am auzit de Harry Clifton şi de dreptul lui la titlul familiei?

Hugo i-a dat drumul şi s-a dat un pas înapoi, evident stânjenit.

— Clifton e mort. Îngropat în mare. Toată lumea ştie asta.

— Tu ştii că el trăieşte, Hugo oricât de mult ai vrea să nu mai afle şi altcineva.

— Dar cum ai putea să ştii…

— Pentru că am învăţat să gândesc ca tine, să mă port ca tine şi, mai important, să joc ca tine şi de aceea am angajat un detectiv particular.

— Dar ţi-ar fi trebuit ani… a început Hugo.

— Nu şi când întâlneşti pe cineva care a rămas fără serviciu, al cărui client a fugit a doua oară şi care nu te-a plătit de şase luni.

Olga a zâmbit când Hugo şi-a strâns pumnii, semn sigur că vorbele ei îl atinseseră. Chiar şi când el a ridicat mâna, ea nu s-a clintit.

Când prima lovitură a izbit-o în faţă, ea s-a aplecat în spate, strângându-şi în mână nasul spart, când o a doua lovitură a izbit-o în stomac, făcând-o să se încovoaie.

Hugo s-a dat înapoi râzând, în timp ce ea s-a clătinat dintr-o parte în alta, încercând să rămână în picioare. Era gata s-o lovească şi a treia oară, când picioarele i s-au îndoit şi ea s-a prăbuşit la pământ ghemuită, ca o marionetă cu sforile tăiate.

— Acum ştii la ce te poţi aştepta dacă eşti suficient de proastă încât să mă deranjezi din nou, a strigat Hugo, aplecat deasupra ei. Şi dacă nu mai vrei încă o porţie, ieşi cât mai poţi. Şi vezi să-ţi iei bastardul înapoi la Londra.

Olga s-a ridicat încet de pe jos în genunchi, cu sângele curgându-i din nas. A încercat să stea în picioare, dar era atât de slăbită încât s-a clătinat şi a reuşit să nu cadă prinzându-se de marginea biroului. S-a oprit o clipă şi a respirat adânc încercând să-şi revină. Când a ridicat capul în cele din urmă, atenţia ei a fost atrasă de un obiect lung, subţire, din argint care strălucea în lumina aruncată de lampa de birou.

— Ai auzit ce ţi-am spus? s-a răstit Hugo, înaintând, prinzând-o de păr şi dându-i capul pe spate.

Cu forța pe care o mai avea, Olga şi-a dat piciorul în spate şi l-a lovit cu tocul pantofului între picioare.

— Cățea, a gemut Hugo dându-i drumul la păr şi căzând, permițându-i Olgăi o secundă să înşface deschizătorul de scrisori şi să-l ascundă în mâneca rochiei.

S-a întors să-şi înfrunte torționarul. Când Hugo şi-a recăpătat răsuflarea, s-a îndreptat din nou spre ea. Pe când trecea pe lângă masă, a luat o scrumieră grea din sticlă şi a ridicat-o sus, deasupra capului. Hotărât să-i dea o lovitură din care să nu-şi revină aşa de uşor.

Când mai avea doar un pas de făcut, ea şi-a ridicat mâneca rochiei, a luat cuțitaşul cu ambele mâini şi i-a îndreptat vârful spre inima lui. Exact când era s-o lovească în cap, a zărit pentru prima oară cuțitul, a încercat să se ferească, s-a împiedicat şi şi-a pierdut echilibrul căzând peste ea.

A urmat un moment de tăcere înainte ca el să cadă încet în genunchi şi să scoată un țipăt care ar fi trezit tot iadul. Olga l-a urmărit cum trăgea de mânerul cuțitaşului. S-a uitat vrăjită, de parcă urmărea o reluare a unui film. Poate a durat doar un moment, deşi Olgăi i s-a părut o eternitate, înainte ca Hugo să se prăbuşească pe podea, la picioarele ei.

Ea s-a uitat la lama cuțitaşului. Vârful ieşea din ceafa lui şi sângele țâşnea în toate direcțiile, ca apa dintr-un hidrant scăpat de sub control.

— Ajutor, a şoptit Hugo, încercând să ridice o mână.

Olga a îngenuncheat lângă el şi a luat mâna bărbatului pe care-l iubise odată.

— Nu am cum să te mai aud, dragă, a spus ea, şi, oricum, n-am reuşit niciodată.

Respirația lui a devenit neregulată, cu toate că încă o ținea strâns de mână. Ea s-a aplecat pentru a fi sigură că-i aude ultimele cuvinte.

— Mai ai doar câteva momente de trăit, a şoptit, şi n-aş vrea să mergi în mormânt fără să afli detaliile ultimului raport al lui Mitchell.

Hugo a făcut un efort să vorbească. Buzele i s-au mişcat, dar n-a ieşit niciun cuvânt.

— Emma l-a găsit pe Harry, i-a spus Olga, şi ştiu că te vei bucura să auzi că el este în viață şi sănătos. Ochii lui Hugo n-au părăsit-o în timp ce ea se apleca şi mai aproape de el, până ce buzele au ajuns chiar la urechea lui. Şi el este în drum spre Anglia pentru a-şi cere moştenirea de drept.

Abia când mâna lui Hugo a devenit nemişcată, a adăugat:

— Ah, şi am uitat să-ți spun, am aflat şi cum să mint ca tine.

***

Bristol Evening Post şi *Bristol Evening News* au avut titluri diferite pentru editorialele din următoarea zi.

**SIR HUGO BARRINGTON
ÎNJUNGHIAT DE MOARTE**

a fost titlul din Post, în timp ce News a preferat varianta:

**FEMEIE NECUNOSCUTĂ SE ARUNCĂ ÎN
FAŢA EXPRESULUI DE LONDRA**

Doar detectivul inspector Blakemore, şeful CID locale, a observat legătura dintre cele două titluri.

EMMA BARRINGTON
1942

38

— Bună dimineața, domnule Guinzburg, a spus Sefton Jelks, ridicându-se de la birou. Este cu adevărat o onoare să-l întâlneşti pe cel care îi publică pe Dorothy Parker şi Graham Greene.

Guinzburg s-a înclinat uşor, înainte de a-i strânge mâna lui Jelks.

— Şi domnişoara Barrington, a spus Jelks, întorcându-se spre Emma. Cât de mult mă bucur să vă văd iar. Cum nu-l mai reprezint pe domnul Lloyd, sper că putem fi prieteni.

Emma s-a încruntat şi s-a aşezat fără să-i strângă mâna lui Jelks.

De îndată ce s-au aşezat toți trei, Jelks a continuat:

— Poate ar fi bine să încep această întrunire prin a vă spune că e bine că ne-am strâns toți trei pentru a discuta sincer şi deschis şi să vedem dacă este posibil să rezolvăm problema apărută.

— Problema dumneavoastră, a intervenit Emma.

Domnul Guinzburg şi-a strâns buzele, dar n-a comentat.

— Sunt sigur, a continuat Jelks, îndreptându-şi atenția spre Guinzburg, că doriți să procedăm cum este mai bine pentru toate persoanele implicate.

— Şi de data aceasta îl vom include şi pe Harry Clifton? a întrebat Emma.

Guinzburg s-a întors spre ea şi i-a zâmbit dezaprobator.

— Da, domnişoară Barrington, a spus Jelks, toate înțelegerile la care am putea ajunge îl vor include o siguranță şi pe domnul Clifton.

— La fel ca ultima oară, domnule Jelks, atunci când ați plecat când avea cel mai mult nevoie de dumneavoastră?

— Emma, a spus Guinzburg, cu reproş.

— Ar trebui să subliniez, domnişoară Barrington, că nu am făcut altceva decât să respect instrucțiunile clientului meu. Domnul şi doamna Bradshaw m-au asigurat că cel pe care-l reprezentam era fiul lor şi n-am avut niciun motiv să

nu-i cred. Şi, desigur, l-am ajutat pe Tom să nu fie judecat pentru...

— După care l-ați lăsat pe Harry să se lupte singur.

— În apărarea mea, domnişoară Barrington, pot să spun că, atunci când am aflat că Tom Bradshaw era de fapt Harry Clifton, el m-a implorat să tac, pentru că nu voia ca dumneavoastră să aflați că trăia.

— Nu asta e versiunea lui Harry, a spus Emma, care a părut să-şi regrete cuvintele din momentul în care le-a rostit.

Guinzburg n-a încercat să-şi ascundă neplăcerea. Părea un om care aflase că asul ascuns în mânecă fusese folosit prea devreme.

— Înțeleg, a spus Jelks. Din această mică izbucnire, trebuie să presupun că amândoi i-ați citit prima agendă?

— Fiecare cuvânt, a zis Emma. Deci nu mai pretindeți că ați făcut ceea ce ați făcut în interesul lui Harry.

— Emma, a spus Guinzburg, ferm, trebuie să înveți să nu iei lucrurile ca pe un afront personal şi să încerci să vezi imaginea de ansamblu.

— Asta e aceea în care un avocat proeminent din New York ajunge la închisoare pentru falsificarea dovezilor şi împiedicarea cursului justiției? a spus Emma, fără să-şi ia ochii de la Jelks.

— Îmi cer scuze, domnule Jelks, a spus Guinzburg. Tânăra mea prietenă se cam lasă dusă de val când este vorba de...

— Aşa este, a zis Emma, aproape țipând, pentru că vă pot spune exact ce ar fi făcut omul acesta – a arătat înspre Jelks – dacă Harry ar fi fost trimis pe scaunul electric. Ar fi tras chiar el maneta dacă aşa şi-ar fi putut salva pielea.

— Este o blasfemie, a spus Jelks, sărind de pe scaun. Pregătisem deja un apel care ar fi explicat clar juriului că poliția arestase pe cine nu trebuia.

— Deci ați ştiut tot timpul că era vorba despre Harry, a spus Emma, aşezându-se la loc.

Jelks a fost împietrit pe moment de izbucnirea Emmei. Ea a profitat de tăcerea lui.

— Lăsați-mă să vă explic ce se va întâmpla, domnule Jelks. Când Viking va publica prima agendă a lui Harry în această primăvară, nu numai că reputația dumneavoastră va fi distrusă şi cariera ruinată ci, ca şi Harry, veți descoperi direct cum este viața la Lavenham.

Jelks s-a întors exasperat spre Guinzburg.

— Mă gândeam că este în interesul nostru reciproc să ajungem la un acord amiabil înainte ca toată această afacere să ne scape din mână.

— La ce vă gândiți, domnule Jelks? a întrebat Guinzburg, încercând să pară împăciuitor.

— Doar nu aveți de gând să-l ajutați pe acest escroc, nu? a spus Emma.

Guinzburg a ridicat mâna.

— Cel puțin îl putem asculta.

— La fel cum l-a ascultat el pe Harry?

Jelks s-a întors înspre Guinzburg.

— Dacă veți fi în stare să *nu* publicați agenda aceea, vă pot asigura că va merita efortul.

— Nu pot crede că-l luați în serios, a spus Emma.

Jelks a continuat să se adreseze lui Guinzburg de parcă Emma nu era în cameră.

— Desigur, înțeleg că veți pierde mulți bani dacă nu veți continua.

— Dacă ne luăm după *Jurnalul unui deținut,* a spus Guinzburg, peste o sută de mii de lire.

Probabil că această cifră l-a luat prin surprindere pe Jelks, pentru că nu i-a mai răspuns.

— Şi mai sunt şi cei douăzeci de mii de dolari plătiți ca avans lui Lloyd, a continuat Guinzburg. Aceşti bani vor trebui să fie trimişi doamnei Clifton.

— Dacă Harry ar fi aici, va fi primul care vă va spune că nu este interesat de bani, domnule Guinzburg, ci doar ca acest om să ajungă la închisoare.

Guinzburg a părut uimit.

— Compania mea nu şi-a clădit reputația pe scandaluri, Emma, aşa că, înainte de a lua decizia finală dacă să publicăm sau nu agenda, ar trebui să mă gândesc cum vor reacționa autorii mei distinşi la publicarea unei cărți de acest gen.

— Cât de multă dreptate aveți, domnule Guinzburg. Reputația este totul.

— Dumneavoastră de unde ştiți? a întrebat Emma.

— Dacă tot discutăm de autorii distinşi, a continuat Jelks puțin pompos, ignorând întreruperea, poate ştiți că firma mea are onoarea să-l reprezinte pe F. Scott Fitzgerald. S-a aplecat în fotoliu. Îmi amintesc atât de bine când Scotty mi-a spus că, dacă ar vrea să-şi schimbe editura, s-ar duce la Viking.

— Doar nu aveți de gând să-l credeți, nu? a spus Emma.

— Emma, draga mea, sunt vremuri în care este mai înțelept să priveşti imaginea din viitor.

— Şi la cât timp vă gândiți? La şase ani?

— Emma, fac doar ce cred că este în interesul tuturor.

— Mie mi se pare că faceți doar ce este în interesul dumneavoastră. Pentru că, adevărul e că de îndată ce este vorba despre bani, nu sunteți mai bun decât el, a spus ea, arătând spre Jelks.

Guinzburg a părut rănit de acuzația Emmei, dar şi-a revenit repede. S-a întors spre avocat şi i-a spus:

— La ce vă gândiți, domnule Jelks?

— Dacă sunteți de acord să nu publicați prima agendă în nicio formă, aş fi bucuros să vă plătesc o compensație echivalentă cu suma pe care ați fi câştigat-o cu *Jurnalul unui deținut* şi, mai mult, vă voi plăti cele douăzeci de mii de dolari pe care i-ați dat avans domnului Lloyd.

— De ce nu mă sărutați pe obraz, domnule Jelks, a spus Emma, şi atunci va afla şi el cui să-i dea cei treizeci de arginți.

— Şi Fitzgerald? a întrebat Guinzburg, ignorând-o.

— Vă voi da drepturile de publicare ale lui F. Scott Fitzgerald pentru o perioadă de cincizeci de ani în aceleaşi condiții acordate editorului actual.

Guinzburg a zâmbit.

— Scrieți contractul, domnule Jelks, şi îl voi semna bucuros.

— Şi ce pseudonim veți folosi când veți semna contractul? a întrebat Emma. Iuda?

Guinzburg a dat din umeri.

— Afacerile sunt afaceri, draga mea. Iar tu şi Harry vă veți primi partea voastră.

— Mă bucur că spuneți asta, domnule Guinzburg, a zis Jelks, pentru că am un cec de zece mii de dolari pe numele mamei lui Harry Clifton, care se află în posesia mea de ceva vreme, dar, din cauza începerii războiului, n-am putut să i-l trimit. Poate, domnişoară Barrington, veți fi atât de amabilă încât să i-l dați doamnei Clifton când vă veți întoarce în Anglia. A pus cecul pe masă.

Emma l-a ignorat.

— Nu ați fi pomenit de cec dacă n-aş fi citit despre el în prima agendă, când i-ați dat cuvântul lui Harry că-i veți trimite doamnei Clifton zece mii de dolari dacă acceptă să-i ia locul lui Tom Bradshaw. Emma s-a ridicat, înainte să continue: Amândoi mă dezgustați şi sper să nu vă mai întâlnesc niciodată.

A ieşit repede din birou, fără să mai spună nimic şi lăsând cecul pe birou.

— Încăpățânată mai e, a spus Guinzburg, dar sunt sigur că, în timp, o voi putea convinge că ați luat decizia corectă.

— Sunt sigur, Harold, a spus Jelks, că te vei ocupa de acest incident minor cu toată îndemânarea şi diplomația care au devenit simbolul distinsei tale companii.

— Eşti amabil Sefton, a spus Guinzburg, ridicându-se din scaun şi luând cecul. Şi mă voi asigura că doamna Clifton îl va primi, a mai zis el, punându-şi-l în portofel.

— Ştiam că mă pot bizui pe tine, Harold.

— Sigur că da, Sefton şi de abia aştept să ne reîntâlnim după semnarea contractului.

— Va fi gata la sfârşitul săptămânii, a spus Jelks în timp ce au ieşit împreună din cameră şi s-au îndreptat spre coridor. E surprinzător că n-am mai făcut afaceri până acum.

— Aşa este, a spus Guinzburg, dar simt că este începutul unei prietenii lungi şi pline de roade.

— Să sperăm, a spus Jelks când au ajuns la lift. Te voi contacta de îndată ce contractul este gata, a mai zis el şi a apăsat pe buton.

— De abia aştept, Sefton, a comentat Guinzburg şi i-a strâns mâna călduros lui Jelks înainte să intre în lift.

Când liftul a ajuns la parter, Jelks a ieşit din el şi primul lucru pe care l-a văzut a fost Emma îndreptându-se spre el.

— Ai fost strălucitoare, draga mea, a zis el. Mărturisesc că, pentru o clipă, m-am întrebat dacă n-ai mers prea departe cu observația despre scaunul electric, dar nu, ai prins exact natura acestui om, a mai comentat el în timp ce ieşeau din clădire braț la braț.

***

Emma şi-a petrecut aproape toată după-masa stând singură în camera ei şi recitind prima agendă în care Harry scrisese despre timpul scurs înainte de a fi trimis la Lavenham.

Pe măsură ce întorcea fiecare pagină şi îşi dădea seama la ce se expusese el pentru a o elibera pe ea de orice obligații pe care ar fi putut simți că le are față de el, Emma s-a hotărât că, dacă-l va mai întâlni vreodată pe aiuritul acesta, nu-l va mai scăpa din ochi.

Cu binecuvântarea domnului Guinzburg, Emma s-a implicat în toate aspectele publicării ediției revizuite a *Jurnalului unui deținut,* sau prima ediție, după cum o numea ea. A asistat la întrunirile redactorilor, a discutat aspectul

copertei cu şeful departamentului artistic, a ales fotografia pentru ultima copertă, a scris prezentarea lui Harry pentru coperta a doua şi chiar a apărut la o conferinţă de prezentare.

După şase săptămâni, cutiile cu cărţi au fost duse de la tipografie pe calea ferată, cu un camion şi cu avionul la toate depozitele din America.

În ziua publicării, Emma stătea pe trotuar în faţa editurii Doubleday, aşteptând deschiderea uşilor librăriei. I-a putut raporta în acea seară mătuşii Phyllis şi vărului Alistair că vânzarea a fost excelentă. Confirmarea succesului cărţii a venit în lista bestsellerurilor din *New York Times* din duminica următoare când ediţia revizuită a *Jurnalului unui deţinut* a apărut printre primele zece cărţi vândute, după numai o săptămână de la apariţie.

Ziariştii şi editorii din toate colţurile ţării erau disperaţi să le ia interviuri lui Harry Clifton şi Max Lloyd. Dar Harry nu putea fi găsit în nicio închisoare din America în timp ce Lloyd, ca să cităm *The Times,* nu era disponibil pentru a comenta. *New York Times* a fost mai puţin prozaic când a scris editorialul LLOYD ÎNVINS.

În ziua apariţiei, biroul lui Sefton Jelks a dat o declaraţie oficială că nu-l mai reprezenta pe Max Lloyd. Cu toate că *Jurnalul unui deţinut* a stat pe numărul unu în lista de bestselleruri din *New York Times,* Guinzburg a respectat înţelegerea cu Jelks şi nu a publicat nimic din prima agendă a lui Harry.

Totuşi, Jelks a semnat un contract prin care dădea editurii Viking drepturile exclusive de publicare a lucrărilor lui F. Scott Fitzgerald pentru următorii cincizeci de ani. Jelks a considerat că şi-a respectat partea sa din înţelegere şi, în timp, presa se va plictisi de această poveste şi va renunţa. Şi ar fi avut dreptate dacă revista *Times* nu ar fi prezentat pe prima pagină un interviu al recent pensionatului detectiv Karl Kolowski din Departamentul de poliţie al statului New York.

„Şi vă pot spune” a fost citat Kolowski, „că au publicat până acum doar părțile plictisitoare. Aşteptați doar să citiți ce s-a întâmplat cu Harry până ce a ajuns la Lavenham.”

Povestea a ajuns la radio pe la ora şase după-masă, ora Estică şi domnul Guinzburg a primit doar vreo sută de telefoane când a ajuns în biroul său în dimineața următoare.

Jelks a citit articolul din *Times* în timp ce mergea pe Wall Street. Când a ieşit din lift la etajul douăzeci şi doi, şi-a găsit trei dintre parteneri aşteptându-l în fața biroului.

39

— Ce vrei mai întâi? a întrebat mătuşa Phyllis, ridicând cele două scrisori. Veştile bune sau pe cele proaste?

— Veştile bune, a spus Emma fără să ezite ungându-şi încă un toast.

Phyllis a pus o scrisoare pe masă, şi-a ajustat monoclul şi a început s-o citească pe cealaltă:

Dragă doamnă Stuart,

Am terminat de citit Jurnalul unui deținut *de Harry Clifton. Am găsit o prezentare excelentă a cărții azi, în Washington Post în care, la sfârşit, se întreba ce s-a întâmplat cu domnul Clifton după ce a părăsit închisoarea Lavenham, acum şapte luni, terminându-şi doar o treime din sentință.*

Din motive de securitate națională, pe care desigur le veți înțelege, nu pot să vă ofer prea multe detalii în această scrisoare.

Dacă domnişoara Barrington, care înțeleg că locuieşte la dumneavoastră, doreşte mai multe informații referitoare la locotenentul Clifton, este bine-venită să ia legătură cu acest birou şi voi fi bucuros să aranjez o întâlnire cu ea.

Cum acest lucru nu încalcă Actul de secrete oficiale, pot să adaug că am apreciat mult jurnalul domnului Clifton. Dacă ar fi să credem zvonurile din New York Post de astăzi, de abia aştept să aflu ce i s-a întâmplat înainte de a fi trimis la Lavenham.

Al dumneavoastră,

John Cleverdon (col.)

Mătuşa Phyllis s-a uitat şi a văzut-o pe Emma sărind în sus şi în jos ca un fan la un concert al lui Sinatra. Parker i-a turnat doamnei Stuart o a doua ceaşcă de cafea, de parcă în spatele lui nu se întâmpla nimic neobişnuit.

Emma s-a oprit brusc.

— Deci care sunt veştile rele? a întrebat ea, aşezându-se la loc.

Phyllis a luat cealaltă scrisoare.

— Aceasta este de la Rupert Harvey, a zis ea. Un văr de-al doilea, de departe. Emma şi-a înăbuşit un chicotit. Phyllis s-a uitat la ea pe deasupra monoclului. Nu-ți bate joc, copilă, i-a spus ea. Când eşti un membru al unui clan mare ai nişte avantaje, după cum vei afla. Şi-a întors atenția la scrisoare.

Dragă verişoară Phyllis,

Cât mă bucur să aud de tine după atâta vreme. Ai fost amabilă că mi-ai atras atenția asupra Jurnalului unui deținut *de Harry Clifton, care mi-a plăcut foarte mult. Ce formidabilă tânără doamnă trebuie să fie verişoară Emma.*

Phyllis s-a uitat în sus.

— De două ori de departe în cazul tău, a spus ea înainte de a se întoarce la scrisoare.

Aş fi încântat s-o ajut pe Emma în dilema ei de acum. Pentru aceasta: ambasada are un avion care va zbura spre Londra joia viitoare şi ambasadorul a acceptat ca domnişoara Barrington să-l însoțească pe el şi echipajul său în acest zbor.

Dacă Emma este atât de amabilă încât să vină la biroul meu joi-dimineață, mă voi asigura că toate documentele sunt completate. Aminteşte-i să-şi aducă paşaportul cu ea. Al tău cu drag,

Rupert

RS. Verişoara Emma este măcar pe jumătate la fel de frumoasă pe cât sugerează domnul Clifton în cartea Iul?

Phyllis a strâns scrisoarea şi a pus-o înapoi în plic.

— Deci care sunt veştile rele? a întrebat Emma.

Phyllis şi-a aplecat capul, pentru că nu suporta manifestările de afecțiune şi a zis încet;

— N-ai idee, copilă, ce mult îmi vei lipsi. Eşti fiica pe care n-am avut-o niciodată.

***

— Am semnat contractul azi-dimineață, a spus Guinzburg ridicând paharul.

— Felicitări, i-a urat Alistair, în timp ce toți ceilalți de la masă îşi ridicau paharele.

— Iertați-mă, a spus Phyllis, dacă par să fiu singura de aici care nu înțelege prea bine. Dacă ați semnat contractul care opreşte compania dumneavoastră să publice agenda mai veche a lui Harry, ce sărbătorim de fapt?

— Sărbătorim faptul că am pus o sută de mii de dolari din banii lui Sefton Jelks în contul companiei mele în această dimineață, i-a răspuns Guinzburg.

— Iar eu, a zis Emma, am primit un cec pentru douăzeci de mii de dolari din aceeaşi sursă. Primul avans al lui Lloyd pentru cartea lui Harry.

— Şi nu uita cecul de zece mii de dolari pentru doamna Clifton, pe care tu nu l-ai luat, dar l-am recuperat eu, a spus Guinzburg. Cinstit vorbind, ne-am descurcat bine şi acum, când contractul este semnat, vor veni şi mai mulți bani în următorii cincizeci de ani.

— Posibil, a spus Phyllis, autoritară, dar eu sunt puțin iritată că i-ați permis lui Jelks să scape cu fața curată după infracțiunea comisă.

— Cred că veți afla că este încă un condamnat, doamnă Stuart, a spus Guinzburg, deşi i-am acordat un răgaz de trei luni până la execuție.

— Nu prea înțeleg, a spus Phyllis.

— Atunci permiteți-mi să vă explic, i-a zis Guinzburg. Vedeți, contractul pe care l-am semnat azi-dimineață n-a fost cu Jelks, ci cu Pocket Books, o companie care a cumpărat drepturile de publicare a jurnalelor lui Harry în ediție broşată.

— Şi ce este, dacă pot să întreb, o ediție broşată? a spus Phyllis.

— Mamă, a intervenit Alistair, edițiile broşate există de ani de zile.

— La fel ca cei zece mii de dolari pe care-i avem şi din care n-am văzut niciunul.

— Mama ta are dreptate, a spus Guinzburg. De fapt, ar putea explica cu ce a fost prins Jelks, pentru că doamna Stuart reprezintă o generație întreagă care nu s-a familiarizat cu edițiile broşate şi nu va citi decât ediții cartonate.

— Şi cum ți-ai dat seama că Jelks nu prea înțelege conceptul de ediție broşată? a întrebat Phyllis.

— F. Scott Fitzgerald a fost clenciul, a zis Alistair.

— Aş vrea să nu mai foloseşti cuvinte din argou la masă, a comentat Phyllis.

— Alistair ne-a explicat, a spus Emma, că, dacă Jelks este gata să țină o întrunire în biroul lui fără avocat, înseamnă că nu şi-a anunțat partenerii de existența unei agende pe care nu o avusese şi că, dacă aceasta va fi publicată, va fi şi mai distrugătoare pentru reputația firmei decât *Jurnalul unui deținut.*

— Atunci de ce n-a participat şi Alistair la întrunire, a spus Phyllis, ca să înregistreze tot ce a spus Jelks? La urma-urmei, omul ăsta este unul dintre cei mai alunecoşi avocați din New York.

— Tocmai de aceea n-am participat la întrunire, mamă. Nu voiam nimic înregistrat şi eram sigur că Jelks va fi suficient de arogant ca să creadă că se înfrunta doar cu o fetişcană din Anglia şi cu un editor pe care era sigur că-l va putea mitui, ceea ce înseamnă că-l aveam la deştu' mic.

— Alistair!

— Totuşi, a continuat Alistair, dezlănțuit acum, chiar după ce Emma a ieşit în fugă din birou, domnul Guinzburg a dat o lovitură de maestru. Emma s-a uitat nedumerită, l-a spus lui Jelks: „De abia aştept să ne mai întâlnim după ce scrieți contractul."

— Şi este exact ce a făcut Jelks, a spus Guinzburg, pentru că, de îndată ce am citit contractul, mi-am dat seama că era făcut după modelul celui pentru F. Scott Fitzgerald, un scriitor care a fost publicat doar în ediţii cartonate. Nimic din contract nu sugera că n-am putea publica o ediţie broşată. Deci sub-contractul pe care l-am semnat azi-dimineaţă, va permite editurii Pocket Books să publice primul jurnal al lui Harry, fără să încălcăm înţelegerea cu Jelks. Guinzburg l-a lăsat pe Parker să-i umple iar paharul cu şampanie.

— Deci cât aţi obţinut? a întrebat Emma.

— Există momente, tânără doamnă, când este bine să-ţi forţezi norocul.

— Cât aţi obţinut? a întrebat Phyllis.

— Două sute de mii de dolari, a recunoscut Guinzburg.

— Vei avea nevoie de fiecare bănuţ, a spus Phyllis, pentru că, de îndată ce cartea va fi publicată, tu şi Alistair vă veţi petrece următorii ani în tribunal, apărându-vă de vreo jumătate de duzină de acuzaţii de calomnie.

— Nu prea cred, a spus Alistair după ce Parker i-a turnat un coniac. De fapt, mamă, sunt gata să pariez pe cei zece mii de dolari pe care nu i-ai văzut, că Sefton Jelks îşi petrece acum ultimele sale luni ca partener senior la firma Jelks, Myers şi Abernathy.

— De ce eşti aşa de sigur de tine?

— Cred că Jelks nu le-a spus partenerilor de prima agendă a lui Harry, aşa că, atunci când Pocket Books va publica primul jurnal, nu va avea de făcut decât să-şi dea demisia.

— Şi dacă n-o face?

— Atunci îl vor da afară, a spus Alistair. O firmă atât de nemiloasă cu clienţii nu poate fi blândă cu partenerii. Şi nu uita, există întotdeauna cineva care vrea să ajungă partener senior… Deci, sunt gara să recunosc, Emma, că eşti mult mai interesantă decât Amalgamated Wire…

— Împotriva New York Electric au completat ceilalţi la unison, ridicându-şi paharele spre Emma.

— Şi dacă te vei răzgândi şi vei dori să rămâi la New York, tânără doamnă, a spus Guinzburg, vei avea întotdeauna o slujbă la Viking.

— Mulțumesc, domnule Guinzburg, a spus Emma. Dar singurul motiv pentru care am venit în America a fost să-l găsesc pe Harry, iar acum am aflat că el este în Europa, în timp ce eu sunt blocată în New York. Aşa că, de îndată ce mă voi întâlni cu domnul colonel Cleverdon, voi pleca spre casă ca să fiu împreună cu fiul nostru.

— Harry Clifton este un om deosebit de norocos să te aibă de partea lui, a spus Alistair, cu regret.

— Dacă ne vei întâlni pe amândoi, Alistair, îți vei da seama că eu sunt cea norocoasă.

40

Emma s-a trezit târziu în dimineața următoare şi i-a spus lui Phyllis la micul dejun despre cât de bucuroasă va fi când se va reîntâlni cu Sebastian şi restul familiei. Phyllis a încuviințat dar nu i-a spus mai nimic.

Parker a strâns bagajele Emmei din camera ei, le-a dus la lift şi le-a lăsat în hol. Mai adunase două valize de când venise în New York. Oare lumea se întorcea acasă cu mai puține lucruri decât la venire? s-a întrebat ea.

— Eu nu cobor, a spus Phyllis, după mai multe încercări de a-şi lua rămas-bun. Voi reuşi doar să mă fac de râs. Este mai bine să mă ții minte ca pe o babă căreia nu-i place să fie deranjată de la partidele de bridge. Când ne vei vizita data viitoare, draga mea, să-i aduci pe Harry şi pe Sebastian cu tine. Aş vrea să întâlnesc bărbatul care ți-a câştigat inima.

Un taxi a claxonat în stradă.

— E timpul să pleci, a spus Phyllis. Pleacă repede.

Emma a îmbrățişat-o pentru ultima oară şi nu s-a mai uitat înapoi.

Când a coborât din lift, Parker stătea lângă uşa din față aşteptând-o, cu bagajele puse deja în portbagajul taxiului. Când a văzut-o, s-a dus pe trotuar şi i-a deschis portiera din spate a taxiului.

— La revedere, Parker, a spus Emma, şi mulțumesc pentru toate.

— A fost plăcerea mea, coniță, a răspuns el. Chiar când ea era pe punctul de a se urca în taxi, el a mai spus: dacă nu este deplasat, coniță, mă întreb dacă aş putea face o observație: Mi-a plăcut atât de mult jurnalul domnului Clifton, a spus el, încât sper că nu va mai dura mult până ce vă veți întoarce la New York împreună cu soțul dumneavoastră.

***

N-a durat mult până ce trenul a depăşit oraşul New York, care deja nici nu se mai vedea, în timp ce se îndreptau spre capitală. Emma şi-a dat seama că nu ar putea citi sau dormi mai mult decât câteva minute la rând. Mătuşa Phyllis, domnul Guinzburg, vărul Alistair, domnul Jelks, Kolowski şi Parker apăreau şi dispăreau pe rând din mintea ei.

S-a gândit la ce urma să facă atunci când va ajunge în Washington. Mai întâi, trebuia să se ducă la Ambasada Britanică şi să semneze nişte acte ca să-l poată însoți pe ambasador în drumul spre Londra, aşa cum aranjase Rupert Harvey, vărul îndepărtat de-al doilea. „Nu-ți bate joc, copilă”, o putea auzi spunând pe mătuşa ei, apoi adormea. L-a visat şi pe Harry, de data aceasta în uniformă, zâmbind, râzând, după care s-a trezit brusc, aşteptându-se ca el să fie cu ea, în vagon.

Când trenul a ajuns în Union Station, după cinci ore, Emma a avut probleme cu descărcatul bagajelor din tren pe peron până ce un hamal, un fost soldat cu un singur braț, a venit s-o ajute. I-a găsit şi un taxi, i-a mulțumit pentru bacşiş şi a salutat-o cu brațul stâng. Alt om al cărui destin fusese decis de un război pe care nu ei îl pornise.

— Ambasada Britanică, a spus Emma şi s-a urcat în taxi.

A fost lăsată pe Massachusetts Avenue, lângă nişte porți din fier forjat pe care era pus steagul britanic.

— Pe cine vreți să vedeți, coniță? Accent englezesc, cuvinte americane.

— Pe domnul Rupert Harvey, a spus ea.

— Comandantul Harvey, desigur, a spus caporalul, luându-i bagajele şi conducând-o pe Emma într-un birou din spatele clădirii.

Emma a intrat într-o cameră spațioasă în care membrii personalului, majoritatea în uniforme, se grăbeau în toate direcțiile. Nimeni nu mergea normal. Din ceată a apărut un om care a întâmpinat-o cu un zâmbet larg.

— Sunt Rupert Harvey, a zis el. Îmi pare rău de haosul acesta organizat, dar aşa se întâmplă de fiecare dată când un

ambasador se întoarce în Anglia. De data aceasta e şi mai rău pentru că, în ultima săptămână, am avut şi un ministru de cabinet în vizită. Toate hârtiile sunt gata, a mai spus el, revenind la birou. Vreau doar să văd paşaportul.

După ce l-a frunzărit, i-a cerut să semneze aici, aici şi aici.

— Un autobuz va pleca din fața ambasadei către aeroport la şase după-masă. Vă rog să ajungeți în avion înainte de sosirea ambasadorului.

— Voi ajunge la timp, a spus Emma. Aş putea să-mi las bagajele aici cât mă plimb?

— Nicio problemă, a spus Rupert. Voi cere cuiva să vi le pună în autobuz.

— Mulțumesc, i-a zis Emma.

Era gata să plece când el a adăugat:

— Apropo, mi-a plăcut cartea. Şi, doar ca avertisment, ministrul speră să discute în particular cu dumneavoastră în avion. Cred că a fost editor înainte să se apuce de politică.

— Cum îl cheamă? a întrebat Emma.

— Harold MacMilian.

Emma şi-a amintit câteva dintre sfaturile domnului Guinzburg. „Toți vor dori cartea aceasta," îi spusese el. „Nu există niciun editor care nu-şi va deschide uşile în fața ta, aşa că nu te lăsa flatată uşor. Încearcă să discuți cu Billy Collins şi Allen Lane de la Penguin." Nu spusese nimic despre Harold MacMillan.

— Atunci ne vedem la autobuz la ora şase, a spus vărul ei de-al doilea, de două ori mai îndepărtat, înainte să dispară înapoi în înghesuială.

Emma a ieşit din ambasadă, s-a plimbat pe Massachusetts Avenue şi s-a uitat la ceas. Avea cam două ore de pierdut înainte de întâlnirea cu domnul colonel Cleverdon. A chemat un taxi.

— Unde doriți, domnişoară?

— Aş vrea să văd ce are oraşul de oferit, a spus ea.

— Cât timp aveți, doi ani?

— Nu, a răspuns Emma, doar două ore. Aşa că să mergem.

Taxiul s-a îndepărtat de refugiu. Prima oprire: Casa Albă - 15 minute. Apoi Capitoliul: 20 de minute. Înconjurarea Memorialelor Washington, Jefferson şi Lincoln – 25 de minute. O scurtă plimbare prin National Gallery – alte 25 de minute. Ajungerea la Smithsonian – dar mai avea 30 de minute până la întâlnire, aşa că n-a trecut de primul etaj.

Când s-a urcat înapoi în taxi, şoferul a întrebat-o:

— Încotro, domnişoară?

Emma s-a uitat la adresa de pe scrisoarea colonelului Cleverdon:

— Adams Street, numărul 3022, a răspuns ea, şi cu asta am terminat.

Când taxiul s-a oprit lângă o clădire mare, din marmură albă care ocupa un întreg cvartal, Emma i-a dat şoferului ultima ei bancnotă de cinci dolari. Urma să se întoarcă la ambasadă după întâlnire.

— A meritat fiecare cent, a spus ea.

El şi-a atins marginea chipiului.

— Credeam că numai americanii fac aşa ceva, a spus el, rânjind.

Emma a urcat scările, a trecut de cei doi paznici care se uitau prin ea şi a intrat în clădire. A observat că aproape toți erau îmbrăcați în diverse nuanțe de kaki, deşi unii dintre ei aveau şi medalii de război. O tânără de la recepție a îndreptat-o spre camera 9197. Emma s-a alăturat unui grup de uniforme kaki care se îndreptau spre ascensoare şi, când a ajuns la etajul nouă, a găsit-o pe secretara colonelului Cleverdon aşteptând-o.

— Mi-e teamă că domnul colonel Cleverdon este la o întrunire, dar va veni în câteva minute, a spus ea, în timp ce mergeau pe coridor.

Emma a fost invitată în biroul colonelului. După ce s-a aşezat, s-a uitat la un dosar gros, aflat în mijlocul biroului. Ca şi în cazul scrisorii aflate pe căminul lui Maisie şi a

agendei de pe masa lui Jelks, s-a întrebat cât va mai dura până ce va afla ce conține.

Răspunsul a fost douăzeci de minute. Când s-a deschis în cele din urmă ușa, un bărbat înalt, atletic, cam de aceeași vârstă cu tatăl ei a intrat în birou, cu un trabuc clătinându-i-se în sus și în jos în gură.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, a spus el, dându-i mâna, dar nu mai sunt suficient de multe ore pe zi. S-a așezat la birou și i-a zâmbit. Sunt John Cleverdon și v-aș fi recunoscut oriunde. Emma a părut surprinsă până ce el i-a explicat. Sunteți exact cum vă descrie Harry în cartea lui. Ați dori niște cafea?

— Nu, mulțumesc, a spus Emma, încercând să nu pară nerăbdătoare pe când se uita la dosarul de pe biroul colonelului.

— Nu e nevoie să-l deschid, a zis el, lovind ușor dosarul. Majoritatea l-am scris eu, deci pot să vă spun ce a făcut Harry după ce a plecat de la Lavenham. Și acum, mulțumită jurnalelor sale, știm că n-ar fi trebuit să ajungă acolo în niciun caz. De abia aștept să citesc primul jurnal și să aflu ce a pățit înainte de a fi trimis la Lavenham.

— Iar eu de abia aștept să aflați ce i s-a întâmplat înainte de a fi trimis la Lavenham, a spus Emma, încercând să nu pară nerăbdătoare.

— Atunci să vedem, a spus colonelul. Harry s-a oferit voluntar să se alăture unei unități de servicii speciale pe care am onoarea să o comand în schimbul comutării sentinței sale. Cum și-a început viața militară în Statele Unite ca soldat, a fost trimis pe front, unde servește acum ca locotenent. Este în spatele liniilor inamice de mai multe luni, a continuat el. Luptă în grupurile de rezistență din țările ocupate și le ajută la pregătirea debarcării noastre în Europa.

Emmei nu i-a plăcut cum sună.

— Ce înseamnă în spatele liniilor inamice?

— Nu vă pot spune exact, pentru că nu e ușor să-l urmărim întotdeauna când este în misiune. Întrerupe adesea

comunicațiile cu lumea din afară zile la rând. Dar pot să vă spun că el şi şoferul lui, caporalul Pat Quinn, alt deținut de la Lavenham, s-au dovedit a fi doi dintre cei mai eficienți agenți din grupul meu. Sunt ca doi elevi cărora li s-a oferit o trusă uriaşă de chimie şi li s-a spus că pot merge s-o folosească pe rețeaua de comunicații a inamicului. Îşi petrec majoritatea timpului aruncând în aer poduri, demontând căi ferate şi dărâmând stâlpii de electricitate. Specialitatea lui Harry este întreruperea deplasărilor trupelor germane şi, în una sau două ocazii, nemții aproape l-au prins. Dar până acum a reuşit să fie cu un pas sau doi înaintea lor. De fapt, s-a dovedit a fi aşa un spin în carnea lor încât au pus pe capul lui o recompensă, care pare să crească în fiecare lună. Ultima oară când am verificat era treizeci de mii de franci.

Colonelul a observat că Emma era albă ca un cearşaf.

— Îmi pare rău, a zis el. Nu voiam să vă sperii, dar uneori uit, când sunt la birou, câte pericole înfruntă băieții mei în fiecare zi.

— Când va fi eliberat Harry? a întrebat Emma încet.

— Mi-e teamă că trebuie să-şi execute toată sentința, a spus colonelul.

— Dar acum, când ştiți că este nevinovat, nu puteți cel puțin să-l trimiteți înapoi în Anglia?

— Nu cred că va fi mare diferență, domnişoară Barrington, pentru că, dacă-l ştiu bine pe Harry, în momentul în care va ajunge în țara lui, va schimba doar o uniformă cu alta.

— Ba nu, dacă am şi eu o vorbă de spus.

Colonelul a zâmbit.

— Voi vedea ce pot face ca să-l ajut, a promis el, ridicându-se de la birou. I-a deschis uşa şi a salutat-o. Călătorie plăcută în Anglia, domnişoară Barrington. Sper că nu va mai dura mult până ce amândoi vă veți afla în acelaşi loc, în acelaşi timp.

HARRY CLIFTON
1945

41

— Vă voi anunța, domnule, de îndată ce-i voi localiza, a spus Harry, înainte de a închide telefonul de campanie.

— Pe cine să localizați? a întrebat Quinn.

— Armata lui Kertel. Colonelul Benson pare să creadă că se află într-o vale de cealaltă parte a culmii, zise el, arătând spre vârful dealului.

— Putem afla doar într-un singur fel, a spus Quinn, introducând zgomotos Jeepul în prima viteză.

— Ia-o încet, i-a spus Harry, dacă hunii sunt pe aici nu e nevoie să-i alertăm.

Quinn a rămas în prima viteză în timp ce se târau încet în susul dealului.

— E destul de departe, a spus Harry când erau la mai puțin de cincizeci de metri de marginea dealului.

Quinn a tras frâna de mână şi a oprit motorul în timp ce au sărit din maşină şi au alergat în sus pe pantă. Când mai aveau câțiva metri până la vârf, s-au întins pe burtă, apoi, ca doi crabi care se întorceau în mare, s-au târât până ce au ajuns chiar sub culme.

Harry s-a uitat peste vârf şi a respirat adânc. Nu avea nevoie de un binoclu ca să vadă cu ce se înfruntau. Legendara divizie a nouăsprezecea de blindate a mareşalului Kertel se pregătea de luptă în valea de dedesubt. Tancurile erau aliniate cât vedeai cu ochii şi trupele de infanterie ar fi putut umple un stadion de fotbal. Harry s-a gândit că a doua divizie din Texas Rangers va fi depăşită numeric cu cel puțin trei la unu.

— Dacă scăpăm naibii de aici, a şoptit Quinn, am putea avea suficient timp ca să-l împiedicăm pe Custer să se îndrepte spre distrugere.

— Nu aşa de repede, a zis Harry. Am putea întoarce situația în avantajul nostru.

— Nu credeți că ne-am irosit deja cele nouă vieți în ultimul an?

— Până acum am numărat opt, a spus Harry. Deci cred că mai putem să riscăm una.

A început să se târască înapoi, în josul dealului, înainte ca Quinn să îşi exprime părerea.

— Ai o batistă? a întrebat Harry când Quinn s-a urcat la volan.

— Da, domnule, a zis el, scoţând una din buzunar şi dându-i-o lui Harry, care a legat cu ea antena radio a maşinii.

— Doar nu vă gândiţi…

— …la predare? Ba da, e singura noastră şansă, a spus Harry. Aşa că mergi încet spre culme, caporal, şi apoi coboară în vale.

Harry îi spunea lui Pat „caporal” doar când nu voia să prelungească o discuţie.

— În valea morţii, a sugerat Quinn.

— Nu e o comparaţie corectă, a spus Harry. În Brigada Uşoară erau şase sute şi noi suntem doar doi. Aşa că mi se pare că suntem mai curând ca Horaţiu decât ca lordul Cardigan.

— Mie mi se pare că suntem mai curând nişte ţinte sigure.

— Asta din cauză că eşti irlandez, a spus Harry, în timp ce treceau de culme şi începeau să coboare de partea cealaltă. Nu depăşi viteza limită, a mai spus el, încercând să glumească.

Se aştepta ca apariţia lor să fie întâmpinată de o rafală de gloanţe, dar era clar că germanii erau mai degrabă curioşi.

— Orice ai face, Pat, a spus Harry hotărât, nu deschide gura. Şi încearcă să dai impresia că totul a fost pregătit dinainte.

Dacă Pat Quinn avea vreo părere, nu şi-a exprimat-o, ceea ce nu-i stătea în fire. Caporalul conducea încet şi nu a atins frâna până ce nu au ajuns în faţa tancurilor.

Oamenii lui Kertel se uitau neîncrezători la ocupanţii Jeepului, dar nimeni nu s-a mişcat până ce un maior n-a avansat printre rândurile lor, îndreptându-se spre intruşi.

Harry a sărit din Jeep şi a salutat, sperând că germanul se va comporta civilizat.

— Ce vă închipuiţi că faceţi, pentru numele Domnului? a întrebat maiorul.

Harry şi-a imaginat că a prins şpilul. A rămas calm.

— Am un mesaj pentru mareşalul Kertel de la generalul Eisenhower, comandant suprem al Forţelor Aliate din Europa.

Harry ştia că, atunci când maiorul va auzi numele lui Eisenhower, nu va risca să discute la un nivel mai înalt.

Fără să mai spună nimic, maiorul s-a urcat în Jeep, l-a bătut pe Quinn pe umăr cu bastonul şi a arătat înspre un cort mare, camuflat, aflat în marginea trupelor adunate.

Când au ajuns la cort, maiorul s-a dat jos.

— Aşteptaţi aici, le-a ordonat el, înainte să intre în cort.

Quinn şi Harry au rămas acolo, înconjuraţi de mii de ochi neliniştiţi.

— Dacă privirile ar putea ucide… a şoptit Quinn.

Harry l-a ignorat.

După câteva minute, maiorul s-a întors.

— Ce va fi, domnule, a bombănit Quinn, brigada de execuţie sau ne va invita la o sticlă de şnaps?

— Mareşalul este de acord să vă vadă, a spus maiorul, fără să încerce să-şi ascundă surpriza.

— Mulţumesc, domnule, a spus Harry, dându-se jos din Jeep şi urmându-l în cort.

Mareşalul Kertel s-a ridicat de la o masă lungă, acoperită cu o hartă pe care Harry a recunoscut-o imediat, doar că aceasta avea modele de tancuri şi soldaţi îndreptându-se spre el. Era înconjurat de o duzină de ofiţeri de infanterie, niciunul sub gradul de colonel.

Harry a luat poziţia de drepţi şi a salutat.

— Numele şi gradul? a întrebat mareşalul după ce a răspuns salutului lui Harry.

— Clifton, domnule, locotenent Clifton. Sunt adjunctul generalului Eisenhower.

Harry a zărit o biblie pe o măsuță pliantă lângă patul mareşalului. Un steag german acoperea canavaua pe o parte a cortului. Ceva lipsea.

— Şi de ce mi-ar trimite generalul Eisenhower adjunctul?

Harry l-a privit cu atenție înainte de a răspunde. Spre deosebire de Göebbel sau Göering, fața plină de cicatrice din bătălii dovedea că acesta fusese pe front de multe ori. Singura medalie pe care o purta era Crucea de Fier cu frunze de stejar, despre care Harry ştia că o câştigase ca locotenent în bătălia de la Marne, în 1918.

— Generalul Eisenhower doreşte să ştiți că, de cealaltă parte a râului Clemenceau, are trei batalioane de treizeci de mii de oameni şi douăzeci şi două de mii de tancuri. În partea dreaptă a celei de-a doua divizii de Texas Rangers, în centru, al treilea batalion de Berete verzi şi în stânga, un batalion din Infanteria uşoară australiană.

Mareşalul ar fi fost un excelent jucător de pocher, pentru că pe fața lui nu s-a citit nimic. Ar fi trebuit să ştie că cifrele erau corecte, presupunând că cele trei regimente chiar se aflau la locurile lor.

— Atunci se va dovedi a fi o bătălie interesantă, domnule locotenent. Dar dacă ați încercat să mă speriați, nu ați reuşit.

— Nu aceasta este misiunea mea, domnule, a spus Harry, uitându-se la hartă, pentru că bănuiesc că nu v-am spus nimic nou, inclusiv faptul că Aliații au preluat de curând controlul aeroportului Wilhelmsberg. Fapt confirmat de un steguleț american înfipt pe hartă. Ceea ce s-ar putea să nu ştiți, domnule, este că pe piste se află o escadrilă de bombardiere Lancaster, aşteptând un ordin de la generalul Eisenhower să vă distrugă tancurile, în timp ce batalioanele vor avansa în formație de luptă.

Harry ştia de fapt că pe aeroport se aflau doar două nave de recunoaştere abandonate acolo pentru că nu mai aveau combustibil.

— Treceți la subiect, domnule locotenent, a spus Kertel. De ce v-a trimis generalul Eisenhower să mă vedeți?

— Voi încerca să-mi amintesc cuvintele exacte ale generalului, domnule. Harry a încercat să pară ca şi cum ar fi recitat un mesaj. „Nu poate exista nicio îndoială asupra faptului că acest război groaznic se apropie de sfârşit şi doar un om plin de iluzii, cu o experiență limitată în ceea ce priveşte războiul ar mai putea crede într-o victorie.”

Aluzia la Hitler nu le-a scăpat ofițerilor care-l înconjurau pe mareşal. Atunci Harry şi-a dat seama ce lipsea. Nu era niciun steag nazist sau vreun portret al Führerului în cortul mareşalului.

— Generalul Eisenhower vă respectă foarte mult pe dumneavoastră şi divizia a nouăsprezecea, a continuat Harry. Nu se îndoieşte că oamenii dumneavoastră îşi vor da viețile ca să vă apere, oricare ar fi şansele. Dar, în numele Domnului, întrebă el, pentru ce? Această luptă se va sfârşi cu decimarea trupelor dumneavoastră, iar noi vom pierde, fără îndoială, foarte mulți oameni. Toți ştiu că sfârşitul războiului e la câteva săptămâni depărtare, deci ce s-ar putea câştiga din acest măcel inutil? Generalul Eisenhower a citit cartea dumneavoastră, *Soldatul profesionist,* când era la West Point, domnule, şi o propoziție i-a rămas întipărită pentru totdeauna în memorie în întreaga sa carieră militară.

Harry citise memoriile lui Kertel cu două săptămâni înainte, când îşi dăduse seama cu cine se va înfrunta, aşa că a fost în stare să-i recite aproape cuvânt cu cuvânt.

— „Trimiterea tinerilor la o moarte inutilă nu este un act de conducere, ci o deşertăciune zadarnică, nedemnă de un soldat profesionist.”. Această idee, domnule, o aveți în comun cu generalul Eisenhower şi, pentru aceasta, el vă garantează că, dacă vă predați, oamenii dumneavoastră vor fi tratați cu demnitate şi respect conform Tratatului de la Geneva.

Harry se aştepta ca răspunsul mareşalului să fie; „Bună încercare, tinere, dar spune-i cui comandă micuța brigadă de

cealaltă parte a dealului că am de gând să-i şterg de pe fața pământului.” Dar ceea ce a spus de fapt Kertel a fost:

— Voi discuta propunerea generalului cu ofițerii mei. Vă rog să fiți amabil şi să aşteptați afară.

— Desigur, domnule.

Harry a salutat, a ieşit din cort şi s-a întors la Jeep. Quinn n-a zis nimic când s-a urcat alături de el.

Era clar că ofițerii lui Kertel nu împărtăşeau aceeaşi opinie, pentru că din cort se auzeau voci ridicate. Harry îşi putea imagina cuvintele, onoare, bun-simț, datorie, realism, umilință şi sacrificiu improşcate prin tot cortul. Dar cel de care se temea cel mai mult era „blufează”.

A durat aproape o oră până ce maiorul l-a chemat pe Harry înapoi în cort. Kertel stătea mai departe de consilierii lui, cu o figură îngrijorată. Luase o decizie şi, chiar dacă unii dintre ofițerii lui nu erau de acord, de îndată ce va da ordinul, îl vor asculta. Nu era nevoie să-i spună lui Harry care era acea decizie.

— Am permisiunea dumneavoastră, domnule, să-l contactez pe generalul Eisenhower şi să-i comunic decizia dumneavoastră?

Mareşalul a încuviințat şi ofițerii lui au părăsit repede cortul să aibă grijă să-i fie îndeplinite ordinele.

Harry s-a întors la Jeep însoțit de maior şi i-a urmărit pe cei 23.000 de oameni depunând armele, coborând din tancuri şi aliniindu-se în rânduri de câte trei, pregătindu-se să se predea. Singura lui teamă era că, păcălindu-l pe mareşal, să nu reuşească acelaşi truc şi cu comandantul său. Şi-a luat telefonul de campanie şi a aşteptat doar câteva minute până ce colonelul Benson i-a răspuns la telefon. Harry spera că maiorul nu observase picătura de transpirație care-i curgea pe vârful nasului.

— Ai descoperit cu câți oameni ne înfruntăm, Clifton? au fost primele cuvinte ale colonelului.

— Puteți să-mi dați legătura cu generalul Eisenhower, domnule colonel? Sunt locotenentul Clifton, adjunctul său.

— Ai înnebunit, Clifton?

— Da, domnule, aştept cât timp îl căutaţi.

Inima lui n-ar fi bătut mai repede nici dacă ar fi alergat o sută de metri şi a început să se întrebe cât va mai dura până ce colonelul îşi va da seama ce avea de gând. A dat din cap spre maior, dar acesta nu i-a răspuns. Oare stătea acolo aşteptând să găsească o fisură în armura lui? În timp ce aştepta, Harry urmărea sute de luptători, unii perplecşi, alţii relaxaţi, alăturându-se celor care abandonaseră deja tancurile şi-şi depuneau armele.

— Aici generalul Eisenhower. Tu eşti, Clifton? a spus colonelul Benson, întorcându-se pe linie.

— Da, domnule. Sunt împreună cu mareşalul Kertel care a acceptat propunerea dumneavoastră ca cea de-a nouăsprezecea divizie să depună armele şi să se predea conform termenilor Tratatului de la Geneva pentru a evita, dacă-mi amintesc cuvintele dumneavoastră corect, un măcel inutil. Dacă trimiteţi unul dintre cele cinci batalioane, ar putea să conducă operaţiunea în mod ordonat. Anticipez să venim peste culmea Clemenceau, împreună cu divizia a nouăsprezecea – s-a uitat la ceas – la aproximativ ora 17:00.

— Vă vom aştepta, domnule locotenent.

— Mulţumesc, domnule.

După cincizeci de minute, Harry traversa culmea Clemenceau pentru a doua oară în acea zi, cu batalionul german însoţindu-l de parcă era Pied Piper, peste deal şi în braţele celor de la Texas Rangers. În timp ce cei 700 de oameni şi cele 214 tancuri înconjurau divizia a nouăsprezecea, Kertel şi-a dat seama că fusese păcălit de un englez şi un irlandez ale căror arme erau o batistă şi un Jeep.

Mareşalul şi-a scos un pistol din tunică şi Harry a crezut un moment că voia să-l împuşte. Kertel a luat poziţie de drepţi, a salutat, şi-a pus pistolul la tâmplă şi a tras.

Harry n-a simţit nicio mulţumire la moartea lui.

De îndată ce germanii au fost înconjurați, colonelul Benson l-a invitat pe Harry să conducă triumfător divizia a nouăsprezecea dezarmată în tabără. În timp ce conduceau coloana, chiar şi Pat Quinn zâmbea.

Erau cam la o milă depărtare când Jeepul a călcat o mină de teren germană. Harry a auzit o explozie puternică şi şi-a amintit cuvintele profetice ale lui Pat: *Nu credeți că ne-am irosit deja cele nouă vieți în ultimul an?* În timp ce Jeepul se rostogolea în aer înainte de a izbucni în flăcări.

Şi apoi, nimic.

42

Ştii când eşti mort?

Se întâmplă într-o clipă şi apoi nu mai exişti?

Harry era sigur doar că imaginile care i-au apărut în faţă erau ca actorii dintr-o piesă de Shakespeare, intrând şi ieşind din scenă. Dar nu era sigur dacă era o comedie, o tragedie sau o poveste.

Personajul central însă nu se schimba niciodată şi era jucat de o femeie cu un talent deosebit, în timp ce restul păreau să apară şi să dispară de pe scenă la comanda ei. Pe urmă, ochii lui s-au deschis şi Emma stătea lângă el.

Când Harry a zâmbit, faţa ei s-a luminat. S-a aplecat şi l-a sărutat uşor pe buze.

— Bine ai venit acasă, a spus ea.

În acel moment, el şi-a dat seama nu numai cât de mult o iubea, ci şi că nimic nu-i va putea despărţi vreodată. A luat-o uşor de mână.

— Va trebui să mă ajuţi, a început el. Unde sunt? Şi de cât timp sunt aici?

— Eşti la Bristol General, de peste o lună. Ai fost pe muchie de cuţit o vreme, dar eu nu aveam de gând să te pierd şi a doua oară.

Harry i-a strâns mâna şi a zâmbit. Se simţea extenuat şi a alunecat înapoi într-un somn adânc.

***

Când s-a trezit iar, era întuneric şi şi-a dat seama că era singur. A încercat să-şi închipuie ce se întâmplase cu toate acele personaje în ultimii cinci ani pentru că, la fel ca în *A douăsprezecea noapte,* fuseseră siguri că el murise pe mare.

Oare mama lui citise scrisoarea de la el? Se folosise Giles de daltonismul lui ca să scape de înrolare? Se întorsese Hugo în Bristol după ce se convinsese că Harry nu mai era o ameninţare? Mai trăiau sir Walter Barrington şi sir Harvey?

Dar un gând se întorcea iar şi iar. Aşteptase Emma momentul acesta ca să-i spună că apăruse altcineva în viața ei?

Brusc, uşa de la cameră s-a deschis şi un băiețel a intrat strigând:

— Tati, tati, tati! înainte să sară pe patul lui şi să-l îmbrățişeze.

Emma a apărut după câteva clipe şi i-a urmărit pe cei doi bărbați din viața ei reuniți pentru prima oară.

Harry şi-a amintit o fotografie a lui de când era băiețel şi pe care mama lui o ținea pe căminul din Still House Lane. Nu avea nevoie să i se spună că acesta era fiul lui şi a simțit o emoție pe care n-o mai simțise până atunci. A studiat băiatul mai atent în timp ce acesta sărea în sus şi în jos pe pat – părul lui blond, ochii albaştri şi bărbia pătrățoasă, exact ca tatăl lui Harry.

— Oh, Doamne! a exclamat Harry şi a adormit profund.

***

Când s-a trezit din nou, Emma stătea pe pat, lângă el. El a zâmbit şi a luat-o de mână.

— Acum că mi-am văzut fiul, mai ai alte surprize? A întrebat-o.

Emma a ezitat înainte să spună zâmbind timid:

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul, dacă se poate, a spus Harry, ca la orice poveste bună. Dar aminteşte-ți că ultima oară când te-am văzut a fost în ziua nunții noastre.

Emma a început cu drumul ei în Scoția şi cu naşterea fiului lor, Sebastian. Tocmai a apăsat pe soneria apartamentului lui Kristin în New York, când Harry a adormit.

***

Când s-a trezit iar, ea era tot lângă el.

Lui Harry i-au plăcut mătuşa Phyllis şi vărul Alistair şi, cu toate că în momentul acela nu şi-l putea aminti pe locotenentul Kolowski, nu putuse să-l uite pe Sefton Jelks. Emma a ajuns la sfârşitul povestirii în care ea se afla în avionul care traversa Oceanul Atlantic, aducând-o înapoi în Anglia, aşezată lângă domnul Harold MacMillan.

Emma i-a arătat lui Harry un exemplar din *Jurnalul unui condamnat.* Tot ce a putut Harry să spună a fost:

— Trebuie să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu Pat Quinn.

Emma îşi găsea greu cuvintele.

— A fost omorât de mină? a întrebat Harry, liniştit.

Emma şi-a aplecat capul. Harry nu a mai vorbit în noaptea aceea.

***

Fiecare zi aducea alte surprize pentru că, inevitabil, viața fiecăruia se schimbase în cei cinci ani de când nu-i văzuse Harry.

Când a venit mama lui în vizită în ziua următoare, era singură. El a fost foarte mândru să afle că ştia foarte bine să scrie şi să citească acum şi era director-adjunct al hotelului, dar s-a întristat când ea i-a spus că nu deschisese scrisoarea pe care i-o dăduse dr. Wallace înainte ca aceasta să dispară.

— Credeam că era de la Tom Bradshaw, i-a explicat ea.

Harry a schimbat subiectul.

— Văd că porți un inel de logodnă şi o verighetă.

Mama lui s-a înroşit.

— Da, am vrut să te văd singură înainte să te întâlneşti cu tatăl tău vitreg.

— Tatăl meu vitreg? a întrebat Harry. Îl cunosc?

— Oh, da, a zis ea, şi i-ar fi spus cu cine se măritase dacă el n-ar fi adormit.

***

Următoarea dată, Harry s-a trezit în mijlocul nopții. A aprins veioza şi a început să citească *Jurnalul unui condamnat.* A zâmbit de câteva ori înainte să ajungă la ultima pagină.

Nimic din ce i-a spus Emma despre Max Lloyd nu l-a surprins, mai ales după apariția lui Sefton Jelks. Totuşi, a fost surprins când Emma i-a spus cât de mult succes avusese cartea şi că urmarea avea chiar şi mai mult succes.

— Urmarea? s-a interesat Harry.

— Primul jurnal pe care l-ai scris, despre ce ți s-a întâmplat înainte de a fi trimis la Lavenham, tocmai a fost publicat în Anglia. Este în fruntea listelor şi aici, tot aşa cum a fost şi în America. Asta-mi aduce aminte, domnul Guinzburg mă întreabă când poate aştepta primul roman, cel despre care vorbeşti în *Jurnalul unui condamnat?*

— Am idei pentru o jumătate de duzină, a spus Harry.

— Atunci de ce nu începi? l-a întrebat Emma.

***

Când Harry s-a trezit în acea după-amiază, mama lui şi domnul Holcombe stăteau lângă el, ținându-se de mână de parcă erau la prima întâlnire. Nu o văzuse niciodată pe mama lui aşa de fericită.

— Doar nu sunteți tatăl meu vitreg, a protestat Harry, când dădeau mâna.

— Ba sigur că sunt, a zis domnul Holcombe. Adevărul e că ar fi trebuit s-o cer pe mama ta de nevastă acum douăzeci de ani, dar mă gândeam că pur şi simplu nu sunt destul de bun pentru ea.

— Şi nu sunteți încă, domnule, a spus Harry, zâmbind. Dar niciunul dintre noi nu va fi vreodată.

— De fapt, m-am însurat cu mama ta pentru bani.

— Ce bani? a întrebat Harry.

— Cei zece mii de dolari trimişi de domnul Jelks, care ne-au permis să ne cumpărăm o căsuță la țară.

— Şi pentru care vom fi veşnic recunoscători, a ciripit Maisie.

— Nu-mi mulțumiți mie, a spus Harry, mulțumiți-i Emmei.

Dacă Harry a fost uimit când a aflat că mama lui se căsătorise cu domnul Holcombe, asta a fost nimic pe lângă şocul pe care l-a avut când a intrat Giles în cameră, îmbrăcat în uniforma de locotenent din regimentul Wessex. Şi, dacă asta n-a fost destul, pieptul lui era acoperit cu medalii din război, inclusiv Crucea Militară. Dar când Harry l-a întrebat cum a câştigat-o, Giles a schimbat subiectul.

— Am de gând să candidez pentru parlament la viitoarele alegeri, a declarat el.

— Şi cărui loc i-ai dedicat această onoare? l-a întrebat Harry.

— Bristol Docklands.

— Dar ăsta e un loc sigur pentru un candidat laburist.

— Şi eu vreau să fiu un candidat laburist, a replicat Giles.

Harry n-a încercat să-şi ascundă surpriza.

— Şi ce a cauzat această convertire ca a Sfântului Paul? l-a întrebat.

— Un caporal, cu care am luptat pe front, numit Bates…

— Doar nu Terry Bates? a spus Harry.

— Ba da, îl ştiai?

— Sigur că da. Cel mai isteț băiat din clasa mea de la Merrywood Elementary şi cel mai bun sportiv. A părăsit şcoala la doisprezece ani ca să lucreze în afacerea tatălui lui: Bates şi fiul, măcelari.

— De aceea candidez ca laburist, a spus Giles. Terry are acelaşi drept să fie la Oxford ca noi doi.

***

În ziua următoare, Emma şi Sebastian s-au întors, înarmați cu creioane, pensule, hârtie şi gumă indiană. Ea i-a

spus lui Harry că a venit vremea să termine cu gânditul şi să se apuce de treabă.

În lungile ore în care nu putuse dormi sau era doar singur, gândurile lui Harry se întorseseră la romanul pe care dorise să-l scrie dacă nu scăpa de la Lavenham.

A început să-şi facă schițe cu personajele romanului. Detectivul său urma să fie un caracter original, despre care spera că va deveni parte din viața de zi cu zi a cititorilor săi, ca Poirot, Holmes sau Maigret.

Până la urmă s-a hotărât asupra numelui de William Warwick. Onorabilul William va fi al doilea fiu al contelui de Warwick, care va renunța la posibilitatea de a merge la Oxford, spre supărarea tatălui său, pentru că dorea să facă parte din poliție. Caracterul acestuia se va baza în general pe prietenul lui, Giles. După trei ani de patrulă, cutreierând străzile din Bristol, Bill, după cum era cunoscut de colegii lui, va deveni detectiv şi va lucra sub comanda inspectorului-şef Blakemore, omul care intervenise când unchiul lui Harry, Stan, fusese arestat şi condamnat pe nedrept de furtul banilor din seiful lui Hugo Barrington.

Lady Warwick, mama lui Bill, o va avea ca model pe Elisabeth Barrington; Bill va avea o prietenă numită Emma şi bunicii acesteia, lordul Harvey şi sir Walter Barrington vor apărea din când în când, dar numai ca să-l sfătuiască.

În fiecare noapte, Harry citea paginile scrise ziua şi, în fiecare dimineață, coşul său de gunoi trebuia golit.

***

Harry aştepta cu nerăbdare vizitele lui Sebastian. Fiul său era plin de energie, curios şi atât de frumos, exact ca mama lui, încât toți râdeau de el.

Sebastian îi punea adesea întrebări pe care nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să i le pună: cum era la închisoare? Câți nemți ai omorât? De ce nu sunteți tu şi mama căsătoriți? Harry evita majoritatea întrebărilor, dar

ştia că Sebastian era mult prea deştept ca să-şi dea seama ce face tatăl lui şi se temea că nu va dura mult până ce băiatul îl va prinde în capcană.

***

Ori de câte ori Harry era singur, continua să lucreze la intriga romanului său.

Citise mai mult de o sută de romane polițiste în timp ce lucra ca ajutor de bibliotecar la Lavenham şi credea că unele persoane întâlnite acolo şi în armată îi puteau oferi material pentru o duzină de romane: Max Lloyd, Sefton Jelks, directorul Swanson, ofițerul Hessler, colonelul Cleverdon, căpitanul Havens şi Pat Quinn – mai ales Pat Quinn.

În următoarele câteva săptămâni, Harry s-a pierdut în lumea romanului său, dar trebuia să admită că modul în care unii dintre vizitatorii lui îşi petrecuseră ultimii cinci ani se dovedise a fi mai ciudat decât realitatea.

***

Când sora lui Emma, Grace, l-a vizitat, Harry n-a spus că părea mult mai mare decât atunci când o văzuse el, dar oricum, pe atunci fusese doar o şcolăriță. Acum Grace era în ultimul an la Cambridge şi se pregătea de examene. I-a spus mândră că doi ani muncise la o fermă şi nu se întorsese la Cambridge decât după ce fusese sigură că războiul era câştigat.

Cu tristețe a aflat de la lady Barrington că soțul ei, sir Walter, murise, un om pe care Harry îl admirase aproape la fel de mult ca pe Moş Jack.

Unchiul lui, Stan, nu l-a vizitat deloc.

Pe măsură ce treceau zilele, Harry s-a gândit să discute despre tatăl Emmei, dar a simțit că doar pomenirea numelui acestuia ar fi încălcat limitele.

Şi, într-o seară, după ce doctorul îi spusese lui Harry că nu va dura mult până ce va fi eliberat, Emma s-a aşezat lângă el în pat şi i-a spus că tatăl ei murise.

Când şi-a terminat istorisirea, Harry i-a spus:

— N-ai fost niciodată bună la ascunzişuri, dragă, aşa că poate a venit vremea să-mi spui de ce toată familia ta e aşa de agitată.

43

Harry s-a trezit în dimineața următoare şi şi-a găsit mama, împreună cu toată familia Barrington, aşezată lângă patul lui.

Singurii absenți erau Sebastian şi unchiul lui, Stan, despre care simțea că niciunul nu ar fi contribuit cu ceva la discuție.

— Doctorul a spus că poți merge acasă, i-a spus Emma.

— Grozav, a comentat Harry. Dar la care casă? Dacă înseamnă să mă întorc în Still House Lane şi să stau cu unchiul Stan, cred că prefer să rămân la spital – sau chiar să mă întorc la închisoare.

Nimeni nu a râs.

— Eu stau acum la Barrington Hall, a spus Giles, aşa că poți să stai cu mine. Domnul şie că sunt destule camere.

— Inclusiv o bibliotecă, a spus Emma. Deci nu vei avea nicio scuză să nu-ți continui romanul.

— Şi poți veni să-i vizitezi pe Emma şi pe Sebastian oricând vrei, a adăugat Elisabeth Barrington.

Harry a tăcut o vreme.

— Sunteți foarte amabili, a spus el, în cele din urmă, şi vă rog să nu credeți că nu vă sunt recunoscător, dar nu pot crede că e nevoie de întreaga familie ca să decid unde voi sta.

— Mai este un motiv pentru care vrem să discutăm cu tine, a zis lordul Harvey, iar membrii familiei mi-au cerut să vorbesc în numele lor.

Harry s-a ridicat în capul oaselor şi i-a acordat bunicului Emmei întreaga atenție.

— A apărut o problemă referitoare la viitorul domeniului Barrington, a început lordul Harvey. Termenii testamentului lui Joshua Barrington s-au dovedit a fi un coşmar juridic, depăşit doar de Jarndyce şi Jarndyce şi ar putea să fie la fel de distructiv din punct de vedere financiar.

— Dar pe mine nu mă interesează nici titlul, nici domeniul, a spus Harry. Singura mea dorință este să

dovedesc că Hugo Barrington nu a fost tatăl meu şi să mă pot însura cu Emma.

— Amin, a spus lordul Harvey. Totuşi, au apărut complicaţii pe care trebuie să le afli.

— Vă rog să mi le spuneţi, domnule, pentru că nu înţeleg care este problema.

— Voi încerca să-ţi explic. După moartea timpurie a lui Hugo, am sfătuit-o pe lady Barrington, pentru că a suportat câteva cereri oneroase pentru datorii post mortem şi amintindu-i că am peste şaptezeci de ani, că ar fi înţelept ca cele două companii, Barrington's şi Harvey's, să se unească. Acest lucru s-a întâmplat, cred că înţelegi, atunci când încă credeam că eşti mort. Prin urmare, urma ca rezolvarea disputelor referitoare la moştenirea titlului şi a domeniului, să facă posibil ca Giles să-şi ia locul ca şef al familiei.

— Şi poate încă, în ceea ce mă priveşte, a spus Harry.

— Problema este că celelalte părţi interesate s-au implicat şi implicaţiile depăşesc acum persoanele aflate în această cameră. Când Hugo a fost ucis, am devenit preşedinte al noii companii reunite şi i-am cerut lui Bill Lockwood să revină ca director executiv. Fără să mă laud, Barrington Harvey le-a plătit acţionarilor dividende frumoase în ultimii doi ani, în ciuda lui Herr Hitler. Când ne-am dat seama că trăieşti, am cerut sfatul juridic al lui sir Danvers Barker KC, pentru a fi siguri că nu încălcăm termenii testamentului lui Joshua Barrington.

— Dacă aş fi deschis doar scrisoarea aceea, a spus Maisie, ca pentru ea.

— Sir Danvers ne-a asigurat, a continuat lordul Harvey, că atâta timp cât tu renunţi la orice pretenţie la titlu sau la domeniu, putem să continuăm comerţul ca în ultimii doi ani. Şi, într-adevăr, a scris şi un document în acest scop.

— Dacă-mi dă cineva un stilou, a spus Harry, îl voi semna bucuros.

— Aş vrea să fie atât de uşor, a spus lordul Harvey. Şi ar fi putut să fie dacă *Daily Express* n-ar fi aflat povestea.

— Mi-e teamă că eu sunt de vină pentru asta, l-a întrerupt Emma, pentru că, după succesul cărții tale de ambele părți ale Atlanticului, presa a devenit obsedată să afle cine va moşteni titlul Barrington – va fi un sir Harry sau un sir Giles?

— Azi-dimineață a apărut o caricatură în *News Chronicle,* a spus Giles, cu amândoi pe spinarea unui cal, țipând, şi cu Emma pe margine oferindu-ți batista ei, în timp ce bărbații din mulțime huiduiesc, iar femeile aplaudă.

— La ce se referă? a întrebat Harry.

— Națiunea este împărțită în două, a spus lordul Harvey. Bărbații par interesați doar de cine va câştiga titlul şi domeniul, în timp ce femeile vor s-o vadă pe Emma mergând spre altar pentru a doua oară. De fapt, voi doi i-ați înlăturat pe Cary Grant şi pe Ingrid Bergman de pe prima pagină.

— Dar de îndată ce voi semna documentul prin care renunț la pretenția la titlu şi domeniu, desigur că publicul îşi va pierde interesul şi îşi va îndrepta atenția către altceva?

— S-ar fi putut să fie aşa dacă Şeful Heralzilor, Garter, nu s-ar fi implicat.

— Şi el cine e? a întrebat Harry.

— Reprezentantul regelui când este vorba să decidă cine urmează la titlu. De nouăzeci de ori dintr-o sută el doar trimite scrisori rudei celei mai apropiate. În cazurile rare în care apar neînțelegeri între două părți, recomandă ca problema să fie rezolvată de judecătorul camerelor.

— Să nu-mi spuneți că s-a ajuns la asta, a zis Harry.

— Mi-e teamă că da. Lordul Judecător Shawcross a decis în favoarea lui Giles, dar doar în cazul în care, de îndată ce îți vei reveni total, vei semna o renunțare completă la drepturi, la titlu şi domeniu, permițând în acelaşi timp ca succesiunea să meargă din tată în fiu.

— Ei bine, acum mi-am revenit complet, aşa că hai să stabilim o întâlnire cu judecătorul şi să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, a spus lordul Harvey, dar mă tem că decizia a fost luată din mâinile noastre.

— De cine? a întrebat Harry.

— Un membru laburist din parlament numit lordul Preston, a spus Giles. A cules povestea din presă şi a trimis o solicitare Secretarului Eşichierului, cerându-i să decidă care dintre noi are dreptul la titlul de baronet. A ținut după aceea o conferință de presă în care a pretins că eu nu am niciun drept la titlu pentru că adevăratul succesor zace inconştient într-un spital din Bristol, incapabil să îşi susțină cazul.

— De ce s-ar sinchisi un laburist dacă eu sau Giles moşteneşte titlul?

— Când presa i-a pus aceeaşi întrebare, a spus lordul Harvey, a zis că, dacă Giles ar moşteni titlul, ar fi un exemplu clasic de prejudecată de clasă şi asta doar pentru că fiul unui docher ar îndrăzni să depună o cerere.

— Asta n-are nicio logică, a spus Harry, pentru că, dacă aş fi fiul unui docher, atunci Giles ar moşteni oricum titlul.

— Mai mulți oameni au scris la *Times* exact acelaşi lucru, a spus lordul Harvey. Totuşi, cum ne apropiem de alegeri, Secretarul Eşichierului a evitat problema şi i-a spus nobilului său prieten că o va trimite la biroul Lordului Cancelar. Lordul Cancelar a trimis-o judecătorilor camerei şi şapte învățați au pierdut timpul deliberând şi s-a ajuns la patru voturi contra trei. În favoarea ta, Harry.

— Dar asta e o nebunie. Eu de ce n-am fost întrebat?

— Erai inconştient, i-a amintit lordul Harvey, şi, oricum, dezbăteau o problemă juridică, nu părerea ta, aşa că verdictul rămâne valid, doar dacă este anulat de un apel către Camera Lorzilor.

Harry a rămas fără glas.

— Deci aşa cum stau lucrurile, a continuat lordul Harvey, acum eşti sir Harry şi principalul acționar al companiei Barrington Harvey, precum şi proprietarul domeniului Barrington şi, ca să cităm testamentul original, cu tot ce cuprinde acesta.

— Atunci voi depune un apel la Camera Lorzilor, în care voi explica clar că renunț la titlu, a spus Harry, hotărât.

— Asta e ironia, a spus Giles, nu poți. Doar eu pot face apel contra verdictului, dar n-am nicio intenție s-o fac fără binecuvântarea ta.

— Desigur că ai binecuvântarea mea, a spus Harry. Dar mă gândesc la o soluție mult mai uşoară.

Toți s-au uitat la el.

— Aş putea să mă sinucid.

— Nu prea cred, i-a spus Emma, aşezându-se pe pat lângă el. Ai încercat asta de două ori şi uite unde ai ajuns.

44

Emma a năvălit în bibliotecă, ținând o scrisoare. Cum îl întrerupea rareori pe Harry în timp ce scria, acesta şi-a dat seama că era ceva important. A lăsat stiloul jos.

— Scuză-mă, dragă, a zis ea, trăgându-şi un scaun, dar am primit nişte veşti importante şi trebuie să ți le spun.

Harry i-a zâmbit femeii pe care o adora. Ideea ei de „important” varia de la Seb turnând apă peste pisică până la „e biroul Lordului Cancelar la telefon şi vor să-ți comunice ceva urgent.” El s-a aplecat în scaun şi a aşteptat să vadă în ce categorie intrau aceste veşti.

— Am primit o scrisoare de la mătuşa Phyllis, i-a spus ea.

— De care ne temem atât de mult, a necăjit-o Harry.

— Nu-ți bate joc, copile, a spus Emma. A prezentat o problemă care ne-ar putea ajuta să dovedim că tata nu era şi tatăl tău.

Harry a devenit serios.

— Ştim că grupa de sânge a ta şi a mamei tale sunt RH negativ, a continuat Emma. Dacă grupa tatălui meu era RH pozitiv, atunci el nu putea fi tatăl tău.

— Am mai discutat despre asta de mai multe ori, i-a amintit Harry.

— Dar dacă putem dovedi că grupa de sânge a tatălui meu nu era aceeaşi cu a ta, atunci am putea să ne căsătorim. Asta presupunând că încă mai vrei?

— Nu în dimineața asta, dragă, a spus Harry, prefăcându-se plictisit. Ştii, tocmai comiteam o crimă. A zâmbit. Oricum, habar n-avem ce grupă de sânge avea tatăl tău pentru că, în ciuda mai multor presiuni depuse de mama ta şi de sir Walter, a refuzat întotdeauna să şi-o testeze. Aşa că poate ar trebui să-i răspunzi mătuşii şi să-i explici că totul rămâne un mister.

— Nu neapărat, a spus Emma, fără să renunțe. Pentru că mătuşa Phyllis a urmărit cazul îndeaproape şi crede că are o soluție la care nu ne-am gândit niciunul.

— Ia câte un exemplar din *Bristol Evening News* în fiecare dimineață, nu?

— Nu, dar citeşte *The Times,* a spus Emma, neînduplecată, chiar dacă este din săptămâna trecută.

— Şi? a întrebat Harry, dorind să-şi continue crima.

— Spune că acum este posibil ca medicii să identifice grupele de sânge mult după ce persoana a murit.

— Te gândeşti să-i angajezi pe Burke şi Hare să exhumeze cadavrul, dragă?

— Nu, i-a răspuns Emma, dar ne mai spune şi că, atunci când tata a murit, s-a spart o arteră, aşa că pe covor şi pe hainele pe care le purta atunci s-a împrăştiat mult sânge.

Harry s-a ridicat, a traversat camera şi a ridicat receptorul.

— Pe cine suni? a întrebat Emma.

— Pe detectivul inspector-şef Blakemore, care s-a ocupat de caz. Poate nu avem noroc, dar jur că nu voi mai râde de tine şi de mătuşa Phyllis niciodată.

***

— Vă deranjez dacă fumez, sir Harry?

— Nu, deloc, domnule inspector-şef.

Blakemore şi-a aprins o țigară şi a inspirat adânc.

— Groaznic obicei, a spus el. Sir Walter e de vină.

— Sir Walter? a întrebat Harry.

— Raleigh, nu Barrington, înțelegeți.

Harry a râs şi s-a aşezat în fața detectivului.

— Cum vă pot ajuta, sir Harry?

— Prefer domnul Clifton.

— Cum doriți, domnule.

— Speram că-mi veți putea da nişte informații referitoare la moartea lui Hugo Barrington.

— Mi-e teamă că asta depinde de persoana căreia mă adresez pentru că pot purta această discuție cu sir Harry Barrington, dar nu cu domnul Clifton.

— De ce nu cu domnul Clifton?

— Pentru că aceste detalii le pot discuta doar cu un membru al familiei.

— Atunci, cu această ocazie, mă întorc la sir Harry.

— Deci cu ce vă pot ajuta, sir Harry?

— Când Barrington a fost asasinat…

— Nu a fost asasinat, a spus inspectorul-şef.

— Dar din rapoartele din ziare am înțeles că…

— Ceea ce nu au scris ziarele este important. Dar, ca să fim corecți, ei nu au studiat scena crimei. Dacă ar fi făcut-o, a spus Blakemore înainte ca Harry să pună următoarea întrebare, ar fi observat unghiul în care cuțitaşul de scrisori a intrat în gâtul lui sir Hugo şi i-a tăiat artera.

— Şi ce contează?

— Când am examinat cadavrul, am observat că lama cuțitului era îndreptată în sus, nu în jos. Dacă aş vrea să omor pe cineva, a continuat Blakemore, ridicându-se din scaun şi luând o riglă, şi aş fi mai înalt şi mai greu decât acea persoană, mi-aş ridica brațul şi aş lovi în jos spre gât, aşa. Dar dacă aş fi mai scundă şi mai slabă decât el şi, mai important, m-aş apăra – Blakemore a îngenuncheat în fața lui Harry, îndreptând rigla spre el – asta ar explica unghiul în care lama a intrat în gâtul lui sir Hugo. Din acest punct de vedere, este chiar posibil ca el să fi căzut pe lamă, ceea ce mă face să cred că e mai posibil să fi fost ucis în legitimă apărare şi nu asasinat.

Harry s-a gândit la cuvintele inspectorului înainte de a spune:

— Ați folosit cuvintele „mai slabă şi mai scundă”, domnule inspector, şi „legitimă apărare”. Sugerați că o femeie ar putea să fie responsabilă de moartea lui Barrington?

— Ați fi fost un detectiv foarte bun, a spus Blakemore.

— Şi ştiți cine e femeia? a întrebat Harry.

— Am bănuielile mele, a recunoscut Blakemore.

— Atunci de ce n-ați arestat-o?

— Pentru că e cam greu să arestezi pe cineva care s-a aruncat mai târziu sub roțile expresului de Londra.

— Oh, Doamne, a spus Harry. Nu am făcut nicio legătură între cele două evenimente.

— Cum ați fi putut să faceți? Nu erați în Anglia atunci.

— Adevărat, dar după ce am fost externat din spital, m-am uitat prin toate ziarele care menționau moartea lui sir Hugo. Ați aflat cine a fost doamna?

— Nu, cadavrul n-a putut să fie identificat. Totuşi, un coleg de la Scotland Yard care investiga alt caz atunci m-a informat că sir Hugo trăise cu o femeie din Londra mai mult de un an şi că aceasta născuse o fetiță nu mult după întoarcerea lui la Bristol.

— Acela era copilul descoperit în biroul lui Barrington?

— Acela, a spus Blakemore.

— Şi unde este acum copilul?

— Nu ştiu.

— Puteți să-mi spuneți cel puțin numele femeii cu care a trăit Barrington?

— Nu, nu am permisiunea să divulg acest lucru, a spus Blakemore, stingându-şi țigara într-o scrumieră plină-ochi. Totuşi, nu este secret faptul că sir Hugo a angajat un detectiv particular care este acum şomer şi ar putea dori să vorbească pentru o remunerație modestă.

— Bărbatul care şchioapătă, a spus Harry.

— Derek Mitchell, un polițist grozav până ce a fost scos din poliție.

— Dar există o întrebare la care Mitchell n-o să-mi poată răspunde, dar la care bănuiesc că dumneavoastră puteți. Ați spus că acel cuțit a tăiat o arteră, deci bănuiesc că a fost mult sânge?

— Aşa este, domnule, a răspuns inspectorul-şef. Când am ajuns, sir Hugo zăcea într-un lac de sânge.

— Aveți idee ce s-a întâmplat cu costumul pe care-l purta atunci sir Hugo sau chiar cu covorul?

— Nu, domnule. De îndată ce ancheta unei crime s-a închis, toate bunurile personale ale răposatului sunt date rudei celei mai apropiate. Iar covorul a rămas în cameră când am terminat investigația.

— Asta îmi este de ajutor, domnule inspector-şef. Vă sunt recunoscător.

— Mi-a făcut plăcere, sir Harry. Blakemore s-a ridicat şi l-a însoțit pe Harry la uşă. Pot să vă spun cât de mult mi-a plăcut *Jurnalul unui deținut* şi, cu toate că de obicei nu mă interesează zvonurile, am aflat că scrieți un roman polițist. După discuția noastră de azi, de abia aştept să-l citesc.

— Ați dori să citiți schița finală şi să-mi oferiți opinia dumneavoastră profesională?

— În trecut, sir Harry, familia dumneavoastră n-a fost prea interesată de părerile mele profesionale.

— Dați-mi voie să vă spun, domnule inspector-şef, că domnul Clifton este, a replicat Harry.

***

De îndată ce Harry a ieşit din secția de poliție, a plecat spre Manor House să-i spună Emmei veştile. Emma l-a ascultat cu atenție şi, când a sfârşit, l-a luat prin surprindere cu prima întrebare.

— Ți-a spus inspectorul Blakemore ce s-a întâmplat cu fetița?

— Nu, nu părea interesat, dar de ce ar fi fost?

— Pentru că s-ar putea ca şi ea să fie o Barrington şi, prin urmare, sora mea vitregă!

— Ce neatent am fost, a spus Harry, luând-o pe Emma în brațe. Nici nu m-am gândit.

— De ce te-ai fi gândit? a întrebat Emma. Aveai destul pe cap. De ce nu-l suni pe bunicul să-l întrebi ce s-a întâmplat cu covorul şi mă voi ocupa eu de fetiță.

— Ştii, sunt un bărbat foarte norocos, a zis Harry, eliberând-o din brațe cu neplăcere.

— Dă-i drumul.

Când Harry l-a sunat pe lordul Harvey şi l-a întrebat despre carpetă, a fost surprins din nou.

— Am schimbat-o la câteva zile după ce poliția a terminat ancheta.

— Şi ce s-a întâmplat cu cea veche?

— Am aruncat-o chiar eu într-o etuvă de pe şantier şi am urmărit-o cum arde până ce a rămas doar cenuşa, a spus lordul Harvey, supărat.

Harry ar fi vrut să spună „la naiba”, dar s-a abținut.

Când i s-a alăturat Emmei la prânz, a întrebat-o pe doamna Barrington dacă ştia ce s-a întâmplat cu hainele lui sir Hugo. Elisabeth i-a spus lui Harry că recomandase poliției să scape de ele oricum ar fi considerat potrivit.

După-prânz, Harry s-a întors la Barrington Hall şi a sunat la stația locală de poliție. A întrebat sergentul de serviciu dacă-şi putea aminti ce se întâmplase cu hainele lui sir Hugo Barrington după terminarea anchetei.

— Totul a fost înregistrat în jurnalul de atunci, sir Harry. Dacă mă lăsați o clipă, voi verifica.

A durat ceva mai mult până ce sergentul a revenit la telefon.

— Cum zboară timpul, a comentat el. Am uitat cât a trecut de la cazul acela. Dar am găsit detaliile care vă interesează. Harry şi-a ținut respirația. Am aruncat cămaşa, lenjeria şi şosetele, dar am dat un pardesiu gri, o pălărie din fetru verde, un costum din tweed verde şi o pereche de pantofi din piele maro domnişoarei Penhaligon, care distribuie bunurile nesolicitate din partea Armatei Salvării. Nu e cea mai amabilă persoană, a adăugat sergentul, fără să mai explice şi altceva.

***

Pe placa de pe birou scria „Domnişoara Penhaligon”.

— Aceasta nu este ceva reglementar, sir Harry, a spus femeia din spatele numelui. Foarte nereglementar.

Harry era bucuros că o adusese pe Emma cu el.

— Dar ar putea fi foarte important pentru amândoi, a zis el, luând-o pe Emma de mână.

— Nu mă îndoiesc, sir Harry, dar tot nu este reglementar. Nu-mi imaginez ce ar zice şeful meu.

Harry nu şi-o putea imagina pe domnişoara Penhaligon având un şef. Ea le-a întors spatele şi a început să studieze un rând ordonat de dosare aflate pe un raft unde praful nu avea voie să se aşeze. Până la urmă a scos un dosar pe care scria 1943 şi l-a pus pe birou. L-a deschis şi a întors câteva pagini până ce a ajuns la ce căuta.

— Nimeni n-a părut să vrea pălăria din fetru, i-a anunțat. De fapt, conform înregistrărilor mele, o avem încă în depozit. Pardesiul i-a fost dat domnului Stephenson, costumul cuiva cu numele de Moş Joey şi pantofii unui domn Watson.

— Aveți idee unde i-am putea găsi pe aceşti domni? a întrebat Emma.

— De obicei stau împreună, a zis domnişoara Penhaligon. Vara, nu se îndepărtează de parcul municipal, în timp ce iarna le oferim locuri în căminul nostru. Cred că acum îi puteți găsi în parc.

— Mulțumesc, domnişoară Penhaligon, a spus Harry, zâmbindu-i călduros. Ne-ați fost de mare ajutor.

Domnişoara Penhaligon a zâmbit.

— Plăcerea a fost de partea mea, sir Harry.

— Cred că m-aş putea obişnui să mi se spună sir Harry, a comentat el când ieşeau din clădire.

— Nu şi dacă mai vrei să te însori cu mine a spus ea, pentru că eu n-am chef să fiu lady Barrington.

***

Harry l-a zărit pe o bancă, în parc, cu spatele spre ei. Era înfăşurat într-un pardesiu gri.

— Mă scuzați că vă deranjez, domnule Stephenson, a spus Harry, atingându-l uşor pe umăr, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

O mână jegoasă s-a întins spre ei, dar el nu s-a întors. Harry a pus o jumătate de coroană în palma întinsă. Domnul Stephenson a muşcat moneda înainte să întrebe:

— Ce vreți?

— Îl căutăm pe Moş Joey, a spus Emma, încet.

— Caporalul are banca numărul unu, din cauza vârstei şi gradului. Asta-i banca numărul doi şi o să preiau banca numărul unu când o muri Moş Joey, ceea ce nu va mai dura mult. Domnul Watson are banca numărul trei, aşa că o să capete banca numărul doi când o să iau eu banca numărul unu. Dar l-am avertizat că s-ar putea să aibă de aşteptat.

— Şi ştiți din întâmplare dacă Moş Joey mai are un costum din tweed verde? a întrebat Harry.

— Nu şi-l scoate niciodată, a spus domnul Stephenson. S-a ataşat de el, ați putea spune, a mai adăugat el, cu un chicotit. El a luat costumul, eu pardesiul şi domnul Watson pantofii. Spune că-l strâng un pic, dar nu se plânge. Nimeni dintre noi n-a vrut pălăria.

— Şi unde găsim banca numărul unu? a întrebat Emma.

— Unde a fost întotdeauna, pe margine, sub copertină. Joey îi zice palatul lui. Dar e puțin slab la minte din cauză că încă suferă de şocul obuzului.

Domnul Stephenson le-a întors spatele, pentru că simțise că-şi meritase jumătatea de coroană.

Nu le-a fost greu să găsească liziera parcului şi nici pe Moş Joey, care s-a dovedit a fi singurul său ocupant. Stătea drept în mijlocul ei, de parcă stătea pe tron. Emma n-a avut nevoie să vadă petele maronii şterse ca să recunoască vechiul costum din tweed al tatălui ei, dar cum îl vor face să se despartă de el, s-a întrebat ea.

— Ce vreți? i-a întrebat Moş Joey, suspicios, când urcau scările spre regatul lui. Dacă vreți banca mea, puteți să

renunțați, pentru că posesiunea este nouă zecimi din lege, după cum îi tot reamintesc domnului Stephenson.

— Nu, i-a spus Emma cu blândețe, nu vrem banca dumneavoastră, Moş Joey, dar ne întrebăm dacă n-ați vrea un costum nou.

— Nu, mulțam, cucoană, sunt foarte mulțumit de ăsta pe care-l am, aşa că n-am nevoie de unul nou.

— Dar vă dăm unul nou care va fi la fel de călduros, a spus Harry.

— Moş Joey n-a greşit cu nimic, a spus, întorcându-se cu fața spre ei.

Harry s-a holbat la şirul de medalii de pe pieptul lui: Steaua Mons, medalia pentru serviciu îndelungat şi Medalia Victoriei şi o singură banderolă cusută pe mâneca lui.

— Am nevoie de ajutorul tău, caporal, a zis el.

Moş Joey a luat poziție de drepți, a salutat şi a spus:

— Baioneta e fixată, domnule, dați ordinul şi băieții sunt gata să pornească.

Lui Harry i s-a făcut ruşine.

Emma şi Harry s-au întors în ziua următoare cu un palton gri, un costum din tweed nou şi o pereche de pantofi pentru Moş Joey. Domnul Stephenson se învârtea prin parc cu haina lui nouă şi flanela gri, în timp ce domnul Watson, banca numărul trei, era încântat de jacheta lui nouă, căptuşită şi pantalonii de cavalerie, dar cum nu mai avea nevoie de încă o pereche de pantofi a rugat-o pe Emma să-i dea domnului Stephenson. Ea i-a dat restul hainelor domnişoarei Penhaligon, care a fost recunoscătoare.

Harry a părăsit parcul cu costumul din tweed verde, pătat de sânge, al lui sir Hugo Barrington.

***

Profesorul Inchcape a studiat petele de sânge la microscop o vreme, înainte de a-şi da cu părerea.

— Mai am nevoie să fac câteva teste înainte de evaluarea finală, dar, la o primă analiză, sunt destul de încrezător că o să vă pot spune cărei grupe de sânge îi aparțin aceste eşantioane.

— Asta e o uşurare, a spus Harry. Dar cât mai durează până veți afla rezultatele?

— Bănuiesc că vreo două zile, a zis profesorul, cel mult trei. Vă voi suna de îndată ce voi afla, sir Harry.

— Să sperăm că-l veți suna pe domnul Clifton.

— Am sunat la biroul Lordului cancelar, a spus lordul Harvey, şi i-am anunțat că se fac teste de sânge pe hainele lui Hugo. Dacă grupa de sânge este RH pozitiv, sunt sigur că voi cere Camerei Lorzilor să reanalizeze verdictul conform noilor dovezi.

— Dar dacă nu obținem rezultatul sperat, atunci ce facem? a întrebat Harry.

— Lordul cancelar va programa o dezbatere în Parlament după alegeri. Dar să sperăm că profesorul Inchcape va descoperi dovezile necesare pentru ca acest lucru să nu mai fie util. Apropo, Giles ştie cu ce te ocupi?

— Nu, domnule dar cum îmi voi petrece după-masa cu el, îl voi anunța.

— Să nu-mi spui că te-a convins să facă propagandă electorală cu tine?

— Mi-e teamă că da, cu toate că ştie că voi vota cu conservatorii la alegeri. Dar l-am asigurat că mama şi unchiul Stan îl vor susține.

— Nu lăsa presa să afle că nu-l votezi pe el, pentru că vor căuta o ocazie să vă dezbine. Prietenii la cataramă nu se află pe ordinea lor de zi.

— Cu atât mai mult să sperăm că profesorul ne aduce rezultatul corect şi vom scăpa cu toți din nefericirea noastră.

— Amin, a spus lordul Harvey.

***

William Warwick era pe punctul de a rezolva crima, dar a sunat telefonul. Harry mai avea încă pistolul când a traversat biblioteca şi a luat receptorul.

— Sunt profesorul Inchcape. Pot discuta cu sir Harry?

Ficțiunea a fost înlocuită de cruda realitate. Harry nu mai avea nevoie să i se spună rezultatele testului.

— La telefon, a zis el.

— Mă tem că veştile nu sunt cele pe care le sperați, a spus profesorul. Grupa de sânge a lui sir Hugo se dovedeşte a fi RH negativ, deci posibilitatea ca el să fie tatăl dumneavoastră nu poate fi eliminată în urma acestui test.

Harry a telefonat la Ashcombe Hall.

— Harvey la telefon, a spus vocea pe care o cunoştea atât de bine.

— Sunt Harry, domnule. Mă tem că va trebui să telefonați Lordului cancelar şi să-i spuneți că va începe dezbaterea.

45

Giles era atât de preocupat cu alegerea sa în Camera Comunelor ca membru al Parlamentului pentru Bristol Docklands şi Harry era aşa de ocupat cu publicarea cărţii sale, *William Warwick şi cazul martorului orb,* încât, atunci când au primit invitaţia de a veni la prânz duminică la casa de la ţară a lordului Harvey, au presupus că va fi doar o masă în familie. Dar când au sosit la Ashcombe Hall, nu s-au mai întâlnit cu niciun alt membru al familiei.

Lawson nu i-a condus în salon, nici în sufragerie, ci în biroul lordului Harvey, unde l-au găsit pe acesta aşezat la masă, cu două fotolii din piele puse în faţa lui. El nu a pierdut timpul cu amabilităţi.

— Am fost informat de la biroul Lordului Cancelar că ziua de joi, 6 septembrie, a fost rezervată în calendar pentru dezbaterea care va determina care dintre voi va moşteni titlul familiei. Avem două luni pentru a ne pregăti. Eu voi deschide dezbaterea, a spus lordul Harvey, şi mă aştept ca lordul Preston să mi se opună.

— Ce speră să obţină? a întrebat Harry.

— Vrea să distrugă sistemul moştenirilor ereditare şi, ca să-i recunoaştem meritele, va lupta până la capăt.

— Poate dacă aş putea obţine o întrevedere cu el, a spus Harry, ca să-i explic părerea mea…

— Nu este interesat de tine sau de părerile tale, a spus lordul Harvey. Foloseşte această dezbatere doar ca o platformă de prezentare a bine-cunoscutelor sale principii referitoare la principiul ereditar.

— Dar, dacă i-aş scrie…

— I-am scris eu deja, a spus Giles, şi, cu toate că suntem în acelaşi partid, nu s-a obosit să-mi răspundă.

— Conform părerii lui, problema ca atare este mult mai importantă decât un caz particular, a spus lordul Harvey.

— Şi asemenea poziţie intransigentă nu-i va influenţa negativ pe lorzi? a întrebat Harry.

— Nu neapărat, a zis lordul Harvey. Reg Preston era un lider sindical până ce Ramsey MacDonald să-i ofere un loc în Camera Lorzilor. A fost întotdeauna un orator formidabil şi, de când a intrat în Parlament, a devenit o persoană pe care n-o poți subestima.

— Aveți vreo idee de modul în care Camera s-ar putea dezbina? a întrebat Giles.

— Guvernul spune că va fi o luptă strânsă. Laburiştii vor sta în spatele lui Reg pentru că nu-şi pot permite să susțină principiul ereditar.

— Şi conservatorii? a întrebat Harry.

— Majoritatea mă vor susține pe mine şi nu numai pentru că vor ca principul ereditar să fie distrus chiar în curtea lor din spate, cu toate că sunt unul sau doi cu care trebuie să mai lucrez.

— Dar liberalii? a întrebat Giles.

— Cerul ştie, cu toate că au anunțat că va fi un vot liber.

— Un vot liber? a întrebat Harry.

— Nu va fi impus de partid, i-a explicat Giles. Fiecare membru poate decide cum să voteze în această problemă.

— Şi, în cele din urmă, mai sunt şi independenții, a continuat lordul Harvey. Vor fi argumente de ambele părți şi ei vor vota după cum le va dicta conştiința. Deci va trebui doar să descoperim cum vor să voteze înainte de dezbatere.

— Deci ce putem face ca să fim de folos? a întrebat Harry.

— Tu, Harry, ca scriitor, şi tu, Giles, ca politician, puteți începe prin a mă ajuta cu discursul. Orice contribuție a voastră va fi bine-venită. Să începem prin a ne schița planul de bătaie la prânz.

Nici Giles, nici Harry, nu au crezut necesar să discute cu gazda cum ar fi alegerile generale care urmau sau datele de publicare, în timp ce se îndreptau spre salon.

***

— Când va fi publicată cartea ta? a întrebat Giles, când plecau de la Ashcombe Hall mai târziu în acea după-amiază.

— Douăzeci iulie, a spus Harry. Deci va fi după alegeri. Editorii mei vor să fac un turneu prin țară, câteva întruniri în care să dau autografe şi câteva interviuri cu presa.

— Fii atent, i-a spus Giles, ziariştii nu îți vor pune întrebări despre carte, ci doar despre părerile tale despre cine ar trebui să moştenească titlul.

— De câte ori trebuie să le spun că singurul meu interes este Emma şi că aş sacrifica orice ca să mi se permită să-mi petrec viața cu ea? a întrebat Harry, încercând să nu pară exasperat. Tu poți păstra titlul şi domeniul, poți să ai totul, dacă eu o pot avea pe Emma.

***

William Warwick şi *cazul martorului orb* a fost bine primită de critici, dar s-a dovedit că Giles avusese dreptate. Presa nu părea prea interesată de tânărul detectiv ambițios din Bristol, ci doar de alter ego-ul scriitorului, de Giles Barrington şi de şansele acestuia de a recâştiga titlul familiei. Ori de câte ori Harry spunea presei că nu era interesat de titlu, ziariştii erau şi mai convinşi că el, de fapt, era.

În ceea ce priveşte modul în care ziariştii priveau lupta pentru moştenirea Barrington, toate ziarele, cu excepția lui Daily Telegraph, îl susțineau pe frumosul, ambițiosul, popularul elev de la Bristol Grammar School care, după cum le reaminteau cititorilor, fusese crescut în cartierele mărginaşe din Bristol.

Harry profita de fiecare ocazie să le reamintească aceloraşi ziarişti că şi Giles fusese elev la Bristol Grammar School odată cu el, era acum membru în Parlament pentru Bristol Docklands şi se întâmplase să câştige Crucea Militară la Tobruk, era campion la crichet în primul an la Oxford şi nu era responsabil pentru locul în care se născuse. Susținerea

leală a prietenului său l-a făcut însă chiar şi mai popular, atât pentru presă, cât şi pentru public.

În ciuda faptului că Giles fusese ales în Camera Comunelor cu mai mult de trei mii de voturi şi-şi luase deja locul pe băncile verzi, ştia că dezbaterea care va avea loc pe băncile roşii de cealaltă parte a coridorului după o lună va decide atât viitorul lui, cât şi pe cel al lui Harry.

46

Harry era obişnuit să fie trezit de ciripitul păsărelelor în copacii care înconjurau Barrington Hall şi de Sebastian năpustindu-se neinvitat şi neanunțat în bibliotecă sau de sunetul paşilor Emmei sosind la micul dejun după plimbarea de dimineață.

Dar astăzi era diferit.

A fost trezit de luminile străzii, de zgomotul traficului şi de Big Ben care suna la fiecare un sfert de oră ca să-i amintească câte ore mai avea până ce lordul Harvey va deschide dezbaterea în urma căreia oameni pe care nu-i întâlnise niciodată vor vota viitorul lui şi al lui Giles pentru o mie de ani.

A făcut o baie lungă, pentru că era prea devreme ca să coboare la micul dejun. După ce s-a îmbrăcat, a sunat la Barrington Hall, doar ca valetul să-i spună că domnişoara Barrington plecase deja la gară. Harry era nedumerit. De ce voia Emma să ia trenul de dimineață când plănuiseră să se întâlnească abia la prânz? Când Harry a intrat în salon după şapte, n-a fost surprins să-l găsească pe Giles treaz, citind ziarele de dimineață.

— Bunicul tău s-a trezit? a întrebat Harry.

— Mult înaintea noastră, cred. Când am coborât, după şase, lumina era aprinsă în biroul lui. De îndată ce scăpăm de afacerea asta blestemată, oricare ar fi rezultatul, trebuie să-l trimitem câteva zile la Mulgelrie Castle să se odihnească bine.

— Bună idee, a spus Harry, trântindu-se în cel mai apropiat fotoliu, doar ca să sară în picioare un minut mai târziu când lordul Harvey a intrat în salon.

— E timpul pentru micul dejun, băieți. Nu e o idee bună să mergi la spânzurătoare pe stomacul gol.

În ciuda sfatului lordului Harvey, cei trei n-au mâncat prea mult gândindu-se la ce-i aştepta. Lordul Harvey a încercat câteva fraze-cheie, în timp ce Harry şi Giles au făcut

câteva sugestii de ultim minut care trebuiau adăugate sau scoase din manuscrisul lui.

— Aş vrea să le pot spune lorzilor cât de mult ați contribuit fiecare, a spus bătrânul, după ce a mai adăugat câteva propoziții la discursul lui. Bine, băieți, e timpul să ne punem baionetele la puşcă şi să pornim la asalt.

***

Amândoi erau nervoşi.

— Speram că ați putea să mă ajutați, a spus Emma, incapabilă să-l privească în ochi.

— Aş dori dacă ar fi posibil domnişoară, a zis el.

Emma s-a uitat la bărbatul care, cu toate că era ras şi avea pantofii lustruiți chiar în acea dimineață, purta o cămaşă cu gulerul ros şi ai cărui pantaloni de la costumul uzat erau lăbărțați.

— Când tata a murit... Emma nu reuşea niciodată să spună „asasinat”, poliția a găsit o fetiță în biroul lui. Aveți idee ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, a spus omul, dar cum poliția n-a putut lua legătura cu ruda lui cea mai apropiată, cred că a fost dusă la o misiune a bisericii şi dată pentru adopție.

— Ştiți la care orfelinat a fost dusă? a întrebat Emma.

— Nu, dar m-aş putea interesa dacă...

— Cât vă datora tata?

— Treizeci şi şapte de lire şi unsprezece şilingi, a spus detectivul particular, scoțând un teanc de bancnote din buzunar.

Emma a dat din mână, şi-a deschis geanta şi a scos două bancnote noi de cinci lire.

— Voi plăti şi restul când ne vom întâlni iar.

— Mulțumesc, domnişoară Barrington, a spus Mitchell, ridicându-se pentru că bănuia că întâlnirea se terminase. Vom lua legătura de îndată ce voi afla ceva.

— Încă o întrebare, a spus Emma, uitându-se în sus la el. Ştiţi cum o cheamă pe fetiţă?

— Jessica Smith, a răspuns el.

— De ce Smith?

— Acesta este numele dat copiilor găsiţi.

***

Lordul Harvey s-a încuiat în biroul lui de la etajul trei din Queen's Tower pentru tot restul dimineţii. Nu şi-a părăsit camera nici măcar ca să li se alăture lui Giles, Harry şi Emma la prânz, preferând un sandvici şi un whisky ţeapăn, în timp ce-şi revedea discursul.

***

Giles şi Harry stăteau pe băncile verzi din holul central al Camerei Comunelor şi discutau în timp ce o aşteptau pe Emma să li se alăture. Harry spera că cei care-i vor vedea, nobilii, oamenii obişnuiţi şi ziariştii, să nu aibă nicio îndoială că sunt cei mai buni prieteni.

Harry se uita întruna la ceas pentru că ştia că trebuiau să ia loc în galeria vizitatorilor din Camera Lorzilor înainte ca Lordul Cancelar să se aşeze pe sacul său din lână la ora două.

Harry a zâmbit când a văzut-o pe Emma grăbindu-se spre holul central chiar înainte de ora unu. Giles i-a făcut cu mâna surorii sale, în timp ce amândoi se ridicau să o salute.

— Ce ai făcut? a întrebat Harry, chiar înainte să se aplece să o sărute.

— O să-ţi spun la prânz, i-a promis Emma, dând mâna cu amândoi. Dar mai întâi vreau să aflu noutăţile voastre.

— E cam la limită, pare să fie consensul general, a spus Giles conducându-şi invitaţii către sala de mese a vizitatorilor. Dar nu mai durează mult până ce ne vom afla destinul, a adăugat el, mohorât.

***

Camera Lorzilor era plină mult înainte ca Big Ben să sune de două ori şi, până ce înaltul Lord Cancelar al Marii Britanii a intrat în cameră, nu se mai găsea niciun loc pe băncile ticsite. De fapt, mai mulţi membri stăteau la barul Camerei. Lordul Harvey s-a uitat în cealaltă parte a camerei şi l-a văzut pe Reg Preston rânjindu-i ca un leu care tocmai şi-a zărit prânzul.

Lorzii s-au ridicat în picioare când Lordul Cancelar s-a aşezat pe sacul său cu lână. El s-a înclinat în faţa adunării, iar ei i-au întors complimentul înainte de a se aşeza la loc.

Lordul Cancelar a deschis dosarul din piele, roşu cu franjuri aurii.

— Domnii mei, ne-am strâns aici pentru a afla dacă domnul Giles Barrington sau domnul Harry Clifton este îndreptăţit să primească titlul, domeniul şi posesiunile răposatului sir Hugo Barrington, baronet, apărător al păcii.

Lordul Harvey s-a uitat în sus şi i-a zărit pe Harry, Emma şi Giles aşezaţi în primul rând din galeria invitaţilor. A fost întâmpinat de un zâmbet călduros al nepoatei sale şi i-a putut citi pe buze cuvintele: „Noroc, bunicule".

— Îl chem pe lordul Harvey să deschidă dezbaterile, a spus Înaltul Lord Cancelar, înainte de a se aşeza pe sacul de lână.

Lordul Harvey s-a ridicat de la locul lui din prima bancă şi s-a prins de marginile cutiei pentru a se linişti, în timp ce colegii lui de pe băncile din spate îşi întâmpinau nobilul şi galantul lor prieten cu strigăte de:

— Atenţie! Atenţie!

El s-a uitat în jurul Camerei, conştient că urma să ţină discursul cel mai important din viaţa sa.

— Domnii mei, a început el, vin astăzi în faţa voastră pentru a-l reprezenta pe nepotul meu, domnul Giles Barrington, membru al celeilalte Camere, în îndreptăţita lui solicitare la titlul Barrington şi la toate posesiunile care

decurg din aceasta. Domnii mei, permiteți-mi să vă prezint împrejurările care au adus acest caz în atenția domniilor voastre. În 1877, sir Joshua Barrington a fost înnobilat în rangul de baronet de regina Victoria pentru servicii aduse industriei de transport, care includ Barrington Line, o flotă de nave maritime care are, până în ziua de azi, baza în portul Bristol.

Joshua a fost al cincilea copil dintr-o familie cu nouă copii şi a părăsit şcoala la şapte ani, fără să ştie să scrie sau să citească, şi şi-a început ucenicia la Coldwater Shipping Company, unde i-a lămurit pe toți din jurul său că nu era un copil obişnuit.

La vârsta de treizeci de ani, şi-a dobândit certificatul de maestru şi la patruzeci şi doi a fost invitat să devină asociat al Coldwater Shipping Company, care trecea prin timpuri grele. În următorii zece ani, a reuşit să salveze compania şi, în următorii douăzeci şi doi de ani, a fost preşedintele acesteia.

Dar, domnii mei, trebuie să ştiți mai mult despre sir Joshua ca om pentru a înțelege de ce ne-am adunat astăzi aici, pentru că, desigur, acest lucru nu se datorează voinței sale. Mai presus de orice, sir Joshua era un om cu teama lui Dumnezeu, care se considera legat de cuvântul dat. O strângere de mână era suficientă pentru ca sir Joshua să accepte un contract. Unde sunt astăzi astfel de oameni vă întreb, domnilor?

— Ascultați! Ascultați! s-a auzit ca un ecou prin cameră.

— Dar, ca mulți alți oameni de succes, domnilor, lui sir Joshua i-a luat ceva mai mult timp ca să înțeleagă că era muritor. Un hohot de râs a întâmpinat această propoziție. Deci, când a venit timpul să-şi facă primul şi singurul testament, el deja ajunsese la vârsta dată în Biblie de şaptezeci de ani. Asta nu l-a oprit să abordeze sarcina cu vigoarea şi previziunea sa obişnuită. Aşa că l-a invitat pe sir Isaiah Waldegrave, cel mai bun jurist din zonă, să-l reprezinte, iar acesta era un avocat care, ca domnia voastră,

a spus el, întorcându-se spre sacul cu lână, şi-a terminat cariera ca înalt Lord Cancelar. Vă amintesc acest lucru, domnilor, pentru a sublinia că testamentul lui sir Joshua are o greutate juridică şi o autoritate care nu permite să fie pus la îndoială de urmaşii săi.

În acest testament, el a lăsat tot ce avea primului său născut şi celui mai apropiat urmaş, Walter Barrington, vechiul şi dragul meu prieten. Acest lucru includea titlul, compania de navigație, domeniile şi, ca să citez exact cuvintele din testament, „tot ce cuprinde acesta”. Această dezbatere, domnilor, nu se referă la validitatea testamentului lui sir Joshua, ci doar la persoana care are dreptul să pretindă că este moştenitorul de drept. În acest punct, domnilor, aş vrea să iau în considerație un fapt care nu a trecut niciodată prin mintea lui sir Joshua, om cu frica lui Dumnezeu; posibilitatea că un moştenitor al său ar putea fi tatăl unui copil ilegitim.

Hugo Barrington a urmat la rând când fratele său mai mare, Nicholas, a fost ucis luptându-se pentru țara sa la Ypres, în 1918. Hugo a moştenit titlul în 1942, la moartea tatălui său, sir Walter. Atunci când această familie este divizată, domnilor, vi se cere să hotărâți între nepotul meu, domnul Giles Barrington, care este rezultatul unei uniuni legitime între răposatul sir Hugo Barrington şi singura mea fiică, Elisabeth Harvey, şi domnul Harry Clifton care, aş sugera, este fiul legitim ai doamnei Maisie Clifton şi al răposatului Arthur Clifton.

În acest punct, domnilor, vă cer permisiunea să vorbesc puțin despre nepotul meu, Giles Barrington. El a fost educat la Bristol Grammar School, de unde a câştigat un loc la Brasenose College, Oxford. Totuşi, el nu a absolvit acest colegiu, ci s-a decis să-şi abandoneze studiile şi să se alăture regimentului Wessex, imediat după declararea războiului. În timp ce lupta în Tobruk, ca tânăr locotenent, a câştigat Crucea Militară, apărând acest loc împotriva regimentului Afrika Korps al lui Rommel. A fost ulterior luat prizonier şi a

fost dus în lagărul de război Weinsberg, din Germania, de unde a evadat, s-a întors în Anglia şi s-a alăturat regimentului său pentru continuarea ostilităților. La alegerile generale a candidat şi a obținut un loc în Parlament ca membru pentru Bristol Docklands.

De pe băncile din față au răsunat strigăte de:

— Auziți! Auziți!

— La moartea tatălui său, el a moştenit titlul, fără nicio dispută, pentru că se anunțase că Harry Clifton murise pe mare, nu mult după declararea războiului. Este una dintre ironiile sorții, domnilor, că nepoata mea, Emma, prin curaj şi hotărâre, a fost persoana care a descoperit că Harry trăia şi a declanşat, fără să vrea, evenimentele care v-au adus pe domniile voastre astăzi, în Cameră.

Lordul Harvey s-a uitat spre galerie şi i-a zâmbit călduros nepoatei sale.

— Domnilor, este sigur că Harry Clifton s-a născut înaintea lui Giles Barrington. Totuşi nu există, admit, nicio dovadă clară şi sigură că Harry Clifton este rezultatul unei legături între sir Hugo Barrington şi domnişoara Maisie Tancock, care urma să devină doamna Maisie Clifton.

Doamna Clifton nu neagă că a avut o legătură amoroasă cu Hugo Barrington în 1919 şi că acest fapt a avut loc doar o singură dată. Totuşi, după câteva săptămâni, ea s-a măritat cu domnul Arthur Clifton şi, ulterior s-a născut un copil, al cărui nume înregistrat pe certificatul de botez a fost Harry Arthur Clifton.

Prin urmare, domnilor, îl aveți pe de o parte pe Giles Barrington, urmaşul legitim al lui Hugo Barrington. Pe de altă parte, îl aveți pe Harry Clifton care s-ar putea să fie progenitura lui sir Hugo, în timp ce Giles Barrington este cu siguranță. Şi doriți, domnilor să vă asumați acest risc? Dacă da, permiteți-mi să mai adaug un factor care v-ar putea determina să luați o decizie la sfârşitul acestei dezbateri. Harry Clifton, care se află în galerie în această după-amiază, şi-a exprimat clar poziția în repetate rânduri. El nu are

niciun interes să fie împovărat – folosesc propriul lui cuvânt – cu titlul, ci preferă ca acesta să fie moştenit de prietenul său apropiat, Giles Barrington.

Mai mulți lorzi s-au uitat în sus spre galerie ca să-i vadă pe Giles şi pe Emma Barrington aşezați de o parte şi de cealaltă a lui Harry Clifton, care încuviința. Lordul Harvey nu a continuat până ce atenția întregii Camere nu s-a îndreptat spre el.

— Deci, domnilor, când veți vota în această seară, vă rog să luați în considerație dorința lui Harry Clifton şi intențiile lui sir Joshua Barrington şi să-i acordați beneficiul îndoielii nepotului meu, Giles Barrington. Sunt recunoscător întregii Camere pentru atenția acordată.

Lordul Harvey s-a aşezat înapoi pe bancă, întâmpinat cu urale şi fluturarea hârtiilor. Harry era sigur că reuşise să câştige ziua.

Când Camera s-a liniştit, Lordul Cancelar s-a ridicat şi a spus:

— Îl chem pe lordul Preston să răspundă în fața Camerei.

Harry s-a uitat în jos de la galerie şi a urmărit un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci, ridicându-se încet din băncile opoziției. Lordul Preston nu era mai înalt de un metru şaizeci şi cinci, şi corpul lui solid, musculos şi fața ridată şi bronzată dădeau de înțeles tuturor că fusese un muncitor toată viața sa activă, în timp ce expresia de buldog exprima faptul că nu se temea de nimeni.

Reg Preston a stat o clipă supraveghind băncile opoziției, ca un soldat care îşi scoate capul peste parapet să se uite la inamic.

— Domnilor, aş vrea să-mi încep discursul prin a-l felicita pe lordul Harvey pentru discursul lui strălucit şi emoționant. Totuşi, aş dori să sugerez că tocmai strălucirea aceasta ascunde slăbiciunea sa şi că poartă semințele înfrângerii. Contribuția nobilului lord a fost într-adevăr mişcătoare, dar, pe măsură ce progresa, semăna din ce în ce mai mult cu un

avocat care este cât se poate de conştient că apără un caz pierdut.

Discursul lui Preston crease o linişte în Cameră pe care lordul Harvey nu reuşise să o obțină.

— Domnilor, să luăm în considerație faptele atât de elegant deghizate de nobilul şi galantul lord Harvey. Nimeni nu contestă faptul că tânărul Hugo Barrington a întreținut relații sexuale cu Maisie Tancock cu şase săptămâni înainte ca aceasta să se mărite cu Arthur Clifton. Sau că, aproape exact după nouă luni, ea a născut un băiat al cărui nume a fost înregistrat în mod convenabil pe certificatul de botez ca Harry Arthur Clifton. Ei bine, se pare că lucrurile sunt clare, nu-i aşa, domnii mei? Cu excepția faptului neplăcut că, dacă doamna Clifton ar fi conceput copilul în ziua căsătoriei, acesta a fost născut după şapte luni şi douăsprezece zile.

Acum, domnilor, sunt primul om care să admit că acest lucru este posibil, dar, dacă aş paria, dacă mi s-ar da să aleg între nouă luni şi şapte luni şi douăsprezece zile, sunt sigur pe ce aş paria şi nu cred că agentul mi-ar oferi un câştig prea mare.

De pe băncile laburiştilor s-au auzit nişte râsete slabe.

— Şi aş mai adăuga, domnilor, că acel copil cântărea şapte kilograme şi jumătate. Asta nu mi se pare a fi greutatea unui copil născut prematur.

Râsetele s-au întețit.

— Şi să mai discutăm ceva care i-a scăpat lordului Harvey. Hugo Barrington, ca şi tatăl şi bunicul lui, suferea de o boală ereditară numită daltonism, la fel ca şi fiul lui, Giles. Şi de aceeaşi boală suferă şi Harry Clifton. Şansele se micşorează, domnilor.

Au urmat şi mai multe râsete şi discuții în surdină s-au auzit de ambele părți ale Camerei. Lordul Harvey s-a uitat posomorât în timp ce aştepta următoarea lovitură.

— Şi să micşorăm şi mai mult sorții, domnilor. Marele doctor Milne, de la spitalul St Thomas, a descoperit că, în cazul în care părinții au aceeaşi grupă de sânge cu RH

negativ, atunci şi copiii lor vor avea RH-ul negativ. Sir Hugo Barrington avea RH negativ, doamna Clifton are RH negativ. Şi surpriză, surpriză, Harry Clifton are tot RH negativ, o grupă de sânge pe care o are doar doisprezece la sută din populaţia Marii Britanii. Cred că agenţii de pariuri vor da faliment, domnilor, pentru că singurul cal concurent nici n-a ajuns la linia de pornire.

Au urmat şi mai multe râsete, iar lordul Harvey s-a lăsat şi mai jos în bancă, furios că nu spusese că Arthur Clifton avea tot RH negativ.

— Şi acum permiteţi-mi să ating un subiect, domnilor, asupra căruia sunt complet de acord cu lordul Harvey. Nimeni nu are dreptul să pună la îndoială testamentul lui sir Joshua Barrington când este vorba de un astfel de arbore genealogic. Prin urmare, tot ce trebuie să decidem este ce înseamnă de fapt cuvintele „primul născut” şi „ruda cea mai apropiată.”

Majoritatea celor din această Cameră sunt conştienţi de părerile mele referitoare la principiul ereditar. Preston a zâmbit, după care a adăugat:

— Consider că aceasta este o problemă *lipsită* de principii.

De data aceasta, râsetele s-au auzit doar dintr-o parte a Camerei, în timp ce persoanele aflate pe băncile opoziţiei stăteau într-o tăcere de piatră.

— Domnilor, dacă vă veţi decide să ignoraţi precedentul legal şi să vă amestecaţi în tradiţia istorică, doar pentru convenienţa dumneavoastră, veţi aduce un prejudiciu conceptului ereditar şi, în timp, întregul edificiu va cădea, zdrobindu-se, pe capetele domniilor voastre, a spus el, arătând spre băncile opoziţiei.

Aşa că să luăm în consideraţie cazul celor doi tineri implicaţi în această dispută tristă care nu este, aş putea spune, domnilor, vina lor. Harry Clifton, ni s-a spus, ar prefera ca prietenul lui, Giles Barrington, să moştenească titlul. Cât de decent din partea lui. Dar Harry Clifton este, desigur, un om foarte decent. Totuşi, domnilor, dacă o vom

apuca pe acest drum, fiecare lord ereditar din țară ar putea, în viitor, să decidă care urmaş îi va succeda şi acesta, domnii mei, este o fundătură.

În Cameră s-a lăsat liniştea şi lordul Preston a putut să-şi coboare vocea până la aproape o şoaptă.

— Oare acest tânăr decent, Harry Clifton, a avut şi un alt motiv când a declarat lumii că doreşte ca prietenul său, Giles Barrington, să fie considerat primul născut?

Toți ochii erau îndreptați asupra lordului Preston.

— Vedeți, domnilor, Biserica Anglicană nu i-ar permite să se însoare cu femeia pe care o iubeşte, sora lui Giles Barrington, Emma Barrington, pentru că nu ar avea nicio îndoiala că cei doi au acelaşi tată.

Harry nu mai urâse pe cineva atât de mult în întreaga sa viață.

— Văd că băncile episcopilor sunt pline astăzi, domnilor, a continuat Preston, întorcându-se cu fața spre oamenii bisericii. Aş fi fascinat să descopăr părerea lor ecleziastică în această dispută, pentru că nu pot avea două păreri. Unul sau doi episcopi au părut stânjeniți. Şi, dacă tot discut arborele genealogic al lui Harry Clifton, aş putea să sugerez, ca un candidat pe listele electorale, este egalul lui Giles Barrington. Crescut pe străzile mărginaşe din Bristol, în ciuda sorților potrivnici, a câştigat un loc la Bristol Grammar School, şi, după cinci ani, o bursă la Brasenose College, Oxford. Şi tânărul Harry nici măcar nu a aşteptat declararea războiului pentru a renunța la studii cu intenția de a se înrola, fiind oprit de la aceasta de torpilarea vasului pe care se afla, de un submarin german, făcând ca lordul Harvey şi restul familiei Barrington să creadă că a murit pe mare.

Toți care au citit cuvintele emoționante ale domnului Clifton în *Jurnalul unui deținut,* ştiu cum a ajuns să servească în armata americană, unde a câştigat Steaua de Argint înainte de a fi rănit de o mină germană cu câteva săptămâni înainte de încetarea războiului. Dar germanii n-au

reuşit să-l omoare pe Harry Clifton aşa de uşor, domnii mei, şi nici noi nu vom reuşi.

Băncile laburiste au izbucnit la unison şi lordul Preston a aşteptat până ce în Cameră a fost iar linişte.

— Şi, în sfârşit, domnilor, ar trebui să ne întrebăm de ce ne aflăm astăzi aici. Vă voi spune eu de ce. Suntem aici pentru că Giles Barrington a făcut apel împotriva unei decizii luate de cele mai bune şapte minți juridice din țară, ceea ce, de asemenea, lordul Harvey nu a pomenit în discursul său rostit din inimă. Dar vă voi reaminti că, în înțelepciunea lor, Lorzii Judecători au hotărât ca Harry Clifton să moştenească titlul de baronet. Dacă vă gândiți să respingeți această decizie, domnilor, înainte de a proceda aşa, trebuie să fiți siguri că ei au făcut o eroare fundamentală de judecată.

Şi aşa, domnilor, a spus Preston, la fel ca la începutul perorației, când votați pentru a decide cărui dintre aceşti doi tineri trebuie să-i revină titlul de baronet, nu vă bazați judecata pe conveniențe, ci pe o probabilitate crescută. Pentru că atunci, pentru a-l cita pe lordul Harvey, îi veți acorda beneficiul îndoielii nu lui Giles Barrington, ci lui Harry Clifton, iar sorții, ca şi arborele genealogic, pledează în favoarea sa. Şi dacă pot să ajung la o concluzie, domnilor, a spus el, uitându-se sfidător la băncile opoziției, vă sugerez ca, atunci când intrați în sala de judecată, să vă luați conştiințele cu Domniile Voastre şi să lăsați politica în această cameră.

Lordul Preston s-a aşezat în aclamațiile puternice de pe băncile sale, în timp ce câțiva lorzi din opoziție încuviințau şi ei.

Lordul Harvey i-a scris un bilet oponentului său, felicitându-l pentru frumosul discurs care se dovedise a fi şi mai elocvent datorita propriilor convingeri. Conform tradiției Camerei, ambii vorbitori au rămas la locurile lor pentru a asculta părerile celor care urmau.

S-au dovedit a fi câteva contribuții imprevizibile din ambele părți ale Camerei, care l-au lăsat pe lordul Harvey şi

mai nesigur în ceea ce priveşte votul final. Un discurs care a fost ascultat cu o atenție deosebită de ambele părți ale Camerei a fost cel al episcopului de Bristol, susținut evident de nobilii săi prieteni, membri ai clerului, care stăteau pe băncile de lângă el.

— Domnilor, a spus episcopul, dacă, în înțelepciunea dumneavoastră, veți vota ca domnul Giles Barrington să moştenească titlul, nobilii mei prieteni şi cu mine nu vom avea nicio obiecție în a retrage interdicția de căsătorie dintre domnul Harry Clifton şi domnişoara Emma Barrington. Pentru că, domnii mei, dacă veți decide că Harry nu este fiul lui Hugo Barrington, nu mai poate exista nicio obiecție la această uniune.

— Dar cum vor vota? i-a şoptit lordul Harvey colegului său, care stătea lângă el în prima bancă.

— Colegii mei şi cu mine nu vom vota în niciun fel pentru că simțim că nu suntem calificați să analizăm politic sau juridic această problemă.

— Dar judecata morală? a întrebat lordul Preston, suficient de tare ca să fie auzit de pe băncile clerului.

Lordul Harvey descoperise în sfârşit un subiect cu care erau amândoi de acord.

Alt discurs care a surprins Camera a fost cel al lordului Hughes, independent şi fost preşedinte al Asociației Medicale Britanice.

— Domnii mei, trebuie să informez Camera că ultimele cercetări medicale, desfăşurate la spitalul Moorfields au demonstrat că daltonismul poate fi transmis doar pe linie maternă.

Lordul Cancelar şi-a deschis dosarul şi a mai notat ceva.

— Şi, prin urmare, faptul că lordul Preston a sugerat că deoarece sir Hugo Barrington era daltonist este foarte probabil ca Harry Clifton să fie fiul lui este fals şi această dovadă poate fi anulată ca fiind o coincidență.

Când Big Ben a sunat de zece ori, mai erau câțiva membri care doreau să prindă ochiul Lordului Cancelar. În

înțelepciunea lui, acesta s-a hotărât să permită ca dezbaterea să continue. Ultimul vorbitor s-a aşezat la locul lui la câteva minute după ora trei din dimineața următoare.

Când clopotul dezbaterii a sunat în cele din urmă, şirurile de membri extenuați şi zburliți au ieşit din cameră şi s-au îndreptat spre sala în care se vota. Harry, care stătea încă la galerie, a observat că lordul Harvey dormea adânc. Nimeni nu a comentat. La urma-urmei, nu ieşise din cameră în ultimele treisprezece ore.

— Să sperăm că se trezeşte la timp pentru votare, a spus Giles, cu un chicotit care s-a oprit brusc când bunicul lui a alunecat şi mai jos pe bancă.

Un mesager a părăsit repede încăperea şi s-a dus să caute o ambulanță, în tip ce doi uşieri au traversat Camera şi l-au întins cu blândețe pe nobilul lord pe o targa.

Harry, Giles şi Emma au părăsit galeria vizitatorilor şi au coborât în grabă scările, ajungând în hol chiar când purtătorii tărgii ieşeau din cameră. Cei trei l-au însoțit pe lordul Harvey afară din clădire şi în ambulanța care aştepta.

De îndată ce membrii au votat, au revenit încet înapoi în cameră. Niciunul nu voia să plece înainte de a afla rezultatul. Membrii ambelor facțiuni ale Camerei au fost uimiți când au văzut că lordul Harvey nu se mai afla la locul lui din primul rând.

Prin cameră au început să circule zvonuri şi, când lordului Preston i s-au spus noutățile, a pălit.

A mai durat câteva minute până când cei patru oameni de ordine s-au întors pentru a anunța Camera de rezultatul votului. Au înaintat pe coridorul central pas la pas, ca gardienii care fuseseră pe vremuri şi s-au oprit în fața Lordului Cancelar.

În Cameră s-a făcut linişte.

Paznicul-şef a ridicat foaia de vot şi a declarat cu voce tare:

— Voturi în favoare, două sute şaptezeci şi trei. Voturi contra, două sute şaptezeci şi trei.

În cameră şi în galerie s-a dezlănțuit pandemoniul, când membrii şi vizitatorii se întrebau ce se va întâmpla în continuare. Membrii mai vechi şi-au dat seama că Lordul Cancelar va avea votul decisiv. El stătea singur pe sacul cu lână, de nepătruns şi neimpresionat de zgomotul şi protestele din jurul lui, aşteptând să se reinstaureze liniştea în Cameră.

De îndată ce s-au stins şi ultimele şoapte, Lordul Cancelar s-a ridicat încet de pe sacul cu lână, şi-a aranjat peruca şi s-a tras de reverele robei sale negre, brodate cu aur, înainte de a se adresa Camerei. Toți ochii din încăpere erau fixați asupra lui. În galeria supraaglomerată de deasupra camerei, cei care fuseseră suficient de norocoşi ca să obțină un bilet, s-au aplecat, nerăbdători, peste balustrade. Mai erau trei locuri libere în galeria distinşilor invitați: cele are celor trei oameni a căror soartă depindea de hotărârea Lordului Cancelar.

— Domnii mei, a început el. Am ascultat cu interes fiecare contribuție pe care Domniile Voastre le-au adus în această lungă şi fascinantă dezbatere. Am luat în considerație argumentele aduse cu atâta pasiune şi elocvență de membrii întregii Camere şi mă găsesc acum în fața unei dileme. Aş dori să-mi împărtăşesc problemele cu voi, toți.

În mod normal, în cazul unui vot atât de strâns, n-aş ezita să-i susțin pe Lorzii Judecători care au decis înainte când au hotărât, cu patru voturi contra trei, ca Harry Clifton să moştenească titlul Barrington. Într-adevăr, aş da dovadă de iresponsabilitate dacă aş proceda altfel. Totuşi, poate Domniile Voastre nu ştiu că, înainte de a se vota, lordul Harvey, cel care a propus moțiunea, s-a îmbolnăvit şi, prin urmare, a fost incapabil să voteze. Niciunul dintre noi nu se îndoieşte cum ar fi votat, asigurându-se că a câştigat moțiunea, chiar cu o marjă foarte mică şi, prin urmare, titlul i-ar fi revenit nepotului său, Giles Barrington.

Domnii mei, sunt sigur că această Cameră este de acord că, în aceste împrejurări, judecata mea finală va solicita înțelepciunea lui Solomon.

Strigăte înfundate de: „Ascultați! Ascultați!” s-au auzit din ambele părți ale Camerei.

— Totuşi, trebuie să declar Camerei, a continuat Lordul Cancelar, că nu m-am decis care fiu trebuie tăiat în două şi cărui fiu trebuie să i se restituie dreptul din naştere.

Un hohot de râs a urmat acestei observații, ceea ce a mai redus puțin tensiunea din încăpere.

— Prin urmare, domnilor, a spus el, de îndată ce atenția întregii Camere s-a îndreptat iar asupra lui, voi anunța hotărârea mea în cazul Barrington contra Clifton la ora zece dimineață.

Şi-a reluat locul pe sacul cu lână, fără să mai spună nimic. Aprodul a lovit cu bastonul în pământ de trei ori, dar abia a putut fi auzit pe deasupra zgomotului.

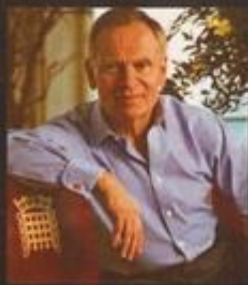
— Camera se va întruni la ora zece dimineață, a strigat el, când Lordul Cancelar va hotărî în cazul Barrington împotriva lui Clifton. Camera să se ridice în picioare!

Lordul Cancelar s-a ridicat, s-a aplecat în fața adunării, iar lorzii i-au întors complimentul. Aprodul a bătut iar de trei ori cu bastonul în pământ.

— Întrunirea este suspendată!

Jeffrey ARCHER

PĂCATELE TATĂLUI

PĂCATELE TATĂLUI de **Jeffrey Archer** este al doilea volum din seria Cronicile familiei Clifton.

La sfârșitul primului volum, **DOAR TIMPUL NE VA SPUNE**, Harry se află în drum spre America, salvat după scufundarea vasului și decide să-și asume identitatea lui Tom Bradshaw, mort pe mare, pentru a scăpa de trecut și a-i permite Emmei să înceapă o nouă viață.
Totul s-a dovedit o mare greșeală deoarece Tom era suspectat că și-a ucis fratele și Harry este arestat.
PĂCATELE TATĂLUI urmărește în continuare destinele lui Giles, Harry, Emma, sir Hugo și al întreprinzătoarei mame a lui Harry, Maisie, în perioada zbuciumată a celui de-al Doilea Război Mondial.
Cartea este plină de întorsături și suspansul din final te obligă, cu siguranță, să citești și volumul trei.
Bucurati-vă de o călătorie plină de neprevăzut, cu personaje familiare și linii de complot care nu trebuie ratate.

Urmează al treilea volum: **SECRETUL CEL MAI BINE PĂSTRAT**.

www.jeffreyarcher.com
34,88 lei

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-070-6